She Can Run starts with a bang and doesn't let up. Action packed, sexy, storming with plot twists, this novel reminds me of my own early work. I couldn't put it down!

~Maggie Shayne
New York Times Best-selling Author of *Twilight Fulfilled*

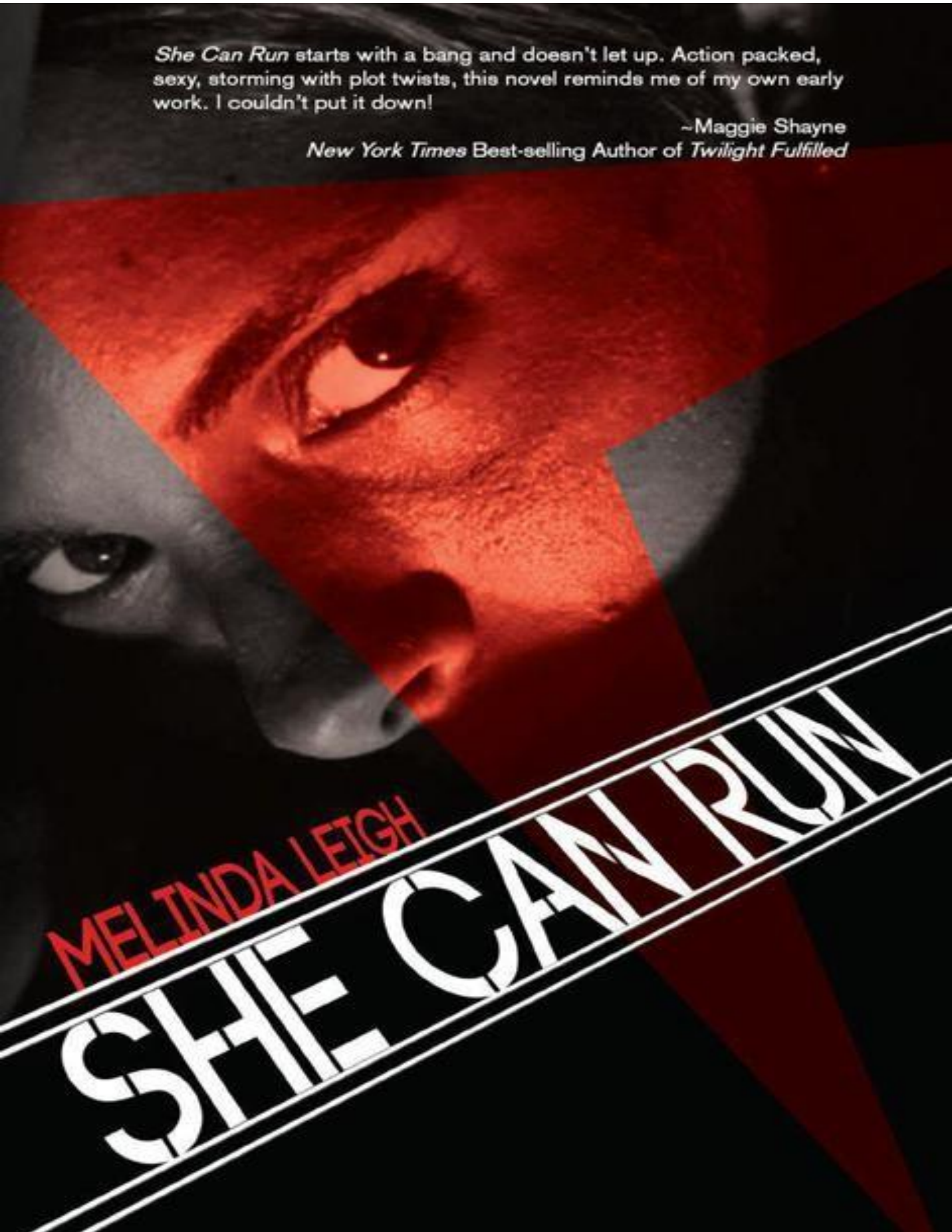

MELINDA LEIGH

SHE CAN RUN

Melinda Leigh

She Can Run

(Ea poate fugi)

Seria: She Can # 1

Traducere
Julliet Attoh

Prolog

Mâna lui Beth tremura. Nodurile ei se aflau la un centimetru de panoul de stejar încastrat. Ușa biroului era închisă, ceea ce însemna că Richard nu voia să fie deranjat. Se uită la cutia pe care o ținea în mână, livrată de curier cu doar câteva momente înainte. Trebuie să fie ceva important. S-ar supăra Richard dacă l-ar întrerupe? Sau mai furios dacă nu o făcea? Stomacul i se strânse. Ar fi supărat indiferent ce ar fi făcut ea.

Cu respirația întretăiată, a bătut ușor în ușă. Zăvorul nu se prinsese bine și ușa s-a deschis. Beth a înghețat, paralizată de scena din fața ei.

Confuzia s-a transformat în înțelegere, iar frica i-a transformat măruntaiele în apă rece.

Putea să se strecoare afară înainte ca el să o observe? S-a dat ușor înapoi, dar Richard i-a simțit prezența. S-a întors și a fixat-o. Privirile lor s-au blocat pentru câteva secunde, a lui sălbatică, a ei panicată. Leul și gazela.

Apoi a apucat deschizătorul de scrisori de cristal de pe birou și s-a năpustit. Beth a fugit.

Nu putea ieși din casă. Copiii ei erau la etaj. Avea nevoie de o armă. Ochii ei s-au fixat pe ușa bucătăriei, la trei metri distanță.

Mocasinii lui italieni zgâriau podeaua de lemn a holului din spatele ei în timp ce luptau pentru tracțiune. Talpa de cauciuc a adidașilor ei s-a descurcat mai bine. Aproape că l-a depășit. Aproape.

În prag, a prins-o într-un atac zburător. Ea și-a aruncat mâinile în afară. Durerea i-a străbătut încheieturile mâinilor și palmele în timp ce se pregătea să cadă înainte ca fața ei să se izbească de gresie.

După atâta timp în care s-a întrebat dacă o va ucide în cele din urmă, acum nu mai exista nicio îndoială. Dacă nu scăpa, era moartă.

Gâfâind, în patru labe, el a tras de picioarele ei. Ea a dat un șut în spate, prinzându-l în partea laterală a feței. El a mârâit. A slăbit strânsoarea, iar ea s-

a târât pe burtă câțiva centimetri înainte ca mâna lui să se închidă în jurul gambei ei.

Și-a ridicat bărbia și a privit sertarul cu cuțite, aflat la o distanță imposibilă de trei metri, în cealaltă parte a camerei. Într-o scanare vizuală frenetică, vederea ei periferică a surprins lanterna fără fir conectată la priza din stânga ei.

L-a lovit cu piciorul la degete. Acestea s-au deschis brusc. Tragându-și un genunchi sub corp, ea a împins înainte și a smuls lanterna de pe perete. Richard s-a târât mai aproape și i-a tăiat mijlocul. Pielea ei a înregistrat o străfulgerare de agonie, apoi a amorțit.

Fără să-și piardă elanul, ea s-a întors și a îndreptat lanterna într-un arc spre capul lui. Metalul s-a ciocnit de os.

Ochii i s-au lărgit în șoc înainte ca trupul lui să se moleșească.

Tremurând, Beth s-a strecurat de sub trunchiul lui. Sângele se prelingea prin bluza ei de mătase.

Cu plămânii în aer, a scotocit prin sertarul cu mărunțișuri și a scos o rolă de bandă adezivă. L-a întors pe o parte, i-a forțat încheieturile la spate și le-a lipit cu bandă adezivă. Ca măsură de precauție suplimentară, i-a fixat mâinile de un picior greu de masă, apoi i-a legat gleznele. I-a lipit o ultimă bucată de bandă adezivă peste gură. Richard nu pleca nicăieri până când bucătarul nu sosea dimineața.

Adrenalina și greața au curs prin Beth când s-a uitat la ceas. Avea exact zece ore să dispară.

Capitolul 1

Zece luni mai târziu

Beth a oprit mașina în mijlocul străzii și s-a holbat la ceea ce trebuia să fie noua casă a familiei sale. *Uh-oh*.

"De ce este un dric parcat în fața casei?" Pe scaunul pasagerului, fiul ei, Ben, își mesteca unghia de la degetul mare. La doisprezece ani, era înțelept dincolo de vârsta lui, iar asta era numai vina ei.

"Asta e o întrebare foarte bună." Privirea ei s-a îndreptat spre oglinda retrovizoare.

Drumul din spatele ei era pustiu. Mulțumită că nu a fost urmărită, a apăsat pedala de accelerație, a ieșit de pe drumul privat al domeniului și a parcat la baza unei alei circulare. S-a uitat prin parbriz la vehiculul ciudat aflat la două mașini în față. O ușoară greață provocată de un drum de șapte ore și de un cheeseburger unsuros de la popas s-a transformat în greață totală. Speranța fragilă pe care a nutrit-o toată ziua s-a evaporat într-o clipă. Măcar o dată i-ar fi plăcut ca ceva să iasă așa cum plănuise. Doar o dată.

"Ești sigură că acesta este locul potrivit?" a întrebat Ben.

"Asta este." Conacul colonial olandez arăta exact la fel ca atunci când susținuse interviul pentru postul de îngrijitor cu două săptămâni în urmă - cu excepția dricului. Asta era cu siguranță ceva nou.

"Ciudat."

"Da." Și ciudat nu era ceea ce căutau.

Ben și-a coborât mâna și și-a luat cuticula. "Ce crezi că face aici?"

"Există un singur mod de a afla."

S-a uitat peste spătarul scaunului. Ochii lui Katie au rămas închiși. Capul îi era sprijinit pe partea laterală a scaunului de rapel. În spatele fiicei sale de șapte ani, bagajele și cutiile se înghesuiau în spatele compartimentului. Beth s-a întors și a contemplat din nou vehiculul cu copertină neagră.

"Poate ar trebui să aștepți aici până verific."

Ben i-a aruncat o privire "duh". Era clar că nu avea nicio intenție să intre cu ea.

"Încuie ușile." Ea i-a acoperit mâna cu a ei și a strâns. "O să fie bine."

El a dat din cap în timp ce deschidea geamul mașinii cu câțiva centimetri. Privirea lui s-a întors la dric. Nu-l putea învinovăți. Îi atrăgea privirea precum semnul din naștere al lui Gorbaciov cu vin de Porto.

Metalul ruginit a protestat cu un scârțâit ascuțit când ea a deschis ușa și a

trântit-o. Norii groși țineau razele soarelui la distanță, dar umiditatea din mijlocul verii se agăța de aerul serii. Și-a croit drum pe o cărare de pietriș plină de lăcrămioare și buruieni.

Oprindu-se la baza aleii, și-a ridicat ochii pentru a studia fațada casei. Un oblon negru decolorat atârna strâmb pe peretele gri

Piatra de câmp din Pennsylvania. Pe cerul înnorat de la sfârșitul după-amiezii, casa arăta mai șubredă decât în ziua însorită în care o vizitase anterior. Respirând adânc, a urcat trei trepte până la veranda scorojită din față. Degetul ei s-a oprit deasupra soneriei. Umezeala i s-a adunat în partea de jos a spatelui, saturându-i talia pantalonilor.

Fă-o odată.

Clopoțeii au rupt tăcerea, urmați de lătratul înfundat a ceea ce părea a fi un câine mare.

Ușa din față s-a deschis. În locul domnului în vârstă la care se aștepta, a întâmpinat-o un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani într-un tricou polo și blugi ponosiți. Chiar și înclinat pe o cârjă, el o depășea cu cel puțin 30 de centimetri. O proteză metalică îi înfășura piciorul de la jumătatea coapsei până la jumătatea gambei. Un pahar cu lichid de culoarea chihlimbarului atârna de vârful degetelor mâinii sale libere.

"Pot să vă ajut cu ceva?" Și-a coborât mâna de la clanța ușii la mânerul cârjei.

Privirea lui Beth s-a ridicat, urcând pe picioarele lui lungi și șoldurile înguste, pe peretele musculos al pieptului lui și s-a oprit pe bicepșii lui bine definiți. Îngrozită de privirea ei holbată, și-a ridicat privirea spre fața lui și și-a limpezit gâtul. "Îl caut pe domnul O'Malley."

"Eu sunt domnul O'Malley." Aburul de alcool se răspândea în spațiul dintre ei.

Cu ochii înțepați, Beth s-a tras înapoi. "Nu. Nu ești."

El și-a ridicat sprâncenele și a rânjit. "Nu sunt?" Părul ciufulit și umorul copilăresc din expresia lui erau în contradicție cu o față masculină, cu maxilare pătrate, pe care creștea o barbă de câteva zile. Ochii lui erau maro închis, de culoarea ciocolatei negre, și la fel de ispititori. Chiar și în starea lor actuală de

ochi injectați cu sânge, au captivat-o pentru câteva secunde mai mult decât era politicos.

Reorientându-și atenția, Beth s-a bâlbâit. Căldura i-a inundat obrajii. "Îmi pare rău. Bineînțeles că știi cine ești. Adică, nu sunteți același domn O'Malley. Îl caut pe Daniel O'Malley."

"A, da. Unchiul meu. Eu sunt Jack. Ai ajuns la timp. Pe aici." Ochii lui au strălucit în înțelegere. "Aproape că l-ai ratat." Jack s-a întors și a dispărut pe ușă.

Beth l-a urmat, trăgând ușa în spatele ei. Expiră ușurată. Daniel O'Malley era aici. Slavă Domnului. Poate că nepotul lui, Jack, lucra la o casă funerară.

Asta ar explica dricul funerar parcat afară într-un mod frumos, îngrijit, care nu implica niciun cadavru.

Tocurile i-au pocnit pe podeaua de lemn în timp ce traversa un foaier larg, cu două etaje, plin de miros de flori. Jack a ieșit printr-un set de uși franțuzești. Beth a dat colțul și s-a oprit. În camera de dincolo, un sicriu deschis era așezat în mijlocul unui câmp de aranjamente florale.

Nu.

În fața sicriului, doi bărbați în costum negru manevrau un cărucior cu roți.

Nu se poate.

Jack și-a așezat paharul pe o măsuță.

"Așteptați un minut, băieți. Avem un ultim toast." S-a întors spre doi bărbați blonzi și dezorientați, întinși pe o canapea supraetajată. Unul sforăia, cu capul înclinat pe spate într-un unghi ciudat. "Unul dintre voi, vagabonzilor, să-i aducă doamnei un scotch."

Blondul conștient și-a desfășurat trupul lung și s-a clătinat până la un cărucior cu roți din colț. Pahare murdare și sticle goale aglomerau suprafața barului. A spart sigiliul unei sticle noi de The Macallan și s-a întins după un pahar curat de pe al doilea raft.

"Mulțumesc, dar eu nu beau." Beth și-a strâns umerii și a traversat spre sicriu. Inima îi bâlbâia.

Pe un pat cu perne de satin fildeș se odihnea bătrânul care o angajase.

Aerul i-a părăsit plămânii într-un șuierat rapid. Genunchii i-au tremurat și

s-a întins spre una dintre mesele care flancau sicriul.

O umbră a căzut peste ea când o mână a apucat-o de cot. Speriată, Beth a făcut un pas brusc, lovindu-se de masă cu șoldul. O vază de alamă cu garoafe s-a clătinat. Ea s-a întins după flori și le-a stabilizat cu o mână tremurândă.

"Bine." Jack și-a îndepărtat mâna și a ridicat-o în fața pieptului cu palma în afară. "Ia-o ușor." Blondul i-a întins un pahar. Jack i l-a dat lui Beth fără să se apropie mai mult.

"Imi pare rau. Am crezut că ai venit să-ți prezinți omagiile, dar nu, nu-i așa?"

În timp ce el o supraveghea, de la pantofii ei ieftini până la vopseaua de păr, Beth își ducea paharul la buze. Vaporii de whisky i-au ars nasul și ea și-a coborât mâna. A clătinat din cap, uitându-se la whisky. Gâtul i s-a strâns. Ce avea de gând să facă?

Ochii i s-au umplut, dar a clipit înapoi lacrimile. La naiba. Nu putea lua o pauză, oricât de mult ar fi încercat.

Sub bruma de scotch, ochii căprui și perspicace ai lui Jack s-au îngustat. "Hai s-o luăm de la capăt." A întins o mână. "Jack O'Malley." A dat din cap spre bărbatul blond care turna un centimetru de whisky în paharul său. "Vărul meu, Sean Wilson. Tipul leșinat pe canapeaua de acolo este fratele lui mai mare, Quinn, care nu s-a putut abține niciodată de la băutură."

"Al naibii de jenant." Sean a suspinat. "Și numele tău este?" Mâna lui Jack îi făcu semn.

"Beth Markham." Nefiind confortabilă cu contactul fizic, ea a strâns din dinți și a permis palmelor lor să se atingă pentru o nanosecundă înainte de a se smulge din strânsoarea lui. "Nu înțeleg."

Jack s-a încruntat la ea când ea și-a îndepărtat mâna. "Unchiul Danny și-a planificat singur înmormântarea. Priveghiul familiei a fost în această dimineață. Înmormântarea e mâine. În după-amiaza asta, noi trei am ținut propria noastră despărțire privată. Am fost un fel de Huey, Dewey și Louie pentru Scrooge McDuck al unchiului Danny. El era eligibil pentru o înmormântare militară completă, dar nu a vrut fanfară. Doar asta."

"Enervați-vă cu mine o ultimă data , băieți", a adăugat Sean cu o voce

groasă, falsă, în timp ce se prăbușea pe canapea. Și-a ridicat paharul. "Pentru unchiul Danny. Oriunde s-ar afla, fie ca scotch-ul să fie vechi și femeile tinere. Nu invers."

"Pentru Danny." Jack și-a ridicat paharul și a dat pe gât o jumătate de centimetru de whisky. Și-a scuturat rapid capul.

Beth abia își udase buzele pe pahar și i se strânse stomacul. Nu avea o slujbă. Nu aveau unde să locuiască. "Dar el tocmai m-a angajat. Ce s-a întâmplat?"

Jack a sughițat. "A avut un atac de cord. Nu mă înțelegeți greșit. Ne va lipsi bătrânul, dar avea 87 de ani. Nu a fost chiar o surpriză, mai ales când te gândești cât de mult îi plăceau scotch-ul și trabucurile."

"Cred că nu." Nu se putea întoarce la casa unchiului ei James din Virginia, unde se ascunseseră în tot acest timp. El spusese că nu era sigur, motiv pentru care ea condusese până în colțul nord-estic al Pennsylvaniei astăzi. Crezuse că această slujbă ar fi perfectă. Izolat, îndepărtat, sigur. Bătrânul Daniel O'Malley nu fusese o amenințare. Nici măcar nu-i pusese prea multe întrebări în timpul interviului de angajare. James o convinsese să accepte aranjamentul și era singurul om din lume în care Beth mai avea încredere.

Dar acest bărbat... Și-a ridicat ochii pentru a întâlni privirea injectată cu sânge a lui Jack. El a înclinat capul într-o parte și a studiat-o. Chiar și cu mai mult scotch decât sânge curgându-i prin vene, el vedea prea multe. Iar ea avea atât de multe de ascuns.

"Ai spus că unchiul meu te-a angajat?" Beth a dat din cap.

"Pentru ce funcție?" El și vărul său au schimbat o privire.

Beth a ezitat. Oh, ce naiba? Nu avea nimic de pierdut în acest moment. A băgat mâna în poșetă și a scos scrisoarea care îi confirma angajarea. Slavă Domnului că ceruse să primească oferta în scris.

Jack a deschis plicul și a scos scrisoarea, încruntând ochii în timp ce scana textul. Sprâncenele i-au sărit în sus când a ajuns la al doilea paragraf scurt. "Tu și copiii tăi trebuiați să locuiți aici?"

"Da."

"Unde sunt ei?"

"În mașină. Cu dricul și toate celelalte... M-am gândit că ar trebui să aștepte afară." Beth a făcut o pauză în timp ce noua realitate o lovea din nou. "Mă bucur că am făcut-o. Acum că domnul O'Malley a plecat, presupun că nu va mai fi nevoie de mine. Mă puteți îndruma spre cel mai apropiat motel?"

"Iisuse, nici măcar nu pot gândi limpede." Jack s-a scărpinat în cap. "Uite, doamnă Markham..."

Ea a întrerupt, "Beth." Ura să-și folosească numele de familie. Întotdeauna exista riscul să uite să răspundă la el. Ceea ce oamenii aveau tendința să observe. "Beth. Asta e o casă imensă. De ce nu rămâi peste noapte, tu și copiii tăi? Singurul motel din apropiere nu este potrivit pentru a fi ocupat de oameni. Putem vorbi din nou mâine după-amiază, după înmormântare, și să clarificăm totul. Acum vreau doar să merg la culcare." Și-a târât o mână prin părul deja răvășit. "În plus, se pare că se apropie o furtună."

Beth s-a uitat pe fereastră, unde norii negri se adunau la orizont. Vântul biciuia frunzele pe peluza laterală. Trebuia să ajungă la Katie înainte să înceapă furtuna. Privirea ei s-a întors la Jack. Bărbații arătoși nu erau de încredere.

"Înmormântarea de mâine dimineață este doar a familiei. Poate o duzină de oameni. Ești binevenită să participi." Jack și-a coborât vocea. "Sau poți să stai deoparte, dacă vrei."

Beth a ezitat. Adevărul era că nu aveau unde să meargă. Dintr-o dată era foarte obosită, atât de obosită încât până și să țină pleoapele deschise era o corvoadă. Chiar dacă ar fi reușit să găsească un motel ieftin, nu ar fi fost în stare să lase toate lucrurile lor în mașină. Și nu voia să treacă printr-o furtună cu Katie în mașină. Niciodată o idee bună. Nici fuga fără un plan. Chiar și un gest simplu precum închirierea unei camere de motel sau umplerea rezervorului de benzină putea avea consecințe fatale. Cu cât mai mulți oameni îi vedeau, cu atât mai mari erau șansele ca oamenii lui Richard să îi găsească - din nou. Stomacul i s-a înnodat. Și-a mușcat buza. "Bine. Dar doar pentru o noapte. Mulțumesc."

S-a învârtit pe cârja lui și s-a întors în hol. "Condu-ți mașina prin spate și parcheaz-o în garaj. Poți intra prin bucătărie, astfel încât copiii să nu fie nevoiți să se uite cum îl scot pe unchiul Danny. Ai nevoie de ajutor cu lucrurile tale?"

La ușa din față, în ciuda handicapului său, el i-a deschis ușa. Un lătrat a izbucnit din spatele casei în timp ce el a făcut un pas înapoi suficient de mult pentru ca ea să poată trece fără să-l atingă.

Oh, da. A văzut mult prea mult.

Privirea lui a trecut peste peluza din fața casei până la Taurus-ul ei învechit, apoi a coborât la piciorul lui încorsetat. Gura i s-a strâns. "Sunt inutil, dar Sean te-ar ajuta cu lucrurile tale." A înclinat capul în direcția camerei de zi.

Ea a scuturat din cap. "Nu, mulțumesc. Mă descurc eu." Nu aveau nevoie de prea mult pentru o noapte. Dacă ea alegea, ar fi putut pleca cu mult înainte ca Jack să aibă ocazia să vorbească cu ea.

***

Jack a închis ușa și s-a îndreptat spre bucătăria din spatele casei. Durerea îi cânta prin genunchi. La naiba. Nici măcar un litru de scotch nu o atenuase deloc. Ciocniri și zgomot de roți veneau dinspre holul din față.

"Băieții de la pompe funebre au plecat", a anunțat Sean câteva minute mai târziu din ușă.

Prin ușa de sticlă de la bucătărie, Jack se uită la rabla de mașină care ajungea la garajul cu șase compartimente. A apăsat pe un buton de pe perete pentru a deschide ușa suspendată spre un compartiment gol. Vehiculul a dispărut în interiorul clădirii.

"Să mă duc să o ajut?" a întrebat vărul său.

"Nu. Se pare că ar prefera să meargă singură."

"E cam nervoasă." Sean și-a scărpinat bărbia nebărbierită. "Crezi că scrisoarea e legală?"

"Așa se pare." Jack a suspinat. "Am văzut destule mâzgăliturile ale lui Danny în ultimele două zile ca să le recunosc. A intrat peste trei tipi care se îmbătau cu un cadavru. Unii oameni ar putea găsi asta deranjant."

"Bine zis. Oameni care oricum nu-l cunoșteau pe Danny", recunoscu Sean. "Dar de ce ar angaja Danny un îngrijitor după ce a refuzat să facă asta în ultimii zece ani?"

Jack și-a ciupit podul nasului. "De ce ne-ar face pe toți să credem că e falit, când el se rostogolea în monede? Și de ce e locul ăsta atât de dărăpănat? Nu e ca și cum nu și-ar fi putut permite reparațiile."

"Habar n-am."

Sean a scuturat din cap. Apoi a arătat spre Jack. "Nu i-ai spus că tu ești șeful acum."

"Nu am acceptat oficial." La naiba cu unchiul lui pentru adăugarea unei cerințe de rezidență la moștenire. Westbury era un loc frumos pentru a trăi - dacă ai fost în orașe mici în mijlocul pustietății. El nu fusese. Cu excepția vacanțelor de vară la moșia unchiului său, Jack locuise la periferia Philadelphiei întreaga sa viață. A fost un băiat de oraș și apoi un polițist de oraș. Nu era destul de rău că cariera lui a fost smulsă de sub el? Trebuia să- și abandoneze întreaga viață?

"Da, da. În fine. Amândoi știm că o vei face. Un an nu e atât de mult timp. Recunoaște, Jack." Sean s-a uitat în jos la genunchiul lui Jack. "Nu te vei întoarce în poliție prea curând."

Chirurgul îi dăduse lui Jack veștile proaste cu o zi înainte ca unchiul Danny să moară. Existau șanse mari să fie invalid permanent. Un handicapat nenorocit. Cinci ani în armată și douăzeci de ani în poliție, fără nici o rană doar pentru a fi doborât de un bătrân care trecea pe stop în Olds-ul său din '87. "Ai de gând să-ți pui rușinea de frate la culcare?"

Sean a suspinat. "Cineva trebuie să o facă. E așa un Nancy."

Jack a pufnit. "Bagă-l în sufragerie. Eu îmi trimit musafirii la etaj. Nu vreau să se furișeze înainte să știu ce pune la cale."

"Crezi că îl păcălea pe Danny?"

"Ar putea. Pare falită. A fost un fraier pentru o femeie frumoasă."

"Nu suntem toți?" Sean s-a întors și s-a îndreptat spre hol.

Jack s-a întors spre fereastră. De cealaltă parte a întinderii de verdeață în pantă descendentă, Beth și doi copii au ieșit din garaj. Băiatul adolescent, cu

un cap mai înalt decât mama lui, ținea în mână o valiză de mărimea unui bagaj de mână. Fetița se ținea de mâna lui Beth.

Nori groși și întunecați fluturau deasupra capului când Jack a deschis ușa și a ieșit pe terasă. Un vânt cald și umed i-a suflat pe față.

"La naiba, Henry!" Vocea lui Sean a bubuit din casă. "Ai grijă, Jack!"

În spatele lui Jack, cuiele se zbăteau pe lemnul de esență tare. S-a năpustit spre ușă exact când un ciobănesc german lătrător de 45 de kilograme a sărit peste prag, dându-l pe spate. A apucat un scaun de terasă pentru a-și recăpăta echilibrul.

Rahat! Uitase că îl închisese pe Henry în cameră după ce încercase să sară în sicriu. Henry îl plăcea pe unchiul Danny. Foarte mult.

"Henry, calcă! Stai jos!" Ceața enormă de blană cafeniu și neagră a traversat curtea spre peluza din spate și s-a îndreptat spre trio-ul care mergea pe alee. "Întoarce-te aici!"

Jack a șchiopătat după câine. La cincizeci de metri în față, ochii lui Beth s-au mărit de alarmă când l-a văzut pe Henry venind spre ea ca un tren de marfă. A păsit în fața copiilor.

"E prietenos", a strigat Jack. "Foarte prietenos. Pregătește-te."

Beth și-a ținut mâna dreaptă în fața corpului într-o poziție de agent de trecere și a poruncit, cu o voce fermă, "Stai jos!". Înmărmurit, Jack l-a privit pe Henry cum alunecă până se oprește, cu coapsele strânse sub corp, ca un campion la cursele cu butoaie. Fundul câinelui uriaș sălta pe iarbă de emoție abia stăpânită în timp ce ea se întindea și îl scărpina după urechile enorme.

Fiu de cățea. Câinele naibii știa o comandă.

Gâfâind, Jack s-a apropiat șchiopătând și s-a oprit chiar în fața lor. "Îmi pare rău pentru asta. Henry nu are maniere. Sper că nu v-a speriat."

Avea cam un metru și jumătate, era oarecum elfică, cu un corp subțire și păr lung și negru care părea nefiresc de negru pentru tenul ei. Chiar și în starea ei actuală, uzată de călătorie, frumusețea ei nu putea fi negată: ochi mari, piele fină, trăsături delicate. Tot scărpinând câinele după ureche, ea își îndreptă umerii și se uită la Jack. Fața i s-a înmuiat cu o urmă de zâmbet, iar Jack a simțit o atracție neliniștitoare în adâncul pântecelui. "Nu mi-e frică de câini."

Nu mai spune. Buzele lui Henry se întredeschiseră într-un zâmbet caraghios și el se lăsă într-o parte, laba din spate mișcându-se în cercuri.

"Henry este un câine polițist respins. În mod oficial, dosarul lui este ștampilat ca retras, dar are doar patru ani." Jack a rânjit, amintindu-și de un incident jenant care a implicat un raid antidrog în liceu, un dulap și o chiflă. Prietenului său, Mitch, de la narcotice, nu i se păruse atât de amuzant. "Sunt destul de sigur că are ADD."

Jack s-a uitat la copii. Amândoi aveau părul șaten deschis, ochii verzi și o atitudine precaută, ca două căprioare cu coada albă pregătite de zbor. Băiatul și-a strâns umerii și i-a întins mâna lui Jack.

"Eu sunt Ben, iar ea este Katie." Îi strânse mâna lui Jack cu fermitate, păstrându-și corpul ușor înclinat între Jack și sora lui. Avea înfățișarea ciudată și crescută a unui pui de girafă, genunchii și coatele noduroase, membrele lungi terminate cu mâini și picioare supradimensionate. Fetița își studia adidașii roz Hello Kitty în timp ce se îndepărta câțiva centimetri în spatele fratelui ei. Cu cel puțin cinci sau șase ani mai tânără, ar fi putut fi dublată de Tinkerbell, cu trupul ei micuț și ochii enormi.

"De ce nu mergem înăuntru?" Jack a început să șchiopăteze spre casă. Câinele a țopăit în cercuri în jurul grupului și s-a lovit de genunchiul lui Jack. Jack a strâns din dinți când durerea i-a urcat până la șold. "Henry, vrei să te relaxezi?"

El i-a condus în bucătărie. "Aveți nevoie de ceva? Vă este foame?"

În depărtare, tunetul a bubuit. Katie s-a întors și a îmbrățișat piciorul mamei sale, îngropându-și fața în partea lui Beth.

Beth a ridicat copilul pe șoldul ei. "Mulțumesc foarte mult pentru ofertă, dar aș vrea doar să-i instalez pentru noapte, dacă e în regulă. A fost o zi lungă."
"Sigur." Jack i-a condus prin bucătărie în hol. În foaier, a dat din cap spre scara curbată, apucând zgarda lui Henry. Câinele a scâncit. Coada lui a bătut în coapsa lui Jack.

Beth și copiii au păstrat distanța în timp ce treceau la piciorul scărilor.

"Stânga la capătul scărilor. Luați oricare dintre dormitoarele pe care le doriți. Toate sunt goale. Îmi cer scuze că nu am urcat, dar e mult de sărit." Jack

arătă spre genunchiul său. "Menajera mea se va întoarce mai târziu. Nu te alarma dacă dai peste ea."

La jumătatea urcării treptelor, Katie i-a șoptit mamei sale la ureche.

Beth a zâmbit timid. "E în regulă dacă câinele urcă la etaj cu noi?"

"E numai al tău." Jack i-a dat drumul, iar Henry a sărit pe scări.

Beth s-a întors și s-a uitat direct în ochii lui. "Mulțumesc." Ai ei erau de un verde smarald intens, iar Jack a rămas fascinat până când ea a întors spatele.

"Nici o problemă", a murmurat Jack și a rămas în foaier, holbându-se, până când au urcat treptele și au dispărut în holul de la etaj. Pieptul i s-a strâns și ceva în el a vrut să îi urmeze, ceva instinctiv, primar și stânjenitor care îi agita sângele. S-a scuturat, s-a întors în bucătărie și și-a turnat un pahar înalt de apă. Fără băutură în seara asta.

"Diluarea scotch-ului?" a întrebat Sean.

"Merită o încercare." Capul lui Jack pulsa. "Sunt prea bătrân pentru rahatul ăsta. Mă simt deja mahmur, și nici măcar nu m-am culcat încă." Scoțând capacul de la o sticlă de ibuprofen, a înghițit două și le-a dat pe gât. "L-ai instalat pe Quinn?"

Sean a dat din cap. "Ți-ai instalat noul angajat?"

"Iisuse." Jack și-a golit paharul și l-a reumplut la robinet. "Ce o să fac cu ei? Nici măcar nu m-am hotărât dacă rămân."

"Unde aveai de gând să te duci? Înapoi în apartamentul ăla mic și de rahat?

Chiar și pentru un apartament de burlac, locul ăla era jalnic." Sean a scuturat din cap. "Gândește-te la asta așa. Dacă stai doar un an, cel puțin vei avea un îngrijitor pentru locul ăsta când vei pleca." Vărul său a făcut o pauză și și-a scărpinat maxilarul. "Dar tot nu pot să-mi dau seama cum a angajat-o Danny fără ca vreunul dintre noi să știe. Quinn și cu mine veneam pe aici de câteva ori pe săptămână. El nu a spus niciodată nimic. A pus un anunț? A folosit o agenție?"

"Habar n-am." Jack și-a pus paharul gol în chiuvetă. Un fulger fulgeră, luminând bucătăria. "Dar intenționez să aflu."

Capitolul 2

Ceva rece și umed a atins fața lui Beth. S-a ridicat brusc în picioare, pulsul accelerându-i-se. S-a chinuit să-și elibereze picioarele din cearșafurile răsucite și a tras adânc aer în piept, tremurând. Ochii ei se plimbau prin cameră în timp ce se străduia să se orienteze. Încet-încet, creierul ei a înregistrat mobilierul simplu, draperiile albe, patul moale, chipul adormit al fiicei sale de lângă ea, toate luminate de cenușiul slab și palid al primei lumini.

Nu erau în casa lui Richard.

Henry și-a așezat capul pe salteaua de lângă ea și i-a lins mâna. Doar un coșmar. Nu real. Cel puțin nu mai era.

Ușurarea a trecut peste ea ca o ploaie rece. Tremurând, a tras pătura până la piept.

Ar fi trebuit să-l omoare.

Doar câteva lovituri în plus după ce el se prăbușise inconștient la picioarele ei ar fi fost de ajuns. Nu era prima dată când gândul ăsta bubuia în ea. La fel ca de fiecare dată, îl înăbușise ferm.

Ar fi mers la închisoare și și-ar fi pierdut copiii. Nimeni nu i-ar fi crezut povestea. Corecție, nimeni *nu* crezuse nimic din ce spusese ea. Richard avea bani și putere și controlul complet care venea cu ele. Și se asigurase că soția lui era complet lipsită de apărare.

Prin ușa deschisă, Beth îl putea vedea pe fiul ei mutându-se pe canapeaua din camera de zi. Beth și-a îndepărtat părul umezit de transpirație de pe față și și-a apăsat o palmă pe frunte. Câinele și-a lipit nasul de mâna ei și s-a văitat încet.

"Mulțumesc, Henry. Nu aveam nevoie să văd restul visului", a șoptit ea. Henry a luat comentariul ei drept o invitație și a sărit pe pat. Așezându-și capul lângă perna ei, și-a întins corpul cald lângă ea și a clipit cu ochii căprui spre ea, așteptând-o.

"Îmi pare rău dacă te-am trezit." I-a mângâiat capul lat.

Henry și-a trântit coada de câteva ori pe pat și a închis ochii. Beth s-a

rostogolit și și-a sprijinit capul de câine. Și-a trecut degetele prin blana lui, simțindu-și bătăile inimii încetinind, respirația ușurându-se. Ridicarea și coborârea constantă a pieptului lui și sforăitul moale care însoțea fiecare respirație i-au calmat nervii întinși.

Beth s-a uitat la ceas. Dormise aproape patru ore. Nu era rău, având în vedere starea ei actuală de angajare și locuință, precum și furtuna care făcuse ravagii până după miezul nopții.

S-a uitat spre fereastră. Zorii luminau încet cerul.

Câinele a suspinat. Cu un braț în jurul gâtului său masiv, ea și-a sprijinit capul lângă al lui și a închis ochii.

"Mami?"

Atât de mult pentru a obține o oră de somn.

"Mi-e foame." Katie s-a așezat lângă ea, cu ambele brațe încolăcite în jurul unei girafe de pluș zdrențuite. Brian o cumpărase cu o săptămână înainte să moară, pentru prima aniversare a fiicei lor. Katie nu-și amintea de tatăl ei, dar știa despre legătura animalului cu el.

"Ei bine, atunci. Ar fi bine să ne îmbrăcăm și să mergem să vedem ce e în bucătărie." Beth a sărutat-o pe Katie pe nas. Chiar atunci Ben a pășit pe ușă. Își pusese blugi și un tricou, dar părul încă îi stătea ridicat pe o parte a capului. Beth a aruncat hainele pe pat pentru Katie și s-a îndreptat spre baie să vadă ce ravagii a făcut pe fața ei încă o noapte nedormită.

Părul negru era încă surprinzător, atât de diferit de șatenul ei deschis natural și un contrast puternic cu paloarea ei. Doamne, își dorea doar să fie din nou ea însăși. Câțiva stropi de apă rece abia adăugau suficientă culoare pentru a imita semnele slabe de viață. Și-a netezit părul într-o coadă de cal și și-a tras pe ea o pereche de blugi uzați. Arăta ca Morticia Addams într-o zi obișnuită.

Ce naiba aveau de gând să facă în continuare?

Abia se lumina afară. Puteau să-și împacheteze lucrurile și să plece înainte ca altcineva să se trezească. Pe de altă parte, încă mai nutrea o mică speranță că ar mai fi o slujbă aici pentru ea. Cineva trebuia să conducă acest loc, chiar dacă era doar temporar. Asta i-ar putea oferi ceva timp pentru a se gândi la următorul pas. Nu era niciun motiv să nu stea pe aici, cel puțin până când putea

vorbi cu Jack.

Nu ar fi o problemă să se facă nevăzuți în timpul funeraliilor.

Locul era imens, câteva sute de acri. Hambarul era alegerea logică. Ea și copiii iubeau animalele. Chiar dacă plecau înainte de sfârșitul zilei, să petreacă dimineața cu caii ar fi fost terapeutic pentru toți.

Izolarea domeniului fusese un motiv în plus pentru care își dorise această slujbă.

Când au stat cu James, au fost nevoiți să-și petreacă aproape tot timpul în casă. Aici puteau alerga liberi.

Dar se grăbea. Mai întâi, trebuia să le aducă copiilor micul dejun.

Katie s-a așezat lângă Henry pe pat, mângâindu-i capul. "Mami, putem să-l ținem pe Henry cu noi?"

"Cred că asta depinde de Henry. Dl O'Malley nu pare să se supere dacă te urmărește."

La auzul numelui său, Henry și-a ridicat capul și a bătut din coadă. Și-a deplasat greutatea și și-a pus capul în poala lui Katie. Ben s-a întins și a trecut o mână pe spatele câinelui. Henry s-a rostogolit și și-a prezentat burta pentru a fi frecat.

"Hai să mergem jos și să vedem ce găsim pentru micul dejun." Beth a scos alarma de călătorie de la mânerul ușii și a împins comoda antică Shaker pe care o strecurase în fața ușii înainte de a merge la culcare din drum. Se mișca ușor pe podeaua de lemn masiv. Prea ușor pentru a face altceva decât să încetinească intrarea unui intrus, dar ea nu ar fi dormit niciodată fără o baricadă de vreun fel. James o învățase să adauge straturi de securitate ori de câte ori era posibil.

"Să facem liniște, bine? E foarte devreme. S-ar putea ca toți ceilalți să doarmă încă."

Grupul a coborât scările în liniște, iar câinele a luat-o înaintea lor.

În ciuda orei matinale, Jack era deja în bucătărie, bând cafea la masa fermei. Piciorul lui încorsetat se odihnea pe un scaun. Un tricou ponosit și pantaloni scurți kaki îmbrățișau un corp lung și slab. Când au intrat, și-a așezat ziarul, și-a lăsat ochelarii de citit pe masă și s-a lăsat pe spate. Părul său scurt, de tip militar, era încărunțit la tâmple, dând un aer distins unui chip care nu era

frumos în mod clasic, dar extrem de atrăgător prin forța și masculinitatea sa. Beth a refuzat să se zvârcolească în timp ce el îi cerceta unul câte unul, apoi și-a fixat privirea pe ea. Ochii lui erau limpezi. Prea limpezi. Poate că asta nu era o idee prea bună. "Toată lumea a dormit bine?"

"Bine, mulțumesc." Soarele dimineții pătrundea prin ușile franțuzești.

Beth a încrucișat ochii.

"Pun pariu că vă este foame tuturor." Jack și-a aplecat o palmă pe masă și cu cealaltă și-a luat cârja. Gura i s-a strâns când și-a coborât piciorul stâng spre podea. "Ce doriți la micul dejun?"

"Oh, te rog nu te ridica." Beth a făcut un pas înainte. "Pot să iau eu."

Jack se încruntă și se lăsă înapoi pe scaun. "Bine. Atunci vă puteți servi singuri sau o puteți aștepta pe doamna Harris." Și-a încrucișat brațele peste un logo Hard Rock Cafe decojit. "Farfuriile sunt în dulapul din spatele tău, Beth. Există lapte și suc de portocale în frigider. Cerealele sunt în cămară." Ochii lui s-au întors la copii, care s-au oprit chiar în pragul ușii. Maxilarul i s-a încleștat.

Beth a ezitat la cuvintele lui scurte. Nervii i se răsuceau în stomac. Se purtase mai ospitalier cu o seară înainte, dar fusese în stare de ebrietate. Nu avea nicio idee cum era cu adevărat acest bărbat. Putea fi un bețiv. Ar putea avea un temperament teribil. De asemenea, părea să simtă că ceva nu era în regulă cu copiii. Poate că ar trebui să plece imediat după micul dejun.

Înainte de a-și putea recăpăta calmul - sau de a-și planifica strategia de ieșire - ușa din spate s-a deschis și o femeie de aproximativ 60 de ani a intrat, cu un teanc de cutii albe de panificație în brațe. A închis ușa cu un călcâi. Cutiile s-au clătinat.

"Lasă-mă pe mine." Beth a sărit în față pentru a lua jumătatea de sus a teancului.

"Mulțumesc. Dumneavoastră trebuie să fiți doamna Markham." Corpul înalt și robust a menajerei era acoperit de un costum negru de pantaloni eleganți. Părul scurt, bej-blond, îi cădea în valuri în jurul feței.

"Eu sunt Betty Harris." A așezat cutiile rămase pe tejghea și a întins mâna. "Îmi cer scuze că nu am fost pregătită pentru tine. Danny trebuie să fi uitat să-mi spună că te-a angajat."

"E în regulă." Beth și-a mutat gramada pe un braț pentru a accepta strângerea de mână fermă a menajerei. Comportamentul prietenos și fără prejudecăți al femeii a tras de nodul strâns din burta lui Beth, slăbindu-l doar un pic.

"Jack mi-a spus că ai copii. Am luat niște gogoși cu comanda pentru recepție. E cutia de deasupra."

"Spune-mi Beth, te rog. Și vă mulțumesc. Sper că nu te-am dat afară." Doamna Harris a ignorat comentariul și a bătut-o pe Beth pe umăr.

"Prostii, locul ăsta are nevoie de niște copii care să-l înveselească. E prea mare și prea liniștit pentru gustul meu. Am doisprezece nepoți. Așa că nu-ți face griji că ăștia doi mă deranjează."

Henry a trecut de picioarele lui Beth, s-a plantat la picioarele doamnei Harris și s-a concentrat asupra cutiilor albe. Un șir de salivă a căzut din gura câinelui pe podeaua cu scândură lată.

"Du-te și mănâncă-ți crochetele, Henry. Gogoșile nu sunt bune pentru câini."

Ciobănescul a suspinat și s-a îndreptat spre un castron din oțel inoxidabil din colț, dar a rămas cu un ochi pe cutia cu produse de panificație în timp ce își ronțăia mâncarea pentru câini.

Beth și-a așezat teancul de cutii pe un blat laminat învechit. Bucătăria era curată și spațioasă, dar decorul era vechi de două decenii și avea nevoie de o renovare.

"Ai luat cafea, dragă? E în vasul de lângă frigider." Menajera a dat din cap spre Ben și Katie, care stăteau încă la intrarea în bucătărie. "Eu sunt doamna Harris."

Beth s-a apropiat de ei și a strecurat un braț în jurul umerilor fiicei sale. Copilul s-a aplecat spre ea. "Ei sunt Ben și Katie."

"Pun pariu că ți-e foame."

"Da, doamnă." Ben a dat din cap. Ochii lui s-au îndreptat pentru o secundă în direcția lui Jack. Katie s-a holbat la podea.

"Atunci hai să-ți aducem micul dejun." Cu un ochi la copiii care încă stăteau lângă ușă, doamna Harris a scos o tigaie din raftul de deasupra capului

și a strigat peste umăr. "Jack, nu ar trebui să te pregătești?"

Beth turnă cafea într-o cană și luă o înghițitură. După îmbuibarea de cafea de ieri, stomacul avea crampe în semn de protest. Așeză cana pe tejghea.

"Mai avem câteva ore până trebuie să plecăm. Abia a răsărit soarele", a insistat Jack. Doamna Harris și-a sprijinit un pumn pe șold, a ridicat o sprânceană și s-a holbat la el. "Bine atunci, mă duc să mă îmbrac." El și-a împăturit ziarul și a rânjit la ea. "Mă bucur să știu că cineva e la conducere."

"Cineva trebuie să fie." Menajera și-a încrucișat brațele într-un simulacru de autoritate, dar Beth și-a dat seama că se lupta cu un zâmbet.

"Joc, set și meci pentru doamna Harris." Jack s-a ridicat în picioare și și-a băgat cârja sub braț. Balansându-se în față, s-a aplecat spre Beth și și-a coborât vocea. Respirația lui i-a mângâiat gâtul. "Te poți aștepta să ne întoarcem pe la zece. Familia va rămâne câteva ore. Zona ar trebui să fie liberă până la ora unu."

S-a forțat să nu se miște, dar coloana ei vertebrală s-a înțepenit când el a apărut deasupra ei. Un aftershave lemnos a coborât și i-a tachinat simțurile. Pentru o clipă, a simțit căldura corpului lui la câțiva centimetri de pielea ei. Mișcarea din burta ei nu avea nimic de-a face cu cafeaua și o deconcerta la fel de mult ca apropierea lui. Spre surprinderea ei, în loc să se retragă, corpul ei sa aplecat cu un centimetru mai aproape de al lui, ca și cum ar fi fost atras de un magnet uriaș.

Nedumerită de mărimea lui și șocată de răspunsul ei, ea a recunoscut afirmația lui cu un semn strâns din cap înainte de a se îndepărta. Trecând pe lângă masa cu zgârieturi, s-a oprit în fața ușilor franțuzești. Privirea ei a trecut peste priveliște. Pădurea mărginea o întindere largă de gazon în pantă, umbrită de stejari impunători. În depărtare, o vale cobora spre dreapta, dezvăluind un lac sticlos printre copaci. Dincolo, vârfuri muntoase verzi și maro și văi mărgineau orizontul.

Natura izolată a domeniului o atrăsese cu două săptămâni în urmă, când se afla chiar în această bucătărie, dar moartea lui Daniel O'Malley schimbase totul. Siguranța pe care o percepuse aici era o iluzie, un miraj care se evaporase în momentul în care sosise ieri. Se simțea ca și cum ar fi fost pierdută în deșert,

neștiind dacă siguranța se afla în fața sau în spatele ei.

Viața ei și a copiilor ei depindea de alegerea ei corectă. Asta, dacă avea una. Până acum, în această dimineață, Jack nu vorbise despre testament, despre slujba ei sau despre un eventual viitor al ei pe moșie. S-ar putea ca el să ia această decizie în locul ei. Și apoi ce se va întâmpla?

"Care sunt planurile tale în dimineața asta, Beth?" Vocea profundă a lui Jack a răsunat în spatele ei. Vocea lui a scos-o din gânduri. Credea că el părăsise deja camera. Stătea acolo și se holba la ea?

"Copiilor le plac caii, așa că ne vom petrece dimineața în grajd, dacă e în regulă."

"E în regulă." Jack a dat din cap. "Anunță-mă dacă arată bine. Unul dintre vecini are grijă de ei de când a murit unchiul Danny, dar nu-l cunosc prea bine pe tip. Și nu știu absolut nimic despre cai."

"Bine." Poate că dacă îi arăta că este capabilă să aibă grijă de cai, o va păstra ca îngrijitoare.

După ce și-a terminat micul dejun, Henry a lătrat și a râcâit la ușa franceză. Jack a deschis-o și l-a lăsat să iasă cu un oftat. "Ar fi de ajutor dacă ai ține câinele cu tine. E infernal pe o masă de bufet." S-a întors și a șchiopătat spre o ușă deschisă în spatele bucătăriei. La jumătatea drumului, a făcut o pauză. "Vorbim mai târziu."

De asta îi era frică.

***

După un mic dejun rapid, Beth i-a condus pe copii la ușile franțuzești din bucătărie. Jack și doamna Harris se retrăseseră să se pregătească pentru înmormântare.

Stând într-o parte, a aruncat o privire prin geamuri și a scanat zona deschisă de iarbă și linia de copaci de dincolo. Nimic nu părea ieșit din comun. A deschis ușa și a ascultat. Liniștea era punctată doar de foșnetul brizei de

dimineață prin pădure și de ciripitul unui ciocârlan.

Din păcate, între casă și hambar erau zeci de locuri în care să se ascundă.

A pășit prin ușă și a ieșit pe terasă. Copiii și câinele au urmat-o. Beth era cu un ochi pe Henry. Ar fi știut el dacă aștepta cineva afară?

O potecă ducea printr-o tufă mică spre hambar și pășune. Aerul mirosea organic, parfumat cu mirosul greu al ierbii așezate peste pinul curat. La 50 de metri de hambar, Henry a zărit o veveriță și a luat-o la fugă prin pădure. Veverița s-a urcat în fugă pe un copac. Henry a alergat în cerc în jurul bazei și a lătrat.

Ben a ieșit din drum. "Mă duc după el."

"Și eu." Katie a sărit după fratele ei, începând să alerge pentru a ține pasul cu pașii lui mai lungi. Ben a luat-o de mână.

"Nu mergeți mai departe de acel copac și rămâneți împreună", a strigat Beth după ei.

Ben îi făcu cu mâna peste umăr. Era deja clar că ambii copii se bucurau de libertatea oferită de izolarea proprietății.

Beth a intrat în hambarul răcoros și a zâmbit la mârâitul de bun venit. Un cap s-a ridicat peste jumătatea ușii celui mai apropiat grajd. O copită nerăbdătoare a sunat împotriva lemnului. Mirosul de fân și rumeguș îi amintea de perioada dinaintea morții lui Brian, când avusese timp pentru hobby-uri precum călăria, care făcuse parte din viața ei încă din adolescență. Cu mult înainte ca înșelăciunea lui Richard să le distrugă viețile.

O umbră din stânga ei s-a mișcat și Beth a sărit. "Bună." O siluetă a ieșit pe o ușă.

Inima lui Beth a tresărit. "Oh." Și-a pus o palmă peste pieptul care îi bătea cu putere.

Vecinul. Te rog să fie vecinul.

Avea în jur de treizeci de ani, era scund și slab de statură. Puloverul roșu cu mânecă scurtă era încheiat până în față și îi sublinia tenul roșcat. *Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te.* Un protector de buzunar distanță de nominalizarea la Geek Squad, tipul ăsta cu greu părea o amenințare.

"Eu sunt Jeff Stevens. Ferma mea este chiar dincolo de deal." A arătat spre

pajiștea plină de floricele care se ridica de cealaltă parte a hambarului. Sudoarea îi perla fruntea. "Ești în regulă?"

Ține-te bine. "Sunt doar surprinsă, asta-i tot." *Atât de mult pentru auzul canin superior al lui Henry*.

"Îmi pare rău dacă te-am speriat." El și-a băgat mâinile în buzunarele din față ale blugilor și s-a aplecat. "N-am vrut să te sperii."

"E în regulă. Eu sunt Beth." A ieșit cu spatele din culoar în lumina soarelui. În spațiul deschis al grajdului, a respirat adânc. Știa că probabil ar trebui să explice cine este și ce caută în hambar, dar abia se cunoștea pe sine. Spera doar să nu o întrebe. "Jack a spus că vecinul lui are grijă de cai."

"Pentru asta sunt vecinii. Mi-a plăcut Danny." Jeff a urmat-o. Lumina soarelui îi strălucea pe capul chel în timp ce își privea cizmele de lucru. "Tocmai am terminat de hrănit caii. Aștept să își termine micul dejun ca să îi pot scoate afară."

Beth a forțat un zâmbet. "Pot face asta în dimineața asta. Oricum sunt aici."

"Bine." Când și-a ridicat ochii spre fața ei, aceștia s-au oprit fugar pe sânii ei. Apoi fața i s-a înroșit și s-a bâlbâit. "Vrei să-ți arăt unde sunt toate lucrurile înainte să plec?"

Ea a ezitat. Să fi fost o privire? Lui Beth nu-i plăcea ideea de a fi singură cu el în hambar, dar nu era vina lui că era paranoică. El era vecinul lui Jack. Nu lucra pentru Richard. "Aș aprecia asta, mulțumesc." A pășit spre el.

Henry a trecut prin luminiș, lătrând. A sărit la Beth, a sărit în sus și i-a pus ambele labe pe piept. Ea s-a împiedicat înapoi. "Henry, relaxează-te."

Ciobănescul i-a înconjurat picioarele și s-a lovit cu capul de șoldul ei, punându-și corpul între Beth și vecin.

"Îmi pare rău, Jeff. E un pic turbulent."

"Este în regulă", a insistat Jeff, dar s-a dat înapoi cu o jumătate de pas și s-a încruntat la Henry. "I-ar prinde bine niște cursuri de supunere."

Ben a alergat și a apucat zgarda câinelui, trăgându-l departe de Beth. "E supărat. Veverița nu a vrut să coboare."

Katie a alergat lângă fratele ei. Când l-a văzut pe Jeff, s-a ascuns în spatele lui Ben și al câinelui.

Beth a tras aer în piept. Bărbatul avea să devină suspicios dacă toți se ascundeau de el. Și, pe bune, el încerca doar să fie de ajutor.

Jeff s-a holbat la copii și a deschis gura. Beth l-a întrerupt înainte ca el să ceară să fie prezentat. Nu-i plăcea să le spună numele dacă nu era necesar. "Aveai de gând să-mi arăți hambarul."

"Da." Jeff s-a luminat și și-a îndreptat umerii. "Aveam."

Henry s-a încordat în strânsoarea gulerului său. Picioarele lui Ben au alunecat câțiva centimetri în pământ. "Renunță, Henry. N-o să prinzi niciodată veverița aia, amice."

În hambar, lovitura unui cal a zornăit o ușă slăbită.

Jeff s-a întors spre hambar. "Probabil Lucy. E nerăbdătoare."

"Venim", a strigat Beth în timp ce îl urma înăuntru, îndepărtând țânțarii de fața ei. În spatele ei, câinele se văita și Ben îi vorbea cu voce joasă.

Jeff s-a oprit în fața unei uși. "Hrana e aici." El a continuat pe culoarul de pământ, arătând sala de tapițerie și scara care ducea la pod. Un cap castaniu elegant a ieșit din prima boxă când s-au apropiat.

"Aceasta este Lucy. Era preferata lui Danny." Jeff a întins mâna și a zgâriat iapa sub frunte. Lucy și-a frecat nasul de pieptul lui.

"E frumoasă." Beth s-a apropiat și a mângâiat partea laterală a gâtului elegant al animalului. Mirosul cald, de cal, i-a ușurat tensiunea de pe umeri.

"Lucy este singura care este greu de călărit. Cei trei castrați sunt grași și leneși." Privirea lui Jeff s-a oprit din nou asupra sânilor ei și s-a înroșit până la linia rară a părului. Bine, asta fusese cu siguranță o privire. Beth a făcut un pas în spate și și-a încrucișat brațele pe piept, conștientă de sine, în timp ce el îi făcea cunoștință cu ceilalți cai. O plăcuță cu numele gravat atârna pe ușa fiecărei boxe. Etichete de identificare mai mici erau fixate pe partea laterală a călușului de piele al fiecărui animal.

"Mulțumesc foarte mult, Jeff." Ea a mângâiat nasul iepei în timp ce Lucy îi ciugulea tricoul. Beth a îndepărtat ușor botul. "Ce fel de fermă aveți?"

"Antrenez cai de dresaj."

"Serios?" Beth era impresionată. Dresajul era echivalentul baletului sau al gimnasticii pe cal. Jeff trebuie să fie un călăreț priceput.

"Am vândut un armăsar în 2005 care a participat la probele olimpice anul trecut." Pieptul lui Jeff s-a umflat puțin.

"Asta e uimitor."

El a roșit la compliment. "Cred că voi pleca atunci. Nu-ți fie teamă să suni dacă ai nevoie de ceva. Mă voi întoarce diseară."

"Bine. Mulțumesc din nou." Beth l-a urmat până la ușa din spate, unde un Jeep Wrangler ponosit era parcat în umbra clădirii. S-a urcat în el, a pornit motorul și a traversat pajiștea cu o undă scurtă. Zgomotul motorului jeepului a dispărut. Beth a respirat parfumul ierbii calde de vară și al florilor sălbatice.

Dacă ar fi putut rămâne aici, nu ar fi avut de-a face cu străini în fiecare zi, ci doar cu un vecin ciudat, ușor pervers și inapt din punct de vedere social. La taverna lui James, fiecare client nou fusese o potențială amenințare. Cum ar fi să nu-i mai tresară inima de douăzeci de ori pe zi?

Dar ce avea de gând să spună Jack? Părea că el era șeful, dar moștenise el proprietatea? În orice caz, cu siguranță cineva trebuia să aibă grijă de locul acela, cel puțin pe termen scurt. Spunea că nu știe nimic despre cai, așa că acel cineva nu avea să fie Jack. Se trezi sperând că ar putea fi un loc pentru ea și copii aici.

Dintr-o dată, Beth aștepta cu nerăbdare discuția lor de după-amiază. Se săturase să fie în impas. Dar ar fi răspuns el la întrebarea de zece mii de dolari?

I-ar lăsa Jack să rămână?

Capitolul 3

"Sunt surprins că ești încă aici." Jack a tresărit în timp ce durerea îi pulsa prin picior. Prin casă se descurca bine cu o cârjă, dar terenul accidentat al grajdului era o altă poveste. Nu-l ajuta nici faptul că, datorită infuziei de scotch de ieri, se simțea de parcă soarele îi făcea găuri direct prin retină până în partea din spate a craniului.

Beth a frecat umărul strălucitor al unui cal mare maro legat de gard la umbra unui copac. Din moment ce tocmai vorbise la telefon cu avocatul, a presupus că era calul *lui* mare și maro. Animalul părea mai mare acum că era aproape și personal de el. Și mirosea ca naiba. La propriu.

"Am spus că voi fi." Beth s-a uitat peste umăr și i-a întâlnit ochii pentru o fracțiune de secundă. Transpirația îi strălucea pe frunte și îi întunecase partea din spate a tricoului. A înghițit în sec, iar privirea i s-a îndreptat spre copiii ei aflați la o duzină de metri distanță. La umbra unui stejar matur, Ben îngrijea un cal negru cu o pată albă pe crupă. De cealaltă parte a copacului, Katie stătea pe jos cu Henry.

Copiii vorbiseră și râseseră înainte să vină Jack, dar de îndată ce acesta a intrat în grajd, au căzut într-o tăcere totală.

Băiatul îl privea cu un ochi precaut, iar fetița refuza să se uite la el. La fel ca în dimineața asta, în bucătărie, când copiii aproape că se urcaseră pe perete ca să ajungă cât mai departe de el. Copiilor normali nu le era frică să intre în camere. Copiii normali nu erau atât de blânzi și tăcuți. Se simțise ca un căpcăun, mai ales când doamna Harris îi spusese mai târziu că se acomodaseră bine după ce el plecase din bucătărie.

Soarele de după-amiază îi bătea în creștetul capului. Și-a șters fruntea pe mânecă și s-a strecurat la marginea umbrei, încercând să nu se apropie prea mult de cal. Degetul de la picior i s-a agățat de o piatră, răsucindu-i piciorul. Focul i-a trecut prin genunchi. A respirat pe nas și a așteptat ca durerea să scadă la o pulsație suportabilă.

Ridicându-și sprânceana, Beth a dat din cap spre piciorul lui. "Nu ar trebui să stai departe de asta?"

"Nu-i nimic." Avea dreptate. Ar fi trebuit să aibă piciorul ridicat și împachetat în gheață. Dar deja își înghițise mândria parcurgând distanța scurtă până la hambar în căruciorul de golf al lui Danny. Intervievarea noului său angajat potențial de pe canapea l-ar fi făcut să se simtă ca o pierdere totală de spațiu. Un bărbat nu putea suporta prea multă umilință.

Ea a părut neîncrezătoare, dar și-a îndreptat din nou atenția spre îngrijirea calului, continuând să treacă peria ritmic de-a lungul gâtului acestuia.

"Am decis să accept termenii testamentului unchiului meu."

A privit cum mâna lui Beth înghețа la jumătatea mișcării în timp ce aștepta ca el să continue. Brațul care îi ieșea din mâneca tricoului era mult prea subțire, dar blugii ei uzați îi îmbrățișau un fund frumos curbat.

"Ceea ce mă face noul proprietar al acestei proprietăți", a adăugat el.

A revenit la acțiune fără un cuvânt, îndepărtându-se de el, coborând pe corpul calului pentru a-i curăța burta cu mișcări lungi.

Cei mai nervoși oameni erau predispuși la vorbărie. Interogase sute de oameni speriați: criminali, victime și tot ce era între ei. Beth învățase în mod clar să-și controleze emoțiile undeva de-a lungul timpului. Dar când? Și de ce?

Când tăcerea nu a provocat niciun comentariu, Jack a îndemnat-o să răspundă. "M-am gândit că ai vrea să știi că încă mai ai o slujbă. Dacă o vrei, asta e."

"Serios?" Beth s-a oprit și s-a întors cu fața la el.

Lumina zilei îi scotea în evidență paloarea pielii și accentua cercurile întunecate de sub acei ochi verzi fascinanți. Arătase atât de epuizată aseară? Poate că dacă nu ar fi fost complet amețit, și-ar fi putut aminti. Trebuie să fi făcut o primă impresie grozavă. Regretele îl chinuiau.

Bravo, O'Malley.

Ea și-a coborât vocea. "Nu trebuie să faci asta. Nici măcar nu mă cunoști."

"Unchiul Danny te-a angajat. Asta e suficient pentru mine." A făcut un gest către bestia care stătea în spatele ei. "Evident că te poți descurca cu caii. Ce fel de responsabilități ați discutat tu și unchiul meu?" Scrisoarea de angajare pe care i-o dăduse Danny era ridicol de vagă.

"Am ceva experiență în contabilitate. A vrut să obțin estimări pentru un acoperiș nou și amenajări peisagistice."

Ca și cum ar fi fost nemulțumit de lipsa ei de atenție, calul a lovit-o cu botul. Lovitura aproape a doborât-o din picioare. Fără să se întoarcă, s-a întins și i-a mângâiat gâtul.

"Toate aceste lucruri mai trebuie făcute", a subliniat Jack. "Nici măcar nu am deținut vreodată o casă."

"Nu știu." S-a întors la cal, sprijinindu-se de o găleată cu provizii pentru a

schimba peria cu un mic târnăcop de metal.

Avea de gând să îl refuze? Și care era treaba cu sentimentul ăsta de scufundare din stomac?

"Ce zici de o perioadă de probă? Să zicem două săptămâni? Vom vedea cum funcționează pentru noi toți. Apoi, dacă nu ești fericită aici, voi avea timp să găsesc pe altcineva pentru această slujbă." Jack și-a ținut respirația când ea s-a aplecat să ridice copita calului. Talia blugilor ei a cedat, dezvăluind banda de sus a unui tanga din satin negru. Creierul lui Jack s-a scurtcircuitat și i-a redirecționat fluxul sanguin spre sud.

Rahat. Cum ar fi trebuit să vorbească cu ea acum?

În timp ce îi curăța toate cele patru copite, Jack își feri privirea și încercă să își amintească scorul meciului Phillies de săptămâna trecută. Imaginea a avut puțin efect asupra diaporamei pornografice care îi trecea prin cap. Cu calul în fundal, mintea lui Jack a adăugat o pălărie de cowboy și cizme la ansamblul de stripteuze pe care creierul său i-l suprapuse lui Beth. Ce naiba era în neregulă cu el? Nu mai făcuse sex de luni de zile, de dinainte de accident, dar reacția lui față de Beth era complet ieșită din comun.

Petrecea mult prea mult timp cu Sean.

"În regulă." S-a îndreptat și a aruncat târnăcopul înapoi în găleată. "Vom încerca câteva săptămâni, dar nu promitem nimic."

Și când se gândea că venise aici presupunând că îi face o favoare. "Mulțumesc. Dacă dorești, poți rămâne în camerele în care vă aflați acum și putem discuta despre responsabilitățile tale în următoarele două zile. Să mergem doar cu ceea ce Danny a fost de acord să vă plătească. Sună bine?"

"Da. E în regulă." Beth a dezlegat frânghia și a tras calul spre poarta pășunii, la câțiva metri distanță. Calul a urmat-o docil în timp ce Jack încerca să nu se holbeze la fundul ei.

"Va trebui să vă sunați vecinul și să-l anunțați", a spus ea peste umăr.

"Vecinul meu?" S-a concentrat pe o imagine a bunicii sale în capul lui, imaginându-și-o în biserică, rugându-se rozariul, aprinzând o lumânare. Nu funcționa. Creierul său își dezvoltase capacitatea de imagine în imagine, rulând filmul său porno personal chiar lângă imaginea sfintei.

Avea să ajungă în iad pentru asta.

Beth i-a aruncat o privire mirată. "Jeff Stevens? Era în hambar când am ajuns aici în dimineața asta."

Viziunea vecinului său ciudat a fost cu siguranță una care i-a micșorat erecția.

"Oh. Da. El. Îl sun pe Jeff în după-amiaza asta. Îmi pare rău. Nici eu nu locuiesc aici de prea mult timp." Jack a dat din cap spre copii. "Știi, copiii nu trebuie să muncească. Nu mă aștept de la ei să facă nimic. Sunt doar niște copii."

"Mulțumesc, dar au vrut să ajute. Le plac animalele."

"Atâta timp cât ei știu că nu trebuie să o facă, pentru mine este în regulă. Apropo de animale, Henry ți-a făcut probleme?"

"Niciuna. Se ține departe de cai, totuși. Cred că îi este frică de ei." Beth a râs.

"Nu pot spune că îl învinovățesc, dar Henry este cel mai laș fost câine polițist pe care l-am cunoscut vreodată." Jack a făcut o pauză, privindu-i fața înmuiată de un zâmbet pentru prima dată. Umorul a dansat în ochii ei doar pentru câteva secunde, dar imaginea i s-a imprimat în minte. Voia să îl vadă din nou.

Beth a desfăcut poarta și a eliberat calul în pășune. Când a fixat poarta, a sărit. "Ow."

Sângele îi picura pe antebraț. Jack s-a balansat înainte pe cârja lui. "Ce s-a întâmplat?"

"Mi-am prins mâna de ceva." Și-a răsucit brațul încercând să se uite la partea exterioară a palmei.

"Lasă-mă să văd." Jack s-a întins și și-a strâns mâna în jurul încheieturii ei subțiri. Abia îi simțise pulsul palpitând pe degetul lui mare când ea a început să-și smulgă mâna. Sângele i s-a scurs de pe față.

"Whoa." El i-a dat drumul și a făcut un pas înapoi.

Cu ochii sălbatici și palidă, ea tremura în fața lui. "Nu e nimic. Doar o zgârietură." Chiar și vocea ei tremura. O împingere din partea unui animal de o jumătate de tonă nu avea niciun effect asupra ei, dar atingerea mâinii lui o

făcuse să o ia razna.

"Bine. Dar vino în casă și curăță-te." Jack i-a șters din voce orice urmă de recunoaștere a fricii ei în timp ce o privea cum își băga mâinile tremurânde în buzunarele din față ale blugilor. Și-a ridicat bărbia și și-a încrucișat umerii, aproape sfidând reacția viscerală a corpului ei.

Ceva în pieptul lui se mișca în timp ce ea se lupta să-și recapete controlul. Nu îi admira doar corpul. Curajul ei era al naibii de atrăgător. "Oricum e trecut de ora prânzului. Există o mulțime de resturi de la brunch. Cred că te afectează căldura."

Ea a dat din cap și și-a dres glasul. "Venim și noi în câteva minute."

În timp ce Beth mergea spre copiii ei, Jack s-a întors și s-a îndreptat spre căruciorul de golf parcat lângă hambar.

De ce le era tuturor atât de frică de el? Nu se dăduseră înapoi de la doamna Harris în dimineața asta. Vinovați? Nu. Dacă l-ar fi înșelat pe Danny, probabil că ar fi plecat aseară. Doar dacă nu cumva se gândea să se joace cu el. Cumva, asta nu mi se părea corect. Nu în felul în care reacționase când el o atinsese.

El nu văzuse vinovăție în ochii ei.

Beth fusese îngrozită.

***

Pe terasă, Beth și copiii și-au scos pantofii plini de noroi înainte de a intra în casă. Aerul condiționat care a învăluit corpul lui Beth când a intrat în casă a fost o fericire pură.

"Aici erați", i-a întâmpinat doamna Harris. "Eram pe cale să vin să vă caut. E trecut de ora prânzului."

"Spălați-vă pe mâini", i-a instruit Beth pe copii în timp ce îi îndruma spre chiuvetă. "Mult săpun."

Săpunul îi înțepa tăietura de câțiva centimetri de pe palmă în timp ce își freca mâinile, având grijă să scoată toată murdăria de sub unghii.

Îndepărtânduse de chiuvetă, s-a uitat la picioarele ei, apoi s-a uitat la copii. Toți trei erau plini de noroi, pânze de păianjen și paie.

"Poate ar trebui să mâncăm afară. Nu mi-am dat seama cât de murdari suntem cu toții." Beth s-a întors să îi conducă pe copii înapoi afară.

"Relaxează-te. Nu este un muzeu. Arăți de parcă ți-ar prinde bine niște aer rece. Ceai cu gheață, Beth?" Doamna Harris a deschis frigiderul și a turnat două pahare cu lapte. "Copiii ăștia trebuie să mănânce. Nici un gram de grăsime pe niciunul dintre ei. Vă place șunca?" Ultima întrebare a adresat-o lui Ben și Katie.

"Da, doamnă." Ben a alunecat pe un scaun la masă. Katie s-a așezat lângă el.

"Pot să o face u. Nu trebuia să ne aștepți." Beth s-a grăbit să ajute. "Nu vreau să-ți măresc volumul de muncă."

"Prostii. Mă bucur că vă veți muta cu toții la noi. Dar puteți pune masa dacă doriți."

Beth a scos tacâmurile din sertar.

"Locul ăsta e prea liniștit." Doamna Harris a așezat pe masă un platou cu șuncă feliată. "Sunt obișnuită cu asta, pentru că Danny a fost practic un pustnic în ultimii ani. Dar Jack are nevoie de companie. A fost polițist mult timp și nu este obișnuit să aibă mult timp liber."

Beth a scăpat mânuța de ustensile pe masă cu un zgomot puternic. Lovitură mentală la cap. Jack spusese că Henry fusese un câine polițist. Creierul ei obosit nu conectase punctele.

Grozav. Dăduse o identitate falsă unui polițist. Asta era o infracțiune sau o contravenție?

"Ești în regulă, dragă?" a întrebat doamna Harris. "Pari bolnavă. Trebuie să fii atentă când lucrezi afară pe căldura asta. Pun pariu că nici măcar nu ai luat apă cu tine. Stai jos și bea asta." A împins-o ușor pe Beth pe un scaun și ia întins un pahar rece de ceai cu gheață.

Șunca era însoțită de rulouri, salată de cartofi, ouă încondeiate și o farfurie de prăjituri. Copiii s-au înfruptat. Era clar că nimănui nu-i va fi foame atâta timp cât doamna Harris era responsabilă de bucătărie. Și era cu siguranță la

conducere.

Din păcate, apetitul lui Beth dispăruse când dna. Harris făcuse dezvăluirea despre Jack - care ar fi putut vedea cu ușurință un raport de persoană dispărută cu chipul ei pe el cândva în ultimul an. Gâtul lui Beth se umplea de acid la gândul că Jack l-ar fi contactat pe Richard. Un apel telefonic. Atât i-ar fi trebuit. Privirea ei s-a îndreptat spre copiii. I-ar fi ucis și pe ei? Erau niște lucruri nerezolvate și nimic nu era dincolo de cruzimea lui Richard. Sau poate că el avea alte planuri pentru ei. Pieptul i se strângea în timp ce se gândea la opțiunile ei, la soarta lor.

Așteaptă. Jack nu dăduse niciun semn că ar fi recunoscut-o. Ar fi putut fi un polițist oriunde. Își vopsise părul negru și-l lăsase să crească. Datorită dietei împotriva stresului, slăbise, așa că fața ei era mai subțire. Mai era și chestia cu tenul ei de cadavru. Se răzgândi.

"Nu ai de gând să mănânci, dragă?"

"O să iau ceva imediat ce mă răcoresc puțin." Beth a forțat un zâmbet și și-a păstrat vocea ușoară. "Ai spus că Jack era polițist?"

"Da. Până la accidentul său de acum câteva luni."

Ea și-a sorbit ceaiul. "Îl vedea des pe unchiul său?"

"Nu. A lucrat la două ore de aici, în South Bend. E o suburbie a Philadelphiei. Când era mai tânăr, Jack petrecea mult timp aici, dar după ce a ajuns detectiv, nu prea mult." Doamna Harris se încruntă în timp ce îi umplea paharul lui Beth cu ceai cu gheață.

"Mulțumesc."

Jack nu lucrase în aceeași jurisdicție în care locuia Richard. Dar, la naiba, era aproape.

Doamna Harris a scos un scaun și s-a așezat. A luat o prăjitură și a mușcat din ea. "Ești încă palidă. Trebuie să mănânci ceva după ce ai muncit din greu toată dimineața."

Deși avea crampe la stomac la simpla idee de a mânca, Beth și-a pus în farfurie niște șuncă și salată de cartofi. Doamna Harris avea dreptate. Beth trebuia să mănânce pentru a-și menține energia. Nu era recomandabil să lipsească de la masă când ar putea fi nevoită să fugă în orice moment. Dacă ar

fi avut unde să meargă.

***

Jack a intrat șchiopătând în bucătărie și a tras un scaun vizavi de Beth și de copii. Ben s-a ținut tare, dar chiar și cu masa ca o barieră între ei, Katie s-a strâmbat când Jack s-a așezat. Beth părea că e pe cale să vomite.

Sub masă, genunchiul lui Jack palpita cu fiecare bătaie a pulsului său.

Ori cineva îi băgase cioburi de sticlă sub rotulă, ori petrecuse prea mult timp în picioare în dimineața asta. Trebuie să fi arătat la fel de rău pe cât se simțea, pentru că doamna Harris s-a dus imediat la congelator și a scos o pungă mare de gheață zdrobită.

"Piciorul ăla trebuie să fie ridicat." I-a făcut cea mai aprigă față de "nu te pune cu mine".

Jack nu s-a contrazis în timp ce își ridica piciorul pe scaunul pe care ea îl împingea sub el. Genunchiul lui era cam cât o minge de baschet. Dacă nu scădea umflătura peste noapte, fizioterapeutul lui avea să facă o criză mâine.

S-a așezat pe spate, înghițind ibuprofenul pe care doamna Harris i l-a pus în palmă împreună cu ceaiul cu gheață pe care l-a pus pe masă în fața lui. "Mulțumesc."

Pentru a-și distrage atenția de la durere, s-a concentrat asupra celorlalți oameni din cameră. Copiii mâncau cu poftă. Beth, în schimb, nu făcea decât să-și ciugule șunca. Avea nevoie de cinci kilograme pe ea dacă nu voia să dispară în bătaia unei brize puternice. Mâncase ceva azi?

Henry stătea la picioarele lui Katie, oferindu-i copilului rutina lui de câine înfometat. Ochii căprui urmăreau mișcarea furculiței ei de la farfurie la gură ca un spectator la un meci de tenis. Un șir de salivă îi picura din botul negru pe podea. Jack s-a prefăcut că nu o vede pe Katie strecurându-i sub masă o bucată de șuncă.

Toți erau murdari și emanau un miros distinct de cal. Transpirația le lipise

părul de frunte. Era prea cald pentru ca cineva să lucreze afară. Spera că Beth nu intenționa să se întoarcă la grajd în după-amiaza asta, pentru că ar fi trebuit să se opună acestei idei.

"Știți să înotați?"

"Da, domnule." Ben a ținut capul plecat în timp ce răspundea.

"Poți să-mi spui Jack." *Sir părea* bătrân. "Ei bine, există o piscină acolo. O poți folosi oricând vrei, atâta timp cât e un adult cu tine. Sigur e destul de cald azi. Jos, la lac, era și o plajă. Aș vrea să o repar și să repar docul și magazia de bărci." S-a uitat la Beth. "Ar trebui să facem o listă și, din moment ce o să stai o vreme, ai putea să aduci și restul lucrurilor tale." Jack a strâns din dinți. Ar fi trebuit să se ridice și să le bage lucrurile în casă pentru ei. Dar nu, stătea pe un scaun ca un bătrân nenorocit.

Ambii copii s-au oprit din mâncat pentru a se uita la mama lor.

"Vom încerca timp de câteva săptămâni", a explicat Beth.

Cu un zâmbet care l-a făcut pe Jack să zâmbească, Ben a sărit de la masă și a zburat pe ușă, strigând: "O să iau lucrurile noastre."

Cel puțin unul dintre ei era mulțumit de aranjament.

Fără corpul fratelui ei care să o protejeze, o privire panicată a trecut pe fața lui Katie. Privirea ei se îndreptă spre Beth, ca și cum ar fi vrut să se mute pe un scaun, dar apropierea de mama ei ar fi însemnat apropierea de Jack. Evident, asta nu era o opțiune. Katie nici nu voia să se uite la el.

Jack trebuia să facă ceva. Nu avea niciun motiv să-i fie frică de el. Și, da, la naiba, îl deranja.

"Katie, aș vrea să-ți cer o favoare." Jack a avut grijă să nu se aplece în direcția ei. Și-a păstrat vocea joasă și uniformă. Totuși, fața ei pălea și degetele îi tremurau la auzul vocii lui. Pe Jack îl durea pieptul doar să o privească, dar a continuat. "Este vorba despre Henry."

La rostirea numelui său, câinele și-a ridicat fundul blănos de pe podea și și-a așezat capul în poala lui Jack. Jack i-a scărpinat capul lui Henry. În ciuda faptului că nu avea nici o etică a muncii și avea capacitatea de atenție a unui țânțar, Henry era un suflet bun. Marele dobitoc era pur și simplu mai mult un iubitor decât un luptător.

"Henry este un câine polițist foarte bine antrenat." *Într-un fel.* Nu mințea chiar. Henry fusese antrenat intensiv. Faptul că niciunul dintre aceste antrenamente nu rămăsese era o altă problemă. "Cu rana mea, nu mă pot antrena cu el în fiecare zi. S-ar putea să uite totul. Ar fi păcat."

Ochii lui Henry au devenit sticloși când Jack i-a frecat exact locul potrivit din spatele urechii. Jack s-a concentrat asupra câinelui, păstrând-o pe Katie în vederea periferică. Ochii fetiței erau încă mari ca farfuriile, dar nu mai părea că își va pierde prânzul.

"Crezi că ai putea prelua antrenamentul lui? Este o responsabilitate destul de mare."

Datul din cap al copilului a fost aproape imperceptibil.

"Știi să citești?" Oricum, câți ani avea? Cinci sau șase? Un șapte foarte mic?

Ea a dat din nou din cap.

"Bine, atunci. Îți voi scrie toate comenzile lui de bază." Jack a luat o bucățică de șuncă din farfurie. "Tu îi dai o comandă, cum ar fi *jos*." Câinele nu s-a mișcat. "Și îi dai o recompensă dacă o face."

Încă în picioare, fundul lui Henry se mișca.

"Numai dacă o face el." Jack i-a arătat șunca. Henry a salivat. "După cum poți vedea, a uitat deja multe."

Câinele a oftat și s-a culcat la podea cu un geamăt de protest. Jack i-a dat răsfățul. "Ai fost cam lent, amice."

Henry a înghițit șunca și a închis ochii. "Crezi că poți face asta?"

I-a mai dat un semn minuscul din cap și s-a uitat pentru prima dată la el. *Pași mici*.

Ben a intrat pe ușă purtând o valiză mare, cu câteva geamantane mici pe umăr. Katie a alunecat de pe scaun și l-a urmat pe hol.

Beth și-a limpezit gâtul în timp ce se ridica în picioare pentru a-i urma pe copii. "Mulțumesc." Ochii ei erau de fapt încețoșați?

Jack a avut un moment de satisfacție după ce Beth a dispărut pe ușă, înainte ca doamna Harris să-i spargă bula de bun samaritean. "Asta înseamnă că te-ai săturat să-ți plângi de milă?"

A strâmbat din nas. "Am fost atât de rău?"

Doamna Harris i-a aruncat o privire ascuțită.

"Îmi pare rău."

"Ai dreptul să fii furios, chiar deprimat din cauza rănii tale, Jack. Dar va trebui să mergi mai departe. De ce crezi că unchiul tău a vrut ca tu să locuiești aici? Nu era ca și cum îi plăcea să controleze oamenii. Știi că nu era așa."

Jack a ridicat din umeri. Avea dreptate. Danny nu încercase niciodată să se amestece în viața lui. Ținuse doar legătura cu el și îl invitase să petreacă ocazional un weekend la proprietate.

"Dacă îl întrebi pe avocat, vei afla că a scris această clauză în testamentul său la aproximativ o lună după *accidentul* tău - după ce Quinn i-a spus că el crede că genunchiul tău a fost rănit."

Jack a rămas cu gura căscată.

"Danny a spus că trebuie să vii acasă. Doar că nu știai". Privirea doamnei Harris s-a mutat la ușa de sticlă. "Și cred că, cumva, el știa că va muri."

"Îmi va fi dor de el. Ar fi trebuit să-l vizitez mai des."

"Probabil." Doamna Harris nu a tras niciun pumn. "Își făcea griji pentru tine, Jack. Sean și Quinn au familii care îi țin pe linia de plutire. Danny a crezut că și tu ai nevoie de rădăcini."

"Poate că a avut dreptate." Jack a ajustat punga cu gheață. "Deci, ce părere ai despre noii noștri oaspeți?"

"Ceva nu e în regulă cu ei." Doamna Harris a pășit spre frigider și a scos o sticlă de Coors Light. I-a înmânat-o și el a răsucit capacul pentru ea. "Crezi că au vreo problemă?"

"Cine știe?" Jack a scuturat din cap. "Dar ține-ți ochii deschiși. Pentru orice eventualitate."

"Nu-ți face griji. Nu trec prea multe pe lângă mine." Doamna Harris a întors sticla pentru o înghițitură lungă.

Nu mai spune.

Capitolul 4

Transpirația îi curgea pe spate lui James Dieter în timp ce ștergea metodic suprafețele bucătăriei cu detergent de sticlă. A terminat de curățat dulapurile și a făcut o plimbare rapidă prin jur, verificând dacă mai rămăsese vreun semn de la Beth sau de la copii. Eliminase tot ce putea conține o amprentă sau putea fi urmărit. Locul era al naibii de curat.

La celălalt capăt al micului apartament, aparatul de aer condiționat de la fereastră gemea. A traversat covorul uzat și l-a oprit. Vara în Virginia era o nenorocire, dar căldura nu-l deranja prea tare. Oricine se plângea de temperatură sau de umiditate ar fi trebuit să se târască prin junglă în 'Nam în echipament de luptă.

Înainte de a pleca, se uită pe fereastră la strada de dedesubt.

Picăturile de condens întunecau priveliștea, dar până aici, totul era bine. Încă nu era niciun semn de omul cu coadă de cal, dar era pe drum. Venea după Beth. James și-l imaginase în detaliu chiar în dimineața asta. Și părul de pe ceafă îl mânca. Un semn sigur că soarta era pregătită să își primească datoria. Ei bine, datorită unor fire ciudate din capul lui, James era pregătit.

A ieșit pe ușă și a coborât scările de lemn, intrând din nou în mica tavernă de cartier pe care o deținea de mai bine de un deceniu.

Zece minute mai târziu, în timp ce era așezat pe un scaun și număra încasările din noaptea precedentă, părul de pe ceafă îi tremura ca și cum aerul ar fi fost încărcat cu un curent electric slab. Era un sistem de alertă, mai degrabă decât un semn de teamă. Simțurile lui îndelung condiționate recunoșteau când precogniția și realitatea erau pe cale să se ciocnească. Și știa că o mare porcărie era pe cale să lovească ventilatorul.

Afară, ușa unei mașini s-a închis. Slick era aici.

Și-a balansat picioarele peste bară și s-a ferit. Mâncărimea persistentă se simțea ca un vechi prieten în timp ce se încorda în căutarea unui sunet care să dea de gol poziția intrusului.

Afară, scara de lemn scârțâia. O umbră a traversat fereastra în timp ce urca. James s-a apropiat și a aruncat o privire laterală prin lamele mini-orbului.

Lumina soarelui de dimineață sclipea pe țeava armei din mâna lui Slick. Tipul se credea foarte șmecher, furișându-se pe lângă un bătrân, o femeie și doi copii, dar Slick avea o surpriză pentru el în dimineața asta.

Mr. Magoo era Rambo pe fundul lui.

James s-a strecurat în spatele barului, s-a ghemuit și a scos o cutie metalică încuiată. A transferat un pistol în buzunar, dar a păstrat Ka-Bar-ul ascuțit ca o lamă în mână. Degetele i s-au încolăcit în jurul mânerului familiar și gros al cuțitului care făcea parte din el de zeci de ani.

Pașii scârțâiau deasupra capului.

Mișcându-se în liniște, James s-a strecurat spre ușă. A prins primul miros de fum. Printr-un alt scârțâit slab, l-a localizat pe intrus pe trepte. James și-a cronometrat următoarea mișcare. Bărbatul a trecut pe lângă ușă. James a deschis-o și a tras-o pe nevăstuica mică și vâscoasă înăuntru de părul ei murdar.

"Ce naiba?" Slick a fost surprins, depășit de un cetățean în vârstă.

"Cine ești tu?" James l-a ținut de coada de cal unsuroasă, ridicându-l pe vârfuri. A apăsat lama ascuțită pe gâtul lui Slick.

"Locul ăsta e în flăcări, omule. Trebuie să plecăm de aici." Perle de umezeală se prelingeau pe fața lui Slick și îi îmbibau cămașa.

"Toată lumea trebuie să plece cândva. Eu am trăit o viață lungă. Dar tu?" Adevărul era că James nu se temea de moarte atât de mult pe cât se temea el de moarte. Și ar fi preferat să moară în luptă decât să moară bucată cu bucată ca Gloria.

"Haide, omule, să mergem afară și să vorbim." Slick și-a lins buzele, ochii fugind de la sunetele torsnitoare de deasupra capului la ușă.

"Nu, nu cred. Ți-am pus o întrebare și îți sugerez să răspunzi la ea. Cine ești? Pentru cine lucrezi? De ce o cauți pe femeie?"

Transpirația se prelingea pe fruntea lui Slick și îi picura în ochi. "Uite, nu am nimic personal cu târfa sau cu micuții ei. E doar o slujbă."

"Cine te-a angajat?"

"Nu știu. Nu mă întâlnesc niciodată cu clienții mei. Totul se face online acum."

Al naibii internet.

Fumul se îngroșa. Câteva flăcări coborau din căpriori. Vechea structură scârțâia și gemea. După intensitatea căldurii emanate de focul de la etaj, James credea că tavanul se va prăbuși în curând.

Slick a tușit.

James hotărâse deja că Slick nu va pleca. El doar ar încerca din nou. James a scos lama de la gâtul lui Slick. Deși era o tehnică de interogare eficientă, tăierea gâtului era murdară și nu era deloc stilul lui.

Slick a răsuflat ușurat. A fost ultima.

James a împins lama lungă și ascuțită în sus, în spatele lui, străpungând cu grijă inima asasinului plătit. Rana abia sângera. Uciderea era ca mersul pe bicicletă. Douăzeci de ani de pensionare nu-i știrbiseră abilitățile. Dar guvernul îl antrenase bine.

James se uită în jurul barului în flăcări. Acum nu mai era nimic aici pentru el. Era timpul să plece. Își șterse lama pe pantalonii lui Slick, apoi se aplecă și scoase din buzunare portofelul și cheile mortului - orice pentru a întârzia identificarea oficială a acestui Anthony Cardone.

Sirenele se apropiau. James a ieșit pe ușa din spate și s-a urcat în SUV-ul negru al lui Slick. La trei străzi de bar, a parcat camioneta chiar în fața unui atelier local de dezmembrări. A lăsat geamurile coborâte, portierele descuiate și cheile înăuntru, pentru că ar fi fost prea evident să picteze cu spray "furați-mă" pe parbriz. În mai puțin de o oră, băieții din zonă o dezbracau ca un banc de piranha.

Micul său bungalou era la 15 minute de mers pe jos. Odată ajuns acolo, își făcuse o geantă mică de voiaj. Până la apariția lui Beth, primăvara trecută, ținuse acest loc și amintirea Gloriei într-un pumn strâns. Nu trăia cu adevărat, doar exista, petrecându-și timpul rămas pe Pământ. Acum, furia îi stârnea emoții pe care nu le mai simțise de mult timp. Îi era dor de adrenalina care-i trecea prin vene.

S-a așezat pe marginea saltelei și și-a deschis noptiera. Cu un oftat, a scos medalionul de argint a sfântului pe care o găsise sub canapeaua ei.

Amintindu-și lacrimile lui Beth în ziua în care îl pierduse, vinovăția i-a înțepat conștiința. L-a întors pe palmă pentru a descoperi cifra și scrisul de pe

discul de un sfert de mărime. Sfântul Florian, sfântul patron al pompierilor.

Într-o zi i-l va returna, dar acum avea nevoie de el. Viziunile slabe erau mai puternice dacă obiectul avea o semnificație personală. Își încolăci degetele în jurul lui și așteptă.

Viziunea l-a lovit ca o lovitură la cap. Durere. Frică. Un om fără chip se profila în întuneric. Un cuțit sclipea. Sângele curgea, cald și umed.

Teroarea i-a crescut în gât și l-a sufocat. O greutate sufocantă îi ținea corpul în jos. Brațele i-au fost smulse deasupra capului și prinse în pământ. O lovitură la față a începețoșat totul.

Mâna i s-a deschis. Pandantivul a căzut pe podeaua de lemn. Lumina soarelui care pătrundea prin fereastră îi ardea ochii. Strâmbând puternic din ochi, James a folosit o batistă pentru a ridica pandantivul. Le-a îndesat pe amândouă în buzunar.

Nu supraviețuise douăzeci de ani în Forțele Speciale - și mai rău - doar cu noroc și îndemânare, dar *darul* său avea unele dezavantaje clare. Fusese o adevărată pacoste să știe dinainte care dintre oamenii săi nu aveau de gând să supraviețuiască misiunii.

Detaliile visului erau încă vagi, iar el nu știa cât timp mai avea la dispoziție. Era greu de spus dacă visul său descria un eveniment care avea loc, cu câteva zile sau săptămâni înainte, dar pe măsură ce timpul se apropia, viziunile sale aveau tendința de a deveni mai clare și mai intense. Când i se derulau prin cap în înaltă definiție, Beth era în pericol iminent. Având în vedere puterea celei pe care tocmai o avusese, ar fi bine să se pună în mișcare.

Și-a adunat lucrurile. După un ocol la bucătărie pentru o sticlă de ibuprofen și apă, s-a urcat în sedan.

Beth și copiii erau la patru sute de mile depărtare cu un om pe care nimeni nu l-ar fi legat vreodată de el. La naiba, nu-l mai văzuse pe Dan O'Malley de peste treizeci de ani. Dar nu avea nicio îndoială că O'Malley va face ceea ce îi ceruse.

O'Malley îi era dator, foarte mult, iar pentru Beth, James urma să încaseze datoria. Ca nepoată a Gloriei, era aproape din familie.

Sau ar fi fost dacă s-ar fi căsătorit cu mătușa ei. Dar dușmanii erau un

produs secundar natural în fosta lui profesie. Și cum ar fi putut să se căsătorească cu o femeie căreia nici măcar nu-i putea spune numele lui adevărat? În mod ironic, tocmai faptul că nu era înrudit cu Beth prin sânge sau căsătorie făcuse ca relația lor să fie greu de urmărit - iar casa lui era ascunzătoarea perfectă. O pierduse pe Gloria din cauza unei boli fără chip împotriva căreia nu putuse lupta. Dar, cu puțin noroc, o putea salva pe Beth.

James se lovise mental. Beth refuzase să-i spună de ce trebuia să stea cu el. Sau de ce trebuia să folosească un nume de familie fals. Dar ar fi putut, ar fi trebuit să afle de ce fugea când apăruse la ușa lui cu cei doi copii ai ei. Abia după ce viziunile au început luna trecută, el a descoperit că situația ei era mai complicată decât un divorț urât, foarte mediatizat.

Nu mai avusese niciun contact cu politicianul ăla tâmpit cu care se căsătorise, iar din lucrurile care ieșiseră din gura copiilor, James știa că fostul ei soț era de vină. Spre deosebire de cancer, un politician corupt era un dușman în carne și oase. Beth fusese nepoata preferată a Gloriei, iar Beth și copiii ei readuseseră bucurie în viața lui în ultimele zece luni, ceva ce nu crezuse că este posibil. James avea de gând să rezolve asta pentru ea.

James s-a oprit la bancă pentru a examina conținutul cutiei sale de valori, a scos câteva teancuri de bani și le-a pus în geantă. A amestecat mai multe permise de conducere, toate cu poza lui, ca pe niște cărți de joc. După ce a ales unul, a selectat cardul de securitate socială și pașaportul care îl însoțeau. De asemenea, a transferat o mică pungă de pâslă în geanta de voiaj. Lui James îi plăcea ca investițiile sale să fie portabile, durabile și nedetectabile.

Când a ieșit în lumina dureroasă a soarelui, James Dieter nu mai exista. Bună, James Miller.

E timpul să aflăm câte schelete are Dickwad în dulap.

Capitolul 5

Amelia Bentley și-a introdus mașina în spațiul din fața intrării de la toaletă, în cercul slab de lumină galbenă generat de instalația de deasupra ușii. Întunericul pătrundea dinspre pădurea din jur. Felinarul din colțul dreptunghiului de asfalt plin de buruieni era stins.

Se holba la pădurea din jur. Un fior de neliniște îi urcă pe șira spinării și, în ciuda aerului cald și umed, pielea de găină îi urcă pe brațe.

În retrospectivă, Coca-Cola dietetică supradimensionată pe care o cumpărase la ultimul popas din Maryland nu fusese o idee bună. Amelia și-a analizat opțiunile. Vezica îi era tensionată până la explozie, dar casa părinților ei era la încă o jumătate de oră distanță. Își strânse coapsele. Cu siguranță nu putea rezista atât de mult.

A scanat terenul gol. Ce n-ar da pentru ca o familie de șase persoane să oprească lângă ea chiar acum.

Părinții ei erau nebuni. Să se mute în Poconos la vârsta lor. De ce nu s-au retras în Florida ca toată lumea? Atunci și-ar fi putut petrece vacanțele cu șoarecele cel mare sau pe o plajă însorită, ca o persoană normală.

Respirând adânc, s-a întins spre cotieră și a deblocat mașina.

Burta i s-a strâns când a pășit pe asfaltul crăpat și s-a mai uitat o dată în jur.

Terenul era încă gol.

A intrat în grabă în clădirea scundă din cărămidă. Lumina fluorescentă strălucea pe pereții galbeni murdari și pânze de păianjen atârnau în colțurile din blocuri de ciment, dar instalațiile funcționau. Amelia s-a spălat pe mâini și le-a uscat pe piciorul blugilor pentru că dozatorul de prosoape era gol. La ieșire, s-a uitat în oglinda spartă de deasupra chiuvetei și și-a trecut automat mâinile peste păr.

***

Mergea pe autostradă. Deși o luase pe ultima cu doar o săptămână în urmă, nevoia îl apuca. De obicei, aștepta câteva săptămâni între angajamente pentru a se asigura că nu e neglijent. Nepăsarea invita la suspiciune. Dar ultima lui întâlnire nu-l satisfăcuse. Ea fusese prea ușoară. Ea cedase aproape imediat, înainte ca el să se încălzească. Asta era problema cu prostituatele și vagabonzii. Într-un fel, ele erau deja distruse.

Așa că vânătoarea a început în seara asta. Aruncase o săgeată în harta sa de perete a zonei tri-statale și iată-l aici, căutând prada.

Femeile erau dependența lui, țipetele lor drogul lui preferat.

Era hotărât să găsească o nouă parteneră de joacă în seara asta. Dar de data asta, avea de gând să schimbe din nou jocul. Gata cu curvele. Poate că mărirea mizei îi va reda un pic de entuziasm hobby-ului său, îi va reda acea senzație care îi lipsea în ultima vreme.

S-a uitat în jos la vitezometru. Nu luase niciodată o amendă și nu intenționa să înceapă acum. Nu era îngrijorat de poliție. Pe de altă parte, nu vedea nevoia să le atragă atenția.

Indicatorul portocaliu de combustibil scăzut îl privea încruntat. Trebuia să se fi ocupat de asta mai devreme în cursul zilei.

I-ar fi prins bine dacă și-ar fi petrecut noaptea singur. Merita să fie pedepsit pentru această greșeală. Dacă aruncarea săgeții din această seară nu aducea o țintă, așa să fie.

În ciuda frustrării sale, a zâmbit. Lasă-i pe polițiști să-și dea seama de *acest* tipar.

El și-a atribuit succesul acestei metode aleatorii de selectare a locului de vânătoare. Pe lângă faptul că deruta autoritățile, această tehnică introducea un element de șansă în joc. Deși nu era adeptul jocurilor de noroc, acest lucru îi sporea amuzamentul. Pentru o vreme.

Din nefericire, plictiseala a intervenit din nou în jocul său.

Era timpul să treacă de la *Roata Norocului* la *Jeopardy*.

A luat următoarea ieșire și a intrat într-o benzinărie. A ales pompa cea mai îndepărtată de chioșc și a plătit în numerar. Deși nu a văzut niciun alt client prin preajmă, și-a ținut șapca de baseball trasă în jos pentru a-și umbri fața.

Funcționarul cu fața plină de coșuri din cabină se uita la un mic televizor portabil și nici măcar nu s-a uitat la el când a acceptat banii.

S-a gândit pentru scurt timp să se întoarcă și să plece acasă. Supravegherea din seara asta ar putea fi un semn că nu era încă pregătit. Poate că ar trebui să se regrupeze și să planifice următoarea vânătoare mai atent. Greșelile îl puteau prinde, iar lui îi plăceau mult prea mult "întâlnirile" sale pentru a renunța la joc. La urma urmei, nu găsise încă femeia ideală. Acel amestec perfect de curaj și frumusețe încă îi scăpa.

Încă nehotărât, a condus spre drumul de acces care ducea înapoi la autostradă. La mică distanță în față, o singură pereche de stopuri a dispărut în dreapta, urmând un indicator pentru toalete. A încetinit când a ajuns în același loc și le-a urmat, stingându-și farurile când a părăsit autostrada.

Poate că norocul i se schimbase.

Dincolo de parcare, o femeie a ieșit din mașină și a intrat în clădirea mică din cărămidă care adăpostea băile. Era mică și avea părul lung și negru.

Perfect. Toată lumea știa că blondele sunt proaste și roșcatele sunt temperamentale. Dar brunetele erau naturale și sănătoase. Presupunea că nu-și pierduse niciodată fixația adolescentină pentru Mary Ann din *Gilligan's Island*.

A fost pură și dulce, cu cantitatea potrivită de curaj. Exact genul de femeie care ar fi fost o plăcere să o distrugi.

S-a încruntat în întuneric. Energia din mișcările ei sugera că era tânără, iar instinctele lui de prădător au intrat în alertă.

A scanat cu atenție împrejurimile. Frunzișul gros înconjura zona de odihnă și bloca chiar și lumina lunii. Toaleta bărbaților era pe o parte a clădirii, intrarea doamnelor era pe cealaltă, iar spatele structurii de cărămidă era complet umbrit.

Excelent. Un fior îi străbătu șira spinării.

Doamna Noroc îl întorsese în grațiile ei.

A parcat la câteva locuri distanță și a formulat rapid un plan. După ce a scos o mică bară metalică din torpedou și a strecurat-o în buzunarul pantalonilor, a ieșit din mașină. S-a îndreptat dezinvolt spre ușă, dar, în loc să intre, s-a ferit în jurul clădirii și a așteptat răbdător în întunericul din spatele

ușii de la toaletă.

Ea a ieșit pe ușă. El a apucat-o ușor de gât. Acoperindu-i gura cu mâna liberă, a târât-o înapoi în întuneric. Ea s-a zbătut, lovindu-l în tibie cu picioarele ei încălțate cu adidași. În întunericul copacilor, el i-a eliberat strânsoarea de gât, a apucat bara de metal și a coborât-o imediat pe capul ei.

Lupta ei patetică a încetat instantaneu, iar trupul ei mic s-a prăbușit.

Punându-și nasul pe gâtul ei, i-a inhalat mirosul de frică. Inghinalul i s-a umflat la înțepătura ei.

Inconștientă, era mai grea decât părea, dar așa erau întotdeauna. *Greutate moartă,* s-a gândit el cu amuzament. A dus-o repede în partea pasagerului din mașina lui și a așezat-o pe scaunul înclinat, trăgându-i centura de siguranță în poală. A aranjat-o ca să pară că doarme. Norocul era încă de partea lui, iar parcarea rămăsese pustie în timp ce el închidea portiera pasagerului și mergea spre partea șoferului, fluierând. Odată ajuns înăuntru, a deschis torpedoul pentru a recupera seringa pe care o umpluse deja. Cu o înțepătură, a înfipt acul prin blugii ei în mușchiul mare al coapsei. Ar fi fost inconștientă ore întregi.

Întregul episod a durat mai puțin de un minut. Înainte de a-și prinde centura de siguranță, el îi flutură părul frumos în jurul feței. Era încântătoare, iar el avea de gând să se bucure din plin de timpul lor împreună.

El a îndreptat mașina spre autostrada care urma să-i ducă înapoi acasă, în Westbury.

Capitolul 6

Jack a deschis ochii când panoul de control montat pe perete a emis o jumătate de duzină de bipuri joase. În dormitorul întunecat, lumini verzi strălucitoare clipeau la unison cu sunetele.

Cineva decuplase sistemul de alarmă.

S-a trezit într-o clipă, condiționat de ani de somn întrerupt.

Se uită la ceasul său digital. Patru și jumătate era cam devreme pentru ca cineva să fie treaz, ceea ce sugera că persoana care se trezise devreme avea o activitate ilicită pe agenda dimineții. Singurele persoane care mai știau codul erau doamna Harris și Beth. Jack se îndoia că doamna Harris se trezea atât de devreme.

Și chiar dacă ar suferi de o criză de insomnie, nu ar ieși afară. Își făcea o ceașcă de ceai și se uita la reluări din *CSI* On Demand. Beth era aici de mai puțin de o săptămână și evitase contactul singură cu el ori de câte ori fusese posibil. Habar nu avea ce ar fi făcut ea dacă se trezea în mijlocul nopții.

Cu toate acestea, trebuia să știe. A intrat într-o pereche de pantaloni scurți de sport. Lăsându-și cârja lângă pat, și-a fixat proteza de genunchi și a mers desculț pe hol. Făcând o pauză, a ascultat după orice zgomot de mișcare. Toate simțurile i-au intrat în alertă când a auzit ușa din spate deschizându-se și apoi închizându-se cu un clic ușor.

Beth lăsase pe cineva să intre sau ieșise? Sau intrase cineva în casă? Vechiul sistem de alarmă al proprietății nu ar fi fost atât de greu de dezarmat pentru un profesionist.

Pentru orice eventualitate, Jack se îndreptă spre noptieră pentru a-și lua arma din cutia încuiată și apoi se întoarse spre ușă. Părul de pe gât i s-a ridicat când și-a răsucit partea superioară a corpului în jurul tocul ușii.

Bucătăria era goală.

Frigiderul bâzâia în timp ce el șchiopăta prin camera întunecată până la fereastră, ferindu-și corpul de priviri. S-a uitat prin geam. Luna arunca curtea într-o strălucire eterică, luminând figura lui Beth îmbrăcată în alb pe cărarea de lângă piscină.

Era singură.

Expiră ușurat. Jack luă unul dintre bastoanele vechi cu vârf de cauciuc ale lui Danny din suportul de umbrele de lângă ușă. Adrenalina i-a pompat prin vene ca apa printr-un furtun de incendiu când a ieșit afară și a urmat-o.

Din umbra casei, el a privit-o intrând în incinta piscinei și dându-și halatul jos în întuneric. Lumina argintie a lunii îi scălda membrele subțiri. Inghinalul lui Jack s-a încordat. Aruncând halatul pe o masă de terasă, ea a coborât treptele

în apă și a început să înoate ture lente și regulate. Jack a trecut ușor prin poarta de fier forjat și și-a coborât trupul pe un scaun cu fața la piscină. Punându-și siguranța, și-a așezat arma pe o măsuță.

O broască țestoasă croncăni din direcția lacului, dar urechile lui se concentrară pe sunetul lui Beth alunecând prin apă. Suprafața strălucea cu o dâră de lumină reflectată de lună în timp ce corpul ei străbătea apa neagră întrun stil liber. Chiar dacă știa că nu era goală - văzuse conturul unui costum de baie de culoare închisă - tot era erotic ca naiba.

Avea o imaginație foarte bună, care nu a avut nicio problemă în a desprinde costumul de pe corpul ei ud. În mintea lui, ea îl implora să o atingă. Jack și-a mutat greutatea pentru a ușura presiunea din zona inghinală. Durerea i-a străbătut genunchiul, aducând realitatea înapoi cu o răzbunare.

Inspiră adânc și expiră încet. Transpirația îi curgea pe spatele gol, iar piciorul îl durea de la adrenalina de mai devreme și de la efortul de a ieși aici. Trebuia să se calmeze dacă voia cu adevărat să se retragă. Evident, Beth nu avea nicio intenție criminală în dimineața asta. Dar, pe bune, cine naiba se ducea să înoate afară înainte să răsară soarele?

"Aproape că mi-ai provocat un atac de cord." I-a vorbit formei în mișcare a lui Beth când aceasta a ajuns la capătul piscinei unde stătea el.

S-a oprit brusc din înot, s-a învârtit cu un strigăt ușor și a început să calce apa în partea adâncă a piscinei.

"Nu știi că e periculos să înoți singură? Dacă ai o crampă?"

"Îmi... îmi pare rău." Cu ochii larg deschiși de frică, ea s-a bâlbâit. "Nu am vrut să te trezesc. Am încercat să fiu tăcută." Cuvintele îi ieșeau din gură în timp ce privirea ei se îndrepta înainte și înapoi între el și arma lui.

O speriase de moarte. Exact ce-i trebuia.

Bună treabă, O'Malley.

"Îmi pare rău, Beth. Nu ai făcut nimic rău. Am reacționat instinctiv. Obiceiurile de polițist mor greu." El a oftat și a decis să adopte o abordare directă. "Nu-ți voi face rău ție sau copiilor, Beth. Nu trebuie să vă fie frică de mine." Și-a frecat ceafa pentru a slăbi tensiunea.

"Știu." Cu mișcări bruște, a înotat spre scară. Apa i-a alunecat pe formele

ei subțiri când a ieșit din piscină. S-a întors spre el și lumina lunii i-a scăldat pielea. Era încă prea slabă, dar bine conturată, curbată în toate locurile potrivite. Sânii ei erau de mărimea potrivită pentru a-i umple palmele și, în ciuda aerului cald, sfârcurile îi ieșeau prin țesătura umedă a costumului. L-a surprins uitându-se la el și și-a înfășurat rapid halatul în jurul corpului. Jack a înghițit și a clipit.

Când s-a așezat pe un scaun la câțiva metri distanță, și-a strâns mâinile tremurânde și și-a băgat picioarele sub învelișul lung până la gambă, acoperind fiecare centimetru de piele frumoasă.

Vinovăția îi înțepa conștiința lui Jack. Poate ar putea lovi un cățeluș mai târziu, ca să-și completeze ziua.

"Nu am putut dormi și nu am vrut să trezesc copiii." Ea s-a uitat la el. "Ai venit până aici fără cârje! Te-ai rănit?"

Grozav, a speriat-o de moarte în timp ce ea avea grijă de bunăstarea lui. Dacă nu se simțea ca un rahat înainte, acum se simțea.

"Nu, am folosit un baston." Și nu a fost asta o lovitură pentru ego-ul lui deja plângăcios. "Nu s-a întâmplat nimic rău."

Ea a dat din cap. "Mă bucur."

"Știi, e vineri. Ai muncit mai mult de patruzeci de ore deja săptămâna asta. Ia-ți o zi liberă; petrece-o relaxându-te cu copiii. Mă pot ocupa eu de casă pentru o zi." Jack și-a întins picioarele lungi în fața lui. "Există un cinematograf și un mic centru comercial la vreo zece mile pe autostradă. Nu e chiar o metropolă, dar nu i-ai dus pe copii nicăieri de când ai ajuns aici. Poți lua oricând pick-up-ul din garaj. Fără supărare, dar mașina ta nu pare foarte fiabilă."

"Nu e cazul. E o bucată de rahat." Ea l-a surprins cu acest răspuns, iar buzele lui s-au tras în sus la colțuri. "Nu avem nevoie de prea multă distracție." Ea a ezitat, apoi a adăugat: "Copiilor le place aici." Și era adevărat. În timp ce ea lucra cu caii și se ocupa de contabilitate, copiii petrecuseră zile lungi înotând în piscină și vizitând împrejurimile cu Henry.

"Mă bucur să văd că se acomodează. Ben pare să se simtă bine, dar nu cred că am auzit-o pe Katie spunând un cuvânt."

"Este un pic timidă, mai ales în preajma bărbaților. Nu e obișnuită cu ei. Ben încă își amintește de tatăl său, dar Katie era un bebeluș când a murit." Beth vorbea încet, cu vocea groasă de emoție. "Cum a murit?" a întrebat Jack.

"A fost ucis într-un accident de mașină în timp ce se întorcea de la sală. Foarte ironic, pentru că era pompier și întotdeauna îmi era atât de frică când pleca la muncă. Nu m-am gândit niciodată să fiu îngrijorată când nu era de serviciu." S-a oprit brusc.

Jack s-a uitat în lateral. Ochii ei au căpătat o privire îndepărtată, iar umezeala s-a adunat în colțuri. Și-a șters o mână pe obraz.

Acum o făcuse să plângă. *Bună treabă.*

"Nu am vrut să te supăr. Nu e treaba mea. Mă întrebam doar de ce sunt atât de tăcuți tot timpul", a spus Jack.

Expresia care i-a străfulgerat fața a fost una de devastare totală. Își iubise soțul foarte mult. O scurtă răbufnire de dor s-a adunat în pieptul lui Jack. Dacă ar muri mâine, nimeni nu i-ar simți lipsa în felul acesta.

"Este în regulă. S-a dus de șapte ani. Am făcut față. Lui Ben i-a fost cel mai greu să înțeleagă. Tot întreba când vine tati acasă. Amintirile lui se estompează un pic în fiecare an. Mă întreb dacă își va aminti de tatăl său când va fi adult."

Un gri pal colora orizontul. Ca și cum apropierea zorilor o făcea să se simtă incomodă cu dezvăluirile care se lăsau mai bine în întuneric, s-a ridicat să plece. "Ar fi bine să mă îmbrac. Copiii se vor trezi în curând."

Jack a privit-o pășind hotărât pe cărarea spre casă.

Apoi a mers șchiopătând până la piscină. Deschizând Velcro-ul de la proteză, a așezat-o pe margine și a coborât în apa rece, ușurându-și focurile duioase din genunchi și inghinali.

Se îndoia că durerea de șapte ani, oricât de profundă ar fi fost, era motivul pentru care înota înainte de răsărit. Care era demonul care o scotea din pat în întuneric? Va trebui să meargă pe o linie prudentă pentru a evita să o sperie.

Dar el îi va descoperi secretul. Și ceva îi spunea că ar fi bine să o facă curând.

***

După o înmuiere scurtă, Jack s-a întors șchiopătând în casă și s-a schimbat în pantaloni scurți uscați. În timp ce își trăgea pe cap un tricou decolorat, ceva s-a ciocnit în bucătărie.

Și-a vârât capul prin ușă. Katie stătea în fața frigiderului deschis, într-o baltă mare de suc de portocale. Bucățile zimțate ale ulciorului de sticlă spart erau împrăștiate în jurul picioarelor ei goale. Sucul picura din fața dulapurilor, din interiorul frigiderului, în fața picioarelor ei subțiri și se împrăștia pe podea. O teroare crudă a străfulgerat fața copilei când Jack a intrat în cameră.

Temându-se că va călca pe o bucată de sticlă, Jack a strigat: "Nu mișca", în timp ce își încălța adidașii.

Cu ochii mari, Katie s-a îndepărtat de Jack, uitând de cioburile din jurul picioarelor ei.

Pe măsură ce el se apropia, ochii ei mari măsurau distanțele dintre ea, ușă și Jack. Realizarea că panica copilului era rezultatul fricii ei de *el*, și nu de sticla de pe podea, i-a provocat lui Jack o senzație de rău în stomac. Își coborî vocea ca și cum ar fi vorbit cu o victimă.

Pentru că asta era în mod clar.

"Katie, e în regulă. Nu sunt supărat. E doar un pic de suc vărsat. Nu vreau să-ți tai picioarele pe sticla de pe podea. Te rog să nu te mai miști. O să merg spre tine acum." Jack și-a păstrat vocea blândă și constantă în timp ce se îndrepta încet spre fetiță, care era încremenită pe loc. Ochii ei verzi s-au fixat pe cei ai lui Jack. Până când a ajuns la ea, tremura violent.

"O să te iau acum." Și-a pus mâinile mari sub brațele ei și a ridicat-o, ținând-o departe de corpul lui. Genunchiul lui a țipat în semn de protest în timp ce el s-a întors și a dus-o în cealaltă parte a bucătăriei. Degetele lui lungi i-au înconjurat complet pieptul subțire. A așezat-o pe blat, a tras un scaun de bucătărie și s-a așezat în fața ei atât pentru a părea mai mic, cât și pentru că piciorul lui era pe cale să cedeze.

Tremurul buzei ei de jos a făcut ca inima lui Jack să îl doară adânc în piept.

Rana sa fizică era nesemnificativă în comparație cu daunele psihologice suferite de acest copil. Și-a limpezit gâtul și și-a înghițit mila.

"Lasă-mă să-ți verific picioarele pentru sticlă." A întins mâna după un prosop de bucătărie și i-a uscat picioarele. Mâinile lui au acoperit picioarele copilei în timp ce el a verificat cu atenție să nu aibă tăieturi. "Mie mi se pare că arăți bine. Te doare ceva?"

Katie a scuturat din cap. Avea încă ochii mari, dar Jack se simțea ușurat că tremuratul ei se potolise.

Henry a lătrat din fața ușii bucătăriei. "De ce nu te duci afară cu Henry cât timp curăț eu asta? N-aș vrea să-și taie labele pe vreo bucată de sticlă spartă. Pune-ți niște pantofi."

Katie a așteptat ca Jack să se ridice și să se îndepărteze înainte de a aluneca de pe tejghea și de a fugi pe ușă, luându-și adidașii pe loc.

El a privit prin fereastră cum ea a pus ambele brațe în jurul câinelui mare și și-a îngropat fața în gâtul lui blănos. Câinele stătea nemișcat și aștepta răbdător. Henry s-a întors spre Jack și i-a întâlnit privirea prin geam cu o privire de o inteligență surprinzătoare.

Sentimentele lui Jack trecură de la tristețe la furie împotriva celui care era responsabil de frica lui Katie. Văzuse o mulțime de copii abuzați în lunga lui carieră, dar nu înceta niciodată să fie îngrozit de chinul pe care un adult i-l provoca unui copil neajutorat. A înjurat în sinea lui în timp ce arunca prosoape de hârtie pe podea pentru a absorbi sucul. *Rasa umană este cu adevărat josnică.*

Ridicându-și privirea, a văzut-o pe Beth stând în ușă, cu fața trasă și încordată. Se schimbase în blugi și un maiou modest.

"Lasă-mă să te ajut cu asta." A traversat camera și a deschis cămara, scoțând o mătură și un făraș. S-a ghemuit și a început să strângă bucățile mai mari de sticlă spartă.

Furia lui Jack s-a dezumflat când ea s-a uitat în sus la el. "Cine i-a făcut rău?", a întrebat el încet.

"Nimeni nu i-a făcut rău vreodată lui Katie", a răspuns Beth, dar a refuzat să-i întâlnească privirea și și-a păstrat atenția fixată pe podea. A împins restul

cioburilor și prosoapele de hârtie îmbibate în coșul de gunoi. Apoi a aruncat toată mizeria în coșul de gunoi.

"Atunci de ce îi este atât de frică?"

Beth nu a răspuns imediat, dar a continuat să curețe sucul vărsat de pe diverse suprafețe. A dus echipamentul de curățat în cămară și, cu umerii căzuți, a închis ușa încet. Mâna ei a strâns mânerul și și-a ținut privirea pe podea. "E o poveste lungă, Jack. Nu pot să vorbesc despre ea. Te rog dă-i puțin timp".

"Dacă crezi că are nevoie de consiliere, cunosc niște oameni buni."

"Nu încă." Beth s-a întors cu fața la el. Și-a îndreptat umerii și s-a ridicat cât de înaltă îi permitea corpul ei micuț. "Îmi pare rău. Știu că ai intenții bune, dar nu pot face asta chiar acum. Nici eu nu pot să-ți explic. Te rog să nu-mi mai pui întrebări. Fac tot ce pot."

"În regulă", a spus Jack încet. Știa să recunoască un argument inutil când vedea unul. "Dar ține minte, s-ar putea să te pot ajuta."

Din impuls, a întins mâna și i-a strâns ușor umărul și a fost șocat când ea nu a tresărit. Ochii ei s-au mărit ușor. Apoi privirea ei s-a mutat de la mâna lui, care încă se odihnea ușor pe umărul ei, la fața lui. Nu numai că nu exista nicio urmă de teamă în expresia ei, dar el a putut vedea că acest fapt a surprins-o și pe ea. Pupilele i s-au dilatat. Vârfurile degetelor lui s-au mișcat, doar un centimetru, o mângâiere aproape imperceptibilă pe pielea ei delicată. Cu o respirație rapidă, Beth și-a tras buza inferioară între dinți, iar Jack a devenit tare ca piatra într-o singură bătaie de inimă. Nevoia a început să pulseze adânc în el, bubuindu-i prin vene, fiecare bătaie a inimii îndemnându-l să se apropie. Să atingă. Să guste. Să ia.

Cu ochii fixați pe ai ei, el s-a aplecat spre ea. Mirosul ei l-a învăluit, alimentând dorința primitivă care îl inundă. Mâna lui a alunecat pe clavicula ei pentru a-i înconjura coloana delicată a gâtului, unde pielea ei era ca un satin cald și pulsul îi pulsa sub degetul lui mare. Privirea lui a căzut la gura ei.

În clipa în care el a întrerupt contactul vizual, Beth a clipit. Maxilarul i s-a încordat și s-a îndepărtat de contactul fizic *aproape* înainte ca el să poată înregistra valul de căldură incontestabilă din ochii ei.

Aproape - dar nu chiar. Corpul ei îl dorea, chiar dacă creierul ei nu era de

acord. Mâna lui Jack îl mânca să atingă din nou acea piele netedă, goală.

"Beth." A făcut o jumătate de pas înainte. Beth a dat înapoi de două ori mai mult, iar el și-a lăsat mâna să cadă la o parte. *Rahat*. O împinsese prea departe. Ea și-a lăsat privirea pe podea, retragerea ei și refuzul de a se uita la el fiind semne clare că regreta momentul care tocmai trecuse între ei.

Moment? La naiba, au fost doar câteva secunde. Secunde al naibii de bune, totuși.

"Mă duc la grajd să hrănesc caii. Ben e deja acolo jos." Beth s-a îndepărtat de el și s-a îndreptat spre ușă, oprindu-se în prag. "Mi-aș dori ca lucrurile să fie altfel. Dacă vrei să plecăm, spune-ne. Înțeleg cum am putea să te facem să te simți inconfortabil. Nu suntem chiar familia Cleaver. Habar n-aveai în ce te bagi."

"Beth, nu vreau să plecați. Nu eu sunt cel care se simte incomod. Acesta este un loc bun pentru copii."

Fără să se întoarcă cu fața la el, ea a dat din cap. "Ai dreptate. Acesta este un loc bun. Mulțumesc." A ieșit pe ușă și a ieșit pe terasă.

Jack a privit-o cum pășea pe cărarea spre hambar. Katie și Henry au alergat în întâmpinarea ei. Beth a ridicat-o pe Katie și a îmbrățișat-o strâns înainte să o lase jos și să continue să meargă. Beth a ținut-o de mână pe fiica ei pe de o parte și s-a aplecat cu cealaltă parte pentru a-i scărpina capul lui Henry. Câinele mare se țopăia îngrijit lângă ea, ca și cum nu ar fi picat de două ori la școala de supunere. Au intrat în livada de copaci care separa hambarul de casă și au dispărut din peisaj.

Jack a aruncat prosopul prin bucătărie. Își dorea să știe cum să-i ajute. Fără informații, însă, era lipsit de putere. Trecuse aproape o săptămână până când o putuse atinge fără să o facă să înnebunească, iar această ultimă mișcare nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Un pas înainte, douăzeci înapoi. Cristoase, în ritmul ăsta, vor trece ani de zile până când ea va avea încredere în el.

Instinctul îi spunea că nu mai are ani. Avea nevoie de ajutor acum.

***

"Ești bine?" Beth a strâns-o de mână pe fiica ei când au intrat în bucata de copaci dintre casă și hambar. Atât de devreme dimineața, tufișul umbrit era răcoros, chiar și în mijlocul verii. Ea a inhalat mirosul de pin proaspăt și a simțit cum nervii ei încordați se calmează - și a lăsat briza să-i răcorească libidoul scăpat de sub control.

Jack punea mult prea multe întrebări. Și de fiecare dată când se uita la ea, putea să vadă suspiciunea înotând în ochii lui. Dar în dimineața aceea, în ochii aceia căprui și profunzi fusese mult mai mult decât suspiciune. O privire înfierbântată care o făcea să tremure prin burtă chiar și acum. Pielea îi furnica încă acolo unde o atinsese. Mâna lui fusese caldă și solidă, și a avut nevoie de toată hotărârea ei pentru a se îndepărta de ea atunci când ea ar fi vrut cu adevărat să se apropie. Fusese pe punctul de a o săruta, și Dumnezeu s-o ajute, ea ar fi vrut să-l lase să facă asta și mai mult. Practic, îi simțea gura cum o acaparează pe a lui, degetele lui puternice cutreierându-i restul corpului. Sfârcurile i se strângeau și căldura umedă i se aduna între picioare când își imagina dorința inconfundabilă din ochii lui Jack. Corpul impresionant pe care îl văzuse în această dimineață la piscină nu o ajuta deloc. Jack avea un corp de alergător, umeri lați, membre lungi și slabe, musculoase, genul de fizic dur care făcea o femeie să se simtă moale și complet feminină.

Își dădu seama, cu un fior de regret, că ar trebui să plece. Să găsească un alt loc unde să se ascundă. Undeva unde să nu fie tentată să își lase din nou apărarea jos.

"Nu e rău." Răspunsul lui Katie a scos-o pe Beth din gândurile ei.

"Nu, nu este." Inima lui Beth s-a strâns la surprinderea din vocea fiicei sale.

Katie a continuat: "E ca unchiul James."

Lui James îi luase ceva timp să relaționeze cu copiii. Ca și Jack, bărbatul mai în vârstă nu avusese niciodată copii proprii. După moartea mătușii ei, James se închisese în sine. Dar i-a păsat, iar în cele din urmă Ben și Katie i-au

înmuiat inima împietrită. James și copiii deveniseră apropiați.

"Deci ești de acord să stai aici cu Jack pentru o vreme?" Ieșind în căldura însorită a grajdului, Beth s-a oprit și s-a întors cu fața la Katie. Fiica ei a clipit la ea.

"E frumos aici." Katie și-a așezat un braț în jurul gâtului lui Henry. Câinele s-a întors și i-a lins fața. "Și nu vreau să îl părăsesc pe Henry. Nu trebuie să plecăm, nu-i așa?"

Beth a închis ochii și a înghițit nodul din gât.

Chiar ar trebui să plece. Lucrurile de aici nu ieșeau chiar așa cum le plănuise. Cu un oftat, și-a ridicat pleoapele. Buza de jos a lui Katie a tremurat. Hotărârea lui Beth s-a prăbușit.

Jack putea fi curios, dar ea nu credea că reprezintă un pericol pentru ei. Oricum, nu de genul "viață sau moarte" de care era îngrijorată acum. Totuși, ar trebui să păstreze distanța.

"Nu, scumpo." Beth a zâmbit. "Putem rămâne, oricum pentru o vreme." Zâmbetul lui Katie i-a făcut inima lui Beth să doară. "E bine. E frumos aici."

O copită a bătut în lemn.

"Ar fi bine să le dăm cailor micul dejun."

Katie s-a întors și a sărit spre ușa hambarului.

În cele din urmă va trebui să-și ia fetița departe de aici. Asta nu va dura la nesfârșit. Nimic bun nu a durat vreodată.

Chiar în momentul în care fiica ei a trecut în umbra hambarului, Beth s-a oprit, privirea ei fiind atrasă în mod inexplicabil de pădurea deasă din partea cealaltă a pășunii. Un sentiment de goliciune și vulnerabilitate s-a instalat peste ea, ca și cum ar fi fost urmărită. Părul de pe ceafă i s-a ridicat în semn de avertizare primitivă. S-a întors pentru a scana restul împrejurimilor. Singurul semn de viață erau niște fluturi albi de mărimea unui deget mic care pluteau deasupra păpădiilor din pășunea plină de buruieni. A inspirat adânc pe nas și a suflat pe gură.

"Ce s-a întâmplat, mami?" Vocea fiicei sale i-a atras atenția lui Beth înapoi la intrarea în hambar, unde fetița aștepta, cu ochii larg deschiși în timp ce citea expresia neliniștită a mamei sale.

Beth i-a netezit alarma de pe față. "Nimic, dragă. Absolut nimic."

Dar când s-a alăturat fiicei sale, i s-a făcut pielea de găină pe brațe, iar privirea i-a fost atrasă înapoi spre marginea întunecată a pădurii.

***

A coborât binoclul și s-a cufundat mai adânc în tufișuri. Femeia nu putea să-l vadă. Nu numai că era prea departe pentru a fi vizibil cu ochiul liber, dar era complet ascuns în spatele frunzișului des, ca un vânător în orb.

Totuși, ea părea să se uite direct la el.

El a ridicat din nou binoclul și a privit-o întorcându-și atenția către fetiță. După un moment de conversație, au dispărut amândoi în hambar.

Sigur semăna cu ea, dar nu era decizia lui.

Avea ordinele sale. Urmăriți toate anchetele promițătoare. Luați contact vizual. Obține fotografii. Raportați.

La pasul trei. Mai avea încă două posibilități care trebuiau verificate.

A scos aparatul foto digital de mare putere din husă, a înșurubat super teleobiectivul în poziție și a atașat trepiedul. Chiar dacă imaginea va fi mică, cu o rezoluție de douăzeci și unu de megapixeli, fotografia va putea fi decupată și mărită. În momentul în care va termina de editat fotografiile, va putea să numere ridurile din jurul ochilor femeii.

A îndreptat camera spre ușa hambarului și a ajustat setările. S-a instalat și a așteptat ca ea să reapară.

Capitolul 7

Șaua scârțâia în timp ce Beth o tropăia pe Lucy pe poteca din pădure. Un strat gros de ace de pin acoperea cărarea, amortizând pașii calului.

Stabilindu-se într-un ritm constant de două bătăi, un sentiment de pace a cuprins-o. O jumătate de oră călare era cea mai bună terapie posibilă. Vinovăția o chinuia pentru că plecase singură, dar a respins-o. Copiii erau mulțumiți că făceau prăjituri cu doamna Harris. În plus, ea avea nevoie să se reîncarce. Și *chiar avea* nevoie să se gândească.

Nu exista nici o îndoială că trebuia să se adune după dezastrul din dimineața asta cu Jack. Data viitoare când se trezea înainte de răsărit, avea să stea naibii în pat și să se holbeze la tavan.

O speriase de moarte și - mai rău - el știa asta. Apoi ea a plecat și a spus totul despre Brian. A doua greșeală. Apoi Katie și-a ieșit din minți în bucătărie. A treia greșeală. Pe Beth încă o durea pieptul când se gândea la felul în care Jack îi calmase fiica îngrozită. Pentru un burlac, era surprinzător de bun cu copiii. Nu o presase pe Beth pentru răspunsuri, dar ar fi vrut să o facă. Ea văzuse întrebările în ochii lui, ochi de polițist care vedeau mult mai mult decât voia ea să știe. De exemplu, probabil că a observat că ea nu se retrăsese exact la atingerea lui. Nu, abia rezistase dorinței de a-și înfășura corpul în jurul lui. De acum încolo avea să păstreze distanța. Nu-și putea permite să aibă niciun atașament personal în afara copiilor ei.

Jack nu era genul de om care să renunțe la ceva. Pe o notă pozitivă, era destul de sigură că nici el nu era genul de om care să primească ordine de la un politician corupt. De asemenea, nu și-l putea imagina pe Jack ridicând mâna la o femeie - Deși nu mai avea încredere în propriile evaluări ale caracterului său. La urma urmei, ea îl alesese pe Richard. Nu, Jack trebuia să fie ținut la distanță. Dacă avea vreun interes personal pentru ea, trebuia să pună imediat capăt acestui interes. Deși se îndoia că în acest moment era posibil să treacă neobservată, putea cel puțin să păstreze o relație profesională și formală.

Era sigură de un singur lucru acum. Încă o greșeală și ar fi trebuit să plece. Nu-și putea permite ca Jack să-i descopere adevărata identitate. Richard avea

prea multe relații în poliție și FBI. Dacă cineva începea să pună întrebări, chiar și cu cele mai bune intenții, Richard ar fi fost sigur că ar fi aflat. Nu-și putea permite să o lase în viață, nu acum că îi cunoștea secretul.

Să-i frângă inima lui Katie - din nou - ar fi mai bine decât să-i omoare pe toți.

O smucitură de frâie și sunetul apei curgătoare au adus-o pe Beth înapoi în acel moment. Anticipând un strop bun, Lucy a pufnit și a accelerat ritmul în timp ce se apropiau de un pârâu puțin adânc. În timp ce iapa țopăia, corpul lui Beth curgea odată cu mișcarea. Și-a întins picioarele mai mult pe părțile laterale ale lui Lucy, cu călcâiele în jos, cu șezutul confortabil în șaua mică englezească.

La marginea apei, Beth a slăbit frâiele pentru ca iapa să poată pipăi apa și i-a mângâiat gâtul elegant. I-a permis calului să se joace câteva minute înainte de a se întoarce. Timpul de liniște era pe sfârșite. O livrare de fân era programată pentru această dimineață.

Beth a dat drumul la frâu, iar Lucy și-a prelungit pasul. Când au ieșit din pădure și au ajuns pe pajiștea de sub hambar, ea a slăbit frâul lui Lucy. Calul a răspuns cu o creștere de viteză, galopând pe deal. Beth a savurat senzația mușchilor care se mișcau ușor sub ea, pașii lungi ai iepei mâncând pământul. Vântul îi împingea fața, iar ochii îi lăcrimau. Când Lucy s-a îndreptat spre copacul căzut, Beth i-a dat drumul. Împreună au zburat prin aer și au aterizat ușor pe pământul de pe partea cealaltă.

La jumătatea pantei, grajdul a devenit vizibil, iar Beth a tras-o pe Lucy înapoi la trot. Un camion mare și alb pe care scria "Martin's Feed" era în spatele ușilor duble. Beth a dus-o pe Lucy la pas pentru a o răcori. Iapa și-a întins gâtul în timp ce urcau panta ușoară spre hambar.

Șoferul s-a sprijinit de gard. Antebrațele îi stăteau pe balustrada de sus, iar un picior încălțat se sprijinea pe scândura cea mai de jos. În timp ce Beth privea, căruciorul de golf al lui Jack a ieșit din copaci și s-a oprit lângă hambar. Jack a coborât, folosindu-și bastonul pentru a merge șchiopătând până la curier. Și-au strâns mâinile.

Lucy s-a uitat la camion și a dansat lateral când au intrat în curte. Beth a

preluat frâiele în timp ce conducea calul spre cei doi bărbați. Vizitatorul avea în jur de douăzeci de ani și era cu câțiva centimetri mai scund decât Jack, poate un metru optzeci, dar în loc de corpul înalt și zvelt al lui Jack, acest bărbat era construit ca o gorilă, cu bicepși supradimensionați și fără gât. Din deschizătura în formă de V a gâtului tricoului său strâmt ieșeau smocuri de păr negru ca oțelul. Purta ochelari de soare de culoare închisă și o șapcă de baseball trasă peste părul scurt și negru.

"Bună dimineața", a strigat Gorilla-man. Vocea lui era prea suavă, postura prea arogantă.

"Neața", răspunse Beth, dar o îndepărtă pe Lucy de el.

Instinctiv, voia să aibă cât mai puțin contact cu acest tip vâscos. "Bună, Beth." Telefonul mobil al lui Jack a sunat în timp ce el o saluta. El s-a scuzat și a făcut câțiva pași spre hambar pentru a răspunde la telefon.

Gorilla-man s-a uitat la Jack și și-a coborât vocea. "Ai un loc minunat."

Beth a făcut o pauză. Fusese acel comentariu plin de aluzii sexuale? Sau imaginația ei o luase pe sus?

A descălecat, a desfăcut chinga șeii înainte de a conduce calul spre bărbați. Transpirația îi picura în ochi, iar ea își șterse o mână pe frunte. Deși fusese răcoare când plecase la plimbare, umiditatea crescuse odată cu soarele. S-a uitat în jos la tricoul ei ud, care i se mulase pe sâni. Slavă Domnului că purtase un sutien căptușit.

Deși, la felul în care o privea acest bărbat, ar fi putut fi la fel de bine fără bluză.

Gorilla-man a întins o mână groasă. "Will Martin de la Martin's Feed Store. Mă bucur să vă cunosc."

Beth a strâns din dinți și și-a întins mâna. Chiar când palmele lor s-au atins, Lucy și-a strecurat capul peste umărul lui Beth și a tras-o deoparte, întrerupând brusc strângerea de mână.

Beth și-a notat să îi aducă iapei niște morcovi în plus în acea seară.

"Lucy era preferata lui Danny. El nu călărea, dar îi plăcea pentru că era îndrăzneață", a comentat Martin în timp ce se plimba în jurul calului, ochii lui trecând peste corpul animalului, apoi înapoi la Beth. A bătut puternic umărul

iepei. Lucy a bătut din picior și a dat din coadă, trăgându-și urechile înapoi în semn de avertizare când Martin i-a dat o palmă peste fund.

"Nimic nu se compară cu o femeie obraznică." Martin făcu un pas înapoi râzând.

"Linii frumoase. Pare distractiv de călărit." Cu fața întoarsă de la Jack, Martin o privea lasciv pe Beth.

Pielea i se încrețea.

"Dacă vrei vreodată să o vinzi, am un armăsar căruia i-ar plăcea să o servească pe fata asta."

Stomacul gol al lui Beth se rostogoli. A legat animalul de gard și a respirat adânc. Își îndreptă umerii. Cu cât termina mai repede cu asta, cu atât mai bine.

"Hai să descărcăm chestiile alea. Sunt sigură că mai ai și alte livrări astăzi." Fără să-l aștepte pe Martin, ea s-a îndreptat spre hambar. Privirea lui îi ardea fundul în timp ce ea urca scara în pod. Putea auzi murmurul vocii lui Jack de unde stătea lângă ușa hambarului.

Mergând spre margine, s-a uitat în jos pe culoar. Martin băgase camionul cu spatele în hambar. S-a urcat în spate și a început să arunce fânul în pod.

Beth a târât baloții în spatele spațiului și i-a stivuit ordonat pe perete. Martin a terminat de descărcat platforma camionului și a urcat pe scară pentru a o ajuta să stivuiască baloții rămași.

"Ești destul de puternică pentru un lucru atât de mic." Vocea lui era suficient de joasă încât Jack să nu-l audă jos. Zâmbetul lui Martin era un zâmbet viclean, cu dinții la vedere.

Cu atât mai bine să te mănânc, draga mea.

Un fior se strecură pe șira spinării lui Beth, care păstră câțiva metri de spațiu gol între ea și Gorilla-man. Cu ajutorul lui, fânul rămas a fost stivuit în câteva minute.

"Sunt sigur că vrei să-ți termini livrările înainte să se facă și mai cald." Beth a pășit spre scară, dar Martin s-a manevrat între corpul ei și ieșire. Ea s-a mișcat într-o parte, intenționând să-l ocolească, dar el i-a oglindit pașii, blocându-i calea.

"Tu ești cea care arată bine." Ochii lui îi cutreierau corpul din cap până în

picioare. Se simțea expusă și amenințată, ca și cum el o dezbrăca mental chiar acolo, în pod. Toată umezeala i s-a evaporat din gât.

"Scuzați-mă." Ea i-a ignorat comentariul și și-a domolit vocea tremurândă. Jack era chiar în fața ușii. Cu siguranță Martin nu ar fi încercat nimic cu altcineva atât de aproape.

"Oricând, scumpo." A pășit aproape de ea, frecându-și șoldurile de ale ei în timp ce trecea. Beth a înghețat la contactul forțat cu corpul lui gros. Stomacul i s-a întors pe dos când inghinalul lui întărit i-a frecat burta, dar a refuzat să dea înapoi.

Timiditatea le dădea bătăușilor un impuls și le alimenta cruzimea. Acest lucru îl știa din experiență personală.

Mirosea a transpirație și testosteron. Amețită, Beth a inspirat pe gură. Aerul fierbinte și stătut din pod era sufocant, sufocant. Expirând încet, și-a dorit ca inima să își încetinească bătăile frenetice. În timp ce se ținea pe loc, s-a concentrat asupra prafului care plutea în razele de soare care intrau pe fereastră.

"O să vă sun eu înapoi. Mulțumesc." Vocea lui Jack, urmată de sunetul mobilului său care se închidea, a plutit până în pod.

Martin a dat din cap. "După tine. Doamnele mai întâi." S-a dat la o parte, dar ochii lui au călătorit din nou peste corpul ei, oprindu-se asupra sânilor ei. Și-a lins buzele și și-a arătat dinții într-un alt rânjet sălbatic. Beth a ieșit din transă și a parcurs distanța până la scară în câteva pași lungi. A coborât rapid, ratând ultima treaptă și aterizând puternic pe tocuri pe culoar. Dinții i-au pocnit împreună. Durerea i-a ricoșat prin maxilar. A simțit o mână pe spate, stabilizând-o. S-a uitat peste umăr la Jack care stătea în spatele ei. Căldura s-a răspândit de la mâna lui până la coloana ei vertebrală.

Jack a ridicat sprânceana într-o întrebare tăcută în timp ce ea își recăpăta echilibrul. Apoi s-a uitat la bărbatul cel mare care o urmărea în jos și și-a îngustat ochii. În mod clar, bănuia că se întâmplase ceva sus în pod, pentru că și-a folosit mâna mare încă întinsă pe spatele ei pentru a o îndepărta de baza scării, în spatele lui. Beth nu s-a împotrivit. S-a dat înapoi, și-a băgat mâinile tremurânde în buzunarele din față și s-a concentrat asupra calmării nervilor ei

întinși. A simțit privirea lui Jack pe fața ei, dar a refuzat să se uite la el.

Will a fluierat o melodie în timp ce cobora scara. "Asta e." A zâmbit la Beth și a ridicat o sprânceană, ca și cum ar fi împărtășit un secret.

Bila îi urca în gât, iar inima îi bătea cu putere.

"Mă bucur să te cunosc, O'Malley. Ne vedem data viitoare, domnișoară Markham." Martin a ieșit din hambar, s-a urcat în camionetă și a plecat fără să aștepte un răspuns.

Sprijinindu-se pe baston, Jack l-a urmat pe Martin în curte.

Jack nu a spus nimic pentru câteva momente. Se uita în josul drumului la camionul care se retrăgea, cu gura formând o linie sumbră și strânsă.

Ieșind din hambar pentru a termina de despachetat-o pe Lucy, Beth i-a evitat privirea când el s-a uitat înapoi la ea. Corpul ei s-a încordat când Jack s-a apropiat.

"Ești în regulă?"

"Sunt bine." Ca și cum i-ar fi contrazis afirmația, mâinile îi tremurau în timp ce desfăcea cureaua șeii și o ridica de pe spatele calului.

"Ce s-a întâmplat acolo sus?"

"Nimic, de fapt. Reacționez exagerat. Probabil din cauza căldurii." S-a întors și a așezat șaua pe balustrada gardului. Întorcându-se la Lucy, a început să perieze spatele iepei, îndepărtând urmele de transpirație și murdărie de pe locul unde fusese șaua.

Spre surprinderea lui Beth, Jack a luat o perie și s-a apropiat de cal - mai aproape de Beth - suficient de aproape încât ea să simtă căldura corpului lui. Dacă se mișca cinci centimetri la stânga, brațele lor se atingeau. Punctul cald de pe spatele ei îi amintea cât de puternic și solid era al lui.

Beth s-a retras pentru a curăța stropii de noroi de pe picioarele din spate ale iepei, creând un spațiu de câțiva zeci de centimetri între ea și Jack. Umbra lui a învăluit-o. Îi simțea mirosul în adierea vântului, convingând-o să se întoarcă spre el în loc să se îndepărteze. Nu destul de departe. S-a mișcat pentru a curăța cealaltă parte a calului.

Jack vorbea cu calul în timp ce îi trecea peria pe față, vocea lui fiind profundă și liniștitoare. Deși se adresa iapei, vocea lui Jack o liniștea și pe Beth.

Pe măsură ce lucra și Jack vorbea, mâinile ei încetară treptat să tremure. El s-a mutat în fața calului și a periat sudoarea uscată de după urechile iepei. Lucy s-a sprijinit de el, frecându-și capul mare în sus și în jos pe partea lui. Beth invidia calul. Ar fi vrut să se sprijine de Jack și să-l lase să-și înfășoare brațele în jurul ei. Dar asta nu era posibil.

Jack a scărpinat sub coama groasă a iepei. "Odată ce treci peste mărime, caii sunt în regulă. Sunt ca niște câini foarte mari și foarte mirositori."

Incapabilă să răspundă, Beth s-a concentrat asupra unei pete de noroi uscat de pe piciorul din față al lui Lucy. Viața copiilor ei depindea de păstrarea secretului identității lor. Nu-și putea permite să aibă încredere în nimeni.

"Beth."

S-a ridicat și s-a întors cu fața la el. Mai ales nu un fost polițist care încă mai avea legături puternice cu forțele de poliție.

"Ascultă, data viitoare când vine Martin, lasă-mă pe mine să mă ocup de livrare. Sau ne putem gândi să găsim un alt furnizor."

"Nu. E în regulă. Mă pot descurca." Beth și-a ridicat bărbia și i-a înfruntat privirea în față. Dacă începea să cedeze temerilor ei, ar fi fost copleșită în scurt timp. N-ar mai fi fost în stare să se trezească în fiecare dimineață.

"Unii tipi sunt ticăloși, Beth. Nu-i poți schimba, dar nici nu trebuie să fii singură cu ei. Nu are sens să te faci o țintă ușoară. Martin e un tip mare. Dacă eu nu sunt aici, asigură-te că mai e cineva prin preajmă." Jack i-a mângâiat nasul lui Lucy. "Poate că sunt paranoic, dar sunt polițist. Am fost polițist", a corectat el cu o scurtă strângere de gură pe care a atenuat-o rapid. "Sunt niște oameni răi acolo, iar eu am sentimentul că Martin este unul dintre ei."

Glumești?

"Mulțumesc, voi fi atentă." Beth știa totul despre oamenii răi.

Jack a dat din cap. "Am încredere în instinctele mele despre oameni. Ar trebui să faci la fel."

Da, sigur.

Instinctele ei erau ultimele lucruri pe care se putea baza. Instinctele ei voiau să se întoarcă la Jack pentru alinare. Instinctele ei doreau ca mâinile lui Jack să fie peste tot corpul ei gol. Aceleași instincte o băgaseră în mizeria asta.

***

Jack și-a aruncat revista pe masă și s-a uitat afară la soarele care apunea. Deasupra munților, cerul fără nori devenise roz pal.

Se întoarse spre bucătărie și o văzu pe menajeră scoțând din frigider un baton de unt și o cutie de ouă. O vineri seară sălbatică pe proprietatea O'Malley.

"Mă întreb unde sunt Beth și copiii?" Doamna Harris s-a uitat la ceas înainte de a-și întoarce atenția la asamblarea ingredientelor pe tejghea. "Le-am spus că fac prăjituri și de obicei nu le ia atât de mult să hrănească caii."

Jack i-a urmărit ochii până la ceas. Era aproape opt. De când sosiseră, Beth și copiii se întorseseră de la treburile de seară din hambar pe la șapte și jumătate. Lui Jack i se strânse stomacul când o scânteie bruscă de suspiciune îl străbătu.

Au fugit?

Martin făcuse ceva să o sperie pe Beth în dimineața asta. O speriase nemernicul ăla atât de tare, încât fugise? Era deja atât de tensionată. Nu era nevoie de prea mult pentru a o stârni.

"Poate ar trebui să mă duc să văd ce-i reține." În timp ce își ridica fundul de pe scaun, copiii și câinele au ieșit din peticul de copaci dintre casă și hambar. Nu era Beth, dar erau încă aici. Suspiciunea făcu loc curiozității. Ce o reținea? În curând se întuneca, iar lui nu-i plăcea ideea ca ea să fie singură în hambar.

Ben a pășit înăuntru. Katie s-a strecurat prin ușa deschisă în spatele lui, încercând să stea cu un ochi pe Jack în timp ce verifica ce face doamna Harris la tejghea. Henry a alergat la bolul lui să vadă dacă are mâncare, deși fusese deja hrănit. Întotdeauna optimistul.

Ben și-a curățat gâtul. "Mama vrea să suni la veterinar."

Asta nu poate fi bine.

Jack s-a întors spre doamna Harris. "Ai idee de unde aș putea obține numărul ăsta?"

"Verifică în Rolodex-ul unchiului tău. Numele veterinarului este Dr. White. Dacă nu e acolo, îl poți suna pe Jeff Stevens. El îl va avea."

Jack se confruntă din nou cu Ben. "Ce ar trebui să-i spun?"

"Lucy are colici."

"Va ști ce înseamnă asta?" Ben a dat din cap.

"Bine." Numărul doctorului White nu se afla în Rolodex-ul lui Danny, așa că Jack și-a sunat vecinul, apoi veterinarul. Când Jack s-a întors în bucătărie, doamna Harris îi rugase pe copii să o ajute cu coptul. Katie era așezată pe un scăunel și amesteca aluatul cu o lingură de lemn. Ben scotocea prin cămară. Henry se întindea pe podea în spatele copiilor, așteptând ca cineva să scape ceva.

Katie a înghețat pentru o secundă când Jack a trecut prin cameră. Apoi s-a întors imediat la agitat. Jack s-a luptat cu un zâmbet. Progres.

"Veterinarul e pe drum."

Ben a pus o pungă de ciocolată pe tejghea și s-a îndreptat spre ușă. "Mă duc să-i spun mamei."

Afară, soarele coborâse în spatele vârfurilor copacilor, aruncând umbre lungi prin curte. Nici copiii nu ar trebui să alerge pe întuneric.

Jack a trecut pe lângă el. "E în regulă, Ben. Am înțeles. Sunt caii mei. E timpul să învăț ceva despre ei." A coborât șchiopătând până la garaj, și-a pus bastonul în căruciorul de golf și a condus până la grajd. Grajdul era liniștit când a intrat. Niște fân a foșnit și un animal a pufnit. Beth s-a sprijinit de jumătatea ușii lui Lucy, sprijinindu-și bărbia pe brațele încrucișate. Jack a verificat grajdurile când a intrat. Ceilalți cai fuseseră scoși în pășune pentru noapte.

"Cum se simte?" El s-a apropiat de Beth și s-a uitat peste ușa boxei. Brațul lui s-a sprijinit de umărul ei. Beth, prea absorbită să privească și să-și facă griji pentru cal, nu s-a îndepărtat de el.

Un sentiment ridicol de satisfacție îi bubuise în piept lui Jack.

Iapa stătea în centrul grajdului întunecat. Un luciu nesănătos îi acoperea flancurile de aramă, iar flancurile i se ridicau. Și-a întors capul și și-a ciugulit burta, apoi a făcut un cerc nervos.

"Până acum, nu prea rău." Beth nu și-a luat ochii de la cal. "Ai dat de veterinar?"

"Da. Putem face ceva între timp?"

Beth a scuturat din cap. "Atâta timp cât e liniștită, o să am grijă de ea."

Au stat în tăcere câteva minute. Calul s-a întors într-un alt cerc și a lătrat la pământ.

"Rahat." Beth a apucat o frânghie agățată de perete și s-a strecurat prin ea în momentul în care calul a coborât în genunchi, apoi pe o parte.

"Ce faci?" Respirația lui Jack i s-a blocat în gât. Nu știa prea multe despre cai, în afară de faptul că erau al naibii de mari, dar era destul de sigur că a intra în grajd nu fusese cea mai bună idee.

Beth s-a îndreptat spre capul lui Lucy. "Nu o putem lăsa să se rostogolească."

Ceea ce era exact ceea ce Lucy avea în minte. Iapa s-a întors pe spate.

Copitele se agitau în aer. Beth a sărit într-o parte, dar nu înainte ca o copită zdravănă să o prindă în pulpă. Piciorul i-a ieșit de sub picioare și a căzut pe șold în paie. O altă copită i-a ratat craniul cu câțiva centimetri. Beth s-a ferit și s-a rostogolit din drum, izbindu-se puternic de perete.

"Ieși naibii de acolo!" Inima lui Jack a luat-o razna. A deschis ușa și a pășit înăuntru, căutând o modalitate de a se interpune între Beth și cal. Nu era posibil. Beth se afla de cealaltă parte a o mie de kilograme de animal zbătându-se. Jack nu avea arma la el. N-avea nicio șansă să împuște calul înainte să-i spargă capul lui Beth.

Beth s-a ridicat pe mâini și genunchi. Calul s-a rostogolit pe o parte și și-a adunat corpul pentru a se întoarce din nou. Beth s-a aruncat la capul iepei și a apucat hățurile. A prins frânghia de lesă în loc și i-a dat o smucitură puternică. "Haide, Lucy, ridică-te."

Iapa s-a împotrivit, clătinând din cap și încercând să se folosească de ea ca pârghie pentru a se întoarce din nou. Beth a tras frânghia în sus, oprind-o. "Sus!"

Cu bărbia sus, Lucy a ezitat, dându-și ochii peste cap și expunându-și albul.

"Nu, nu o faci." Beth a tras frânghia în spatele fundului ei și și-a folosit greutatea pentru a trage de capul iepei. Cu un geamăt uriaș, calul s-a deplasat înainte, și-a adunat picioarele lungi sub corp și s-a ridicat în picioare.

Aerul se scurgea din plămânii lui Jack.

"Bună fată." Beth a rostit cuvinte de laudă, legănând capul lui Lucy în brațe și frecându-i nasul cu evidentă ușurare. Paiele s-au lipit de blana umedă a iepei. Corpul uriaș a dat o ușoară tresărire.

Pe măsură ce panica se domolea, sângele îi curgea din cap lui Jack, amețindu-l.

"Ai fi putut fi ucisă!" Vocea i-a ieșit mai tare decât plănuise.

"Vorbește mai încet. Încerc să o calmez." Avertismentul a fost rostit pe același ton liniștitor pe care îl folosise cu calul.

Beth a scos iapa din staul, a urcat pe culoar și a ieșit în curte, unde a început să meargă într-un cerc larg. Amândoi păreau să fi uitat de momentele anterioare, terifiante, care îi arseseră în memorie lui Jack pentru eternitate.

"Nu a făcut-o intenționat. Are dureri. Dacă o las să se rostogolească, ar putea să-și răsucească un intestin. Atunci ar trebui să fie eutanasiată." Beth a mângâiat gâtul umed în timp ce continua să plimbe încet calul. Pielea lui Lucy tremura. "Nu putem lăsa să se întâmple asta, nu-i așa, scumpo?"

Dacă ar fi fost după el, ar fi omorât bestia înainte de a o lăsa pe Beth să-și mai asume un asemenea risc. Îi plăceau animalele și toate cele, dar nu suficient cât să sacrifice o femeie cu doi copii mici. Ideea de a o pierde pe Beth îl făcea să-l doară pieptul.

Unde era nenorocitul de veterinar?

Un motor a bubuit în spatele hambarului. Un minut mai târziu, Jack fu surprins să-l vadă pe Jeff Stevens intrând în grabă în grajd. Ce făcea el aici? Jack îl sunase pentru numărul veterinarului, dar nu se așteptase ca Jeff să vină imediat. Nu-l cunoștea prea bine pe Jeff, dar știa că tipul locuia singur în ferma aceea mare. Cred că nu avea nimic altceva de făcut. Nu prea părea să aibă o viață socială.

Vecinul nu s-a oprit să-l salute pe Jack, ci s-a repezit imediat lângă Beth, atenția lui fiind fixată pe cal. "Cum se simte?"

"Nu prea rău acum." Beth s-a oprit din mers.

Jeff a încovoiat buza calului și i-a apăsat un deget pe gingii. El a ridicat o pleoapă; apoi și-a apăsat capul de partea ei și a dat din cap. "E predispusă la

colici spasmodice din când în când. De obicei, nu e prea grav, dar se agită." Ia mângâiat ușor gâtul. "Vreun Ace în camera de tracțiune?"

Beth a scuturat din cap. "Nu am văzut niciunul."

"Am ceva la mine acasă. Dacă veterinarul nu apare în curând, voi fugi acasă și le voi lua", a spus Jeff, "dar aș prefera ca Doc White să se uite mai întâi la ea."

Iapa a început să dea din nou din copite. Beth a tras de frânghie și și-a reluat mersul, de data asta șchiopătând subtil. Doamne, Jack uitase de lovitura pe care o primise la picior.

S-a scuturat din stupoare. Ceva legat de Beth și de reacția lui la prezența ei îi împiedicau toți neuronii să pornească. "Jeff, poți să plimbi calul pentru câteva minute? Aș vrea să vorbesc cu Beth un minut."

"Sigur." Jeff a preluat comanda.

Beth s-a apropiat șchiopătând. "Ce este?"

El și-a ridicat sprâncenele și s-a uitat la piciorul ei. Nu avea sânge, dar blugii ei erau rupți.

"Lasă-mă să mă uit la asta."

"Nu e nimic. Doar o vânătaie."

"Dacă ai o tăietură, trebuie curățată imediat." Copitele lui Lucy erau acoperite de bălegar și murdărie. În capul lui Jack înotau viziuni de tetanos și sepsis. Cine ar fi crezut că niște cai pot provoca atâtea probleme? De ce naiba îi cumpărase Danny? Iisuse, când oamenii normali își doreau un animal de companie, își luau o pisică, nu patru animale care depășeau în greutate mașinile compacte.

Maxilarul lui Beth s-a încordat. Și-a dat greutatea înapoi cu un fir de păr în timp ce se lupta cu dorința de a se îndepărta de el. Poate că o speriase mai devreme când strigase, dar ea fusese prea preocupată de cal ca să reacționeze. Sau poate că îi era mai teamă că va reacționa la atingerea lui așa cum o făcuse în bucătărie. Nu conta. Oricum ar fi, trebuia să se asigure că ea era bine.

Ea a expirat și a dat din cap. "Ai dreptate."

Jack și-a coborât corpul pe o bancă de lemn de lângă ușa hambarului și a pus bastonul castrant deoparte.

Beth s-a aplecat să își tragă pantalonii în sus, dar gamba începuse deja să i se umfle. A scos un oftat ușor de durere. Blugii nu se mișcau. Jack a apucat ambele părți ale rupturii și a rupt denimul până la tiv. Beth a sărit, dar Jack a ignorat-o. Dacă avea de gând să facă cascadorii stupide, trebuia să se aștepte să fie rănită.

Își înfășură o mână în jurul gleznei subțiri și întoarse rana spre lumina proiectată de instalația de deasupra ușii hambarului. În mod sigur, o vânătaie îi colorase deja partea laterală a piciorului și se umflase într-o umflătură de mărimea unei mingi. Pielea nu era ruptă, așa că nu se temea de infecție, ci doar de o insultă la adresa pielii perfect netede pe care mâna lui zăbovea.

Și-a ridicat ochii pentru a se uita la fața ei. Și ea se holba la mâna lui de pe glezna ei. Ea i-a întâlnit privirea și a clipit. Fața ei s-a înroșit când și-a dat seama că el îi surprinsese privirea, care nu conținea nicio urmă de alarmă. Dorința, însă, era o posibilitate clară. Degetul lui mare a mângâiat pielea fină de deasupra gleznei ei. Sub vârful degetelor lui, pulsul i s-a accelerat. Nu putea fi sigur în lumina slabă, dar ochii ei păreau să se întunece.

Farurile au apărut pe drumul de acces către hambar și au traversat curtea.

Cu degetele încă înfășurate în jurul gleznei delicate a lui Beth, Jack și-a curățat gâtul. "Ar trebui să pui niște gheață pe asta."

"Mai târziu." Beth și-a smuls piciorul din strânsoarea lui, și-a scuturat pantalonii rupți în jos și s-a întors lângă cal. O dubiță albă simplă s-a oprit în curte, iar un bărbat cu părul cărunt a coborât. Dr. White avea o statură de aproape doi metri și era îmbrăcat într-o salopetă verde foarte mare și cizme de lucru imense acoperite cu noroi.

Jeff îl prezentă pe doctorul White lui Beth și Jack. Pentru o fracțiune de secundă, privirea lui Jeff a întâlnit-o pe cea a lui Jack cu un venin surprinzător, apoi s-a domolit. Era gelos? Avea Jeff ceva pentru Beth? Nu era greu de crezut. Jeff era un semi-reclus, se simțea mai bine cu caii săi decât cu oamenii, iar Beth era frumoasă și drăguță. Cele mai multe femei arătoase nu i-ar fi acordat unui tip ca Jeff timpul zilei, dar Beth îl trata cu bunătate. O pasiune pentru Beth ar explica cu siguranță de ce Jeff se grăbise să vină aici în seara asta. Nu prea conta. Beth nu dăduse niciun semn că ar fi reciproca.

Veterinarul a examinat rapid calul, dedicând mult timp ascultării burții sale cu stetoscopul. I-a frecat gâtul. "Același lucru, același lucru, nu-i așa, Luce?" S-a întors la camionetă, a umplut o seringă și a injectat-o în gâtul lui Lucy. "I-am dat o doză foarte mică de Ace. Ar trebui să înceapă să se simtă mai bine în următoarele treizeci de minute până la o oră. Plimbați-o douăzeci de minute la fiecare oră..." își aruncă o privire la ceas. "Până pe la miezul nopții. Apoi, atâta timp cât este liniștită, o poți pune în boxa ei, dar fii cu ochii pe ea. Sună-mă dacă se înrăutățește. Îți mai las o doză în caz că ai nevoie. O să trimit factura acasă, Jack. Trebuie să mă duc să văd o vacă bolnavă la Walsh."

Asta a fost tot? El pleca? Jack s-a uitat la Beth, apoi la Jeff. Niciunul dintre ei nu părea deloc șocat că veterinarul avea de gând să îi lase cu acest cal bolnav și posibil violent.

Jeff s-a ocupat de mersul pe jos, astfel încât Beth să-l poată urma pe veterinar până la dubița acestuia. Doctorul i-a înmânat o pungă de plastic înainte de a se urca în ea și de a pleca. Beth a depozitat pachetul în hambar și s-a întors la cal, luând frânghia de la Jeff.

Au mers încă douăzeci de minute. Întunericul deplin se lăsase peste curte, despre care Jack hotărâse că avea nevoie de un iluminat mai bun. Și urma să sune mâine pentru a instala un telefon în hambar. Al naibii serviciu de telefonie mobilă era prea slab pe aici. În cele din urmă, Beth își verifică ceasul și se opri. Capul lui Lucy atârna mai jos. Nu a nechezat și nu a pufnit, iar respirația părea să se fi ușurat.

Și capul lui Beth părea să atârne mai jos. Părea obosită, dar probabil că mersese câteva mile cu calul. Mâncarea ar putea s-o învioreze. "Vei fi aici câteva minute, Jeff?" a strigat Jack. "Trebuie să urc repede la casă."

"Da, voi sta până te întorci."

Beth a mângâiat fălcile calului și a strigat: "Vrei să te uiți la copii cât timp ești acolo?"

"Sigur. Mă întorc imediat."

Katie adormise pe canapeaua din camera de zi. Părul îi era încă umed, iar ea era în pijama. Doamna Harris stătea lângă ea, uitându-se la televizor.

"Ben e la duș." Și-a păstrat vocea joasă și i-a anticipat următoarea întreba-

re. "Este un termos de cafea și niște prăjituri într-o pungă pe tejghea."

"Mulțumesc. Se pare că vom sta acolo o vreme." Doamna Harris a dat din cap.

"Colicile pot fi o noapte întreagă."

Minunat. Până când s-a întors la hambar, cu mâncarea în mână, Beth l-a trimis pe Jeff la plimbare.

"Sunt la un telefon distanță dacă ai nevoie de ceva." Jeff a bătut ușor calul pe umăr.

"Mulțumesc, Jeff. Ai fost de mare ajutor."

Vecinul lui tocilar părea să se extindă la compliment. Trebuia să pară atât de recunoscătoare? Și de ce nu folosea tonul acela apreciativ cu el în loc de Jeff? Jack a așezat punga cu mâncare pe bancă și l-a condus pe Jeff la jeep-ul ponosit pe care îl parcase în spatele hambarului.

După ce stopurile lui Jeff au început să-și croiască drum pe pajiște spre ferma lui, Jack și-a îndreptat din nou atenția către Beth și cal. Au mai trecut de câteva ori prin curte, apoi s-au oprit să se odihnească din nou.

"Poftim." Jack i-a întins o ceașcă de cafea de călătorie. "Stai jos pentru câteva minute. Sunt prăjituri în pungă." S-a întins după frânghia de frânghie.

Beth făcu o pauză, evident nesigură de capacitatea lui de a se descurca cu animalul, chiar și acum că era drogat și supus.

"Ești sigur?" Îndoiala ei era de înțeles, dar tot îl înțepa.

El a dat din cap. Un zâmbet ironic i-a schițat fața. "Cred că mă pot descurca să stau nemișcat cu ea câteva minute, din moment ce e liniștită."

"Mulțumesc." Beth s-a prăbușit pe bancă într-o cădere epuizată.

"Eu ar trebui să-ți mulțumesc. Acesta este calul meu pe care l-ai plimbat toată seara." Botul iepei era moale ca catifeaua sub degetele mângâietoare ale lui Jack.

"E treaba mea, îți amintești?" Beth a mâncat mai multe prăjituri, urmărindu-le cu înghițituri lungi de cafea. Singura lumină slabă de deasupra capului îi adâncea umbrele de sub ochi. Cât timp va insista să se uite la cal?

"Serios, ai depășit măsura."

"E clar că nu cunoști mulți oameni cu cai." Beth a rânjit. "Asta nu e chiar

atât de anormal."

Jack i-a aruncat iapei o privire îndurerată. "Cine ar fi crezut că ceva atât de mare poate fi atât de fragil." Și-a mutat privirea înapoi spre Beth.

Sau că ceva ce pare atât de fragil poate fi atât de puternic.

Undeva pe la miezul nopții, calul a lăsat o grămadă aburindă de bălegar în grajd și a emis câteva sunete digestive neadecvate, care au încântat-o peste măsură pe noua lui îngrijitoare. Beth zâmbi și îi frecă gâtul lui Lucy.

"Se va simți mult mai bine acum."

"Asta a fost tot?" Nu se putea. Beth nu ar fi putut risca o copită în cap pentru că calul avea gaze.

Beth a condus-o pe placida Lucy în staulul ei. Iapa liniștită stătea cu capul în colț, cu ochii închiși.

"Dacă avem noroc."

Caii erau o pacoste.

Beth s-a sprijinit de jumătatea ușii și și-a sprijinit capul pe antebrațe.

Extenuarea îi golise fața de orice culoare și animație. Atunci Jack și-a dat seama că ea nu avea nicio intenție să părăsească hambarul pe durata nopții. Ceea ce însemna că și pe el îl aștepta o noapte lungă. Nu avea cum să doarmă în patul lui confortabil în timp ce Beth se juca de-a dădaca cu calul lui bolnav și eventual încerca să se mutileze din nou. A intrat șchiopătând în camera de echipare și a luat două scaune. Scaunele de lemn nu ar fi fost foarte confortabile, dar erau mult mai bune decât să stea în picioare pentru restul nopții. Genunchiul îl durea ca naiba.

Privirea de surpriză de pe chipul lui Beth când el le-a așezat pe culoar a meritat din plin pierderea unei nopți de somn. După abia o secundă de gândire, ea s-a așezat lângă el, prea obosită pentru a muta scaunul mai departe. Și când brațul lui s-a așezat pe al ei, ea nu s-a mișcat.

Nu au trecut mai mult de treizeci de minute înainte ca capul ei să cadă pe umărul lui. În timp ce ea aținea, Jack s-a aplecat mai aproape și a făcut ceva ce nu putea face când ea era trează. A inhalat parfumul ei. Sub un strat de praf de fân, ea mirosea a căpșuni și a femeie, un amestec îmbătător care îi trimitea sânge în plus în zona inghinală, în ciuda durerii din genunchi și a scaunului

incomod.

În imaginația lui, ea își întorcea fața spre el, cu ochii deschiși și plini de dorință. Și, desigur, era goală.

Dacă ar fi existat o modalitate de a-și transforma visul în realitate.

Capitolul 8

O lovitură. Încărcătura sa s-a deplasat în portbagaj în timp ce mașina a trecut peste o groapă mare.

"Îmi pare rău, dragă", a strigat el cu voce tare către vehiculul gol - ca și cum o scuză ar fi avut sens în acest moment.

A coborât geamul mașinii și a respirat adânc în plămâni aerul umed al nopții. Ce seară minunată! Bineînțeles, partenera lui nu se distrase la fel de mult, dar el nu intenționase ca *ea* să se distreze. A chicotit pentru sine în timp ce încetinea mașina, căutând aleea îngustă de pietriș care ducea la groapa lui de gunoi preferată.

La o jumătate de milă după ce a trecut de semnul verde care îl anunța că a intrat în South Bend, Pennsylvania, a pus piciorul pe frână și a virat.

O bufniță a hohotit din adâncurile pădurii întunecate în timp ce el și-a tras sedanul în luminiș și a parcat. Nimeni nu mai locuia în vechea salină cu două etaje. Construită prea aproape de apă, într-o zonă joasă predispusă la inundații, casa de pe malul râului fusese abandonată cu ani în urmă. Vântul și ploaia îndepărtaseră vopseaua de pe pridvorul cândva alb. Ferestrele care nu erau închise erau sparte. Vița de vie revendicatse fundația și primii câțiva metri de scânduri galbene decolorate.

Dincolo de casă, un doc plutitor în descompunere arăta deasupra apei întunecate ca un deget îndoit și artritic.

A ieșit din mașină. Lăsându-și ochii să se adapteze la întuneric, a ridicat pachetul mare, învelit în prelată, din portbagaj și l-a aruncat pe umăr. Noroc că

prefera ca partenerele lui să fie mici.

Deoarece norii de furtună înăbușeau lumina lunii, a scos o lanternă din buzunar și a îndreptat raza îngustă de lumină direct asupra docului din fața lui.

La sfârșit, a așezat pachetul, depărtându-și picioarele pentru a se echilibra pe cheiul ondulat.

Fără greutatea suplimentară, drumul înapoi la mașină pentru a recupera trei blocuri de beton dura doar un minut. Obișnuia să folosească doar două, dar cu câteva săptămâni înainte, unul dintre pachetele sale anterioare se desprinsese și plutise în aval pentru a fi descoperit lângă rampa de acces public la doar câteva zile după ce o abandonase. Nu-l deranja să apară, dar cu cât mai mult timp rămâneau cadavrele sub apă, cu atât mai bine.

Desfăcând rapid pachetul, a fixat blocurile cu o frânghie de nailon și a rostogolit cadavrul în apă, deranjând temporar stratul gros de spumă verdemaronie de la suprafață. Capul s-a scufundat primul. Părul lung și negru se învârtea în raza lanternei sale. O pereche de picioare subțiri și goale au ieșit din apă pentru scurt timp înainte de a se scufunda într-un vârtej.

Da, știa sigur că partenera lui nu se bucurase de seara ei.

În timp ce își împăturise prelata și alerga înapoi spre mașină, a lovit absent un țânțar de pe braț. Tunetul a răsunat. Furtuna care se apropia va șterge orice urmă a vizitei sale, dar a scanat rapid terenul, pentru orice eventualitate.

Fredonând vesel, s-a întors spre Westbury pe autostradă, mulțumit de o treabă bine făcută. Drumul nu va dura mai mult de nouăzeci de minute, mult mai bine decât distanțele lungi pe care obișnuia să le parcurgă.

În ciuda faptului că își micșorase cercul de vânătoare și de eliminare, poliția nu era nici pe departe pe punctul de a-l identifica. Erau total dezorientați.

Ce trebuia să facă pentru ca eludarea lor să fie o provocare?

Își va lua câteva săptămâni libere, o odihnă binemeritată. Apoi ar fi timpul să se decidă asupra unei alte frumuseți. Doar pentru a menține lucrurile interesante, nu mai făcea selecții la întâmplare. Făcuse deja o listă de candidate probabile.

Acum, trebuia doar să se hotărască care dintre ele va fi norocoasa.

Era una care îi atrăsese atenția. Cea mai nouă rezidentă din Westbury era frumoasă și brunetă, cu doze egale de curaj și timiditate pentru a condimenta lucrurile. Totuși, era foarte aproape de casă, ceea ce reprezenta un nou nivel de risc. La fel și faptul că locuia cu un fost polițist.

Era el pregătit să ridice miza?

Capitolul 9

Jack stătea pe masa capitonată, cu picioarele întinse și mâinile prinse de părți. "Trage", i-a ordonat Barry, fizioterapeutul din iad și sadicul extraordinar, lui Jack pe un ton care l-ar fi impresionat pe sergentul Hulka. Bicepșii supradimensionați i se umflau pe sub mânecile polo-ului său strâmt. Sucul ales de Barry probabil că nu era de portocale.

Jack s-a pregătit pentru durere și și-a tras călcâiul spre fund.

Îndoirea genunchiului nu trebuia să fie atât de dificilă. Operația numărul doi a fost la fel de utilă ca un pistol cu capse într-un schimb de focuri.

"Haide, Jack." Barry ar fi uimit Inchiziția spaniolă. "Mai tare."

Jack oftă. Transpirația îi curgea de pe tâmplă până în ochi. Dar nicio forță de voință nu-i putea face genunchiul să se îndoaie mai mult. Barry l-a "ajutat", punând o mână în spatele genunchiului lui Jack și prinzându-i glezna. Culori strălucitoare au explodat în spatele pleoapelor lui Jack când cicatricea a mai cedat un centimetru.

"Nu e rău." Barry a dat din cap cu satisfacție. "La vârsta ta, nu te poți aștepta la miracole."

Cretin.

"Acum hai să îl îndreptăm."

Oh, ce bine. Jack și-a stăpânit un oftat când și-a împins piciorul spre piciorul mesei. Plămânii i-au funcționat ca burduful unui șemineu, iar rotula i-a explodat în durere. De necrezut, întinderea piciorului îl durea mai mult decât

îndoirea lui.

"E grozav, Jack." Rahatul condescendent l-a bătut pe Jack pe umăr. "Bună treabă azi."

Grozav nu era cuvântul pe vârful limbii lui Jack. "În regulă. Hai să te ridicăm și să ne mișcăm."

Jack și-a balansat picioarele peste marginea mesei și le-a coborât la podea. Cel puțin era motivat pentru următoarea parte a ședinței sale de gimnastică. Cariera lui ar putea fi la pământ, dar el va merge din nou. Și o va face fără baston.

Barry a înfășurat orteza în jurul piciorului lui Jack și a fixat curelele Velcro. "Am slăbit balamaua astfel încât piciorul tău să se poată îndoi la 60 de grade. Acest lucru este în principal pentru stabilitatea laterală."

Barry i-a înmânat cârjele. "Data trecută am făcut șaptezeci și cinci la sută din greutatea ta corporală. Hai să încercăm câțiva pași fără niciun ajutor. Cârjele sunt acolo doar dacă simți că vei cădea." Barry stătea în fața lui.

"Ia-o ușor acum."

Jack a făcut un pas înainte și și-a transferat încet greutatea pe piciorul rănit. Stabilitatea era o problemă mai mult decât forța, iar mersul nu era la fel de dureros ca exercițiile de flexare. Și-a rostogolit greutatea în față și a pășit cu o expirație de ușurare. Piciorul a rezistat, dar nu va apărea în sezonul următor la "*Dancing with the Stars"*.

Sau în orice alt sezon.

După douăzeci de minute de timp de calitate cu o pungă de gheață de dimensiuni uriașe, Jack a făcut duș, s-a schimbat și a mers șchiopătând până la Explorer-ul său. Ridicându-și corpul epuizat pe scaunul șoferului, și-a târât piciorul stâng sub bord. Durerea i-a străbătut articulația.

Rahat.

Era timpul să o înfrunte. Nu avea de gând să se întoarcă niciodată în poliție. Căpitanul vorbise despre un transfer la o poziție mai puțin solicitantă din punct de vedere fizic, dar o slujbă de birou sau un post în relații publice îl atrăgea la fel de mult ca un audit la Fisc. Poate mai puțin.

A pornit camionul și a pornit aerul condiționat la maxim pentru a combate

asaltul soarelui de amiază din august.

În timp ce se sprijinea de tetieră, o imagine a feței palide a lui Beth la micul dejun în această dimineață îi apăru în minte. Episodul cu Lucy din grajd de aseară își pusese amprenta asupra ei, ca și incidentul de ieri dimineață cu Will Martin. Calul nu se putea abține să nu fie bolnav, dar Martin luase decizia conștientă de a fi un nemernic.

Să fi fost doar căldura care o tulburase atât de tare?

Nu. Categoric nu. Îi tremurau mâinile. Când intrase în grajd, fața ei avea o roșeață atrăgătoare din cauza exercițiului și a plăcerii evidente pe care i-o aducea călăria. După ce terminase în pod, un sfert de oră mai târziu, părea traumatizată - nu, victimizată. După aceea, Beth își revenise prin pură forță de voință, dar Jack fusese perfect conștient de vulnerabilitatea ei.

Ce făcuse Will Martin în podul acela ca să o intimideze pe Beth? Furia a crescut în pieptul lui Jack.

Își făcu o notiță mentală să vorbească cu Mike O'Connell, șeful poliției locale, despre Will Martin. Între timp, avea să afle dacă mai existau și alți furnizori de furaje în zonă. Se întreba dacă Beth știa ceva despre autoapărare.

I-ar putea arăta câteva mișcări, dar ea nu se simțea confortabil cu contactul fizic. Jack avea un presentiment rău, adânc în stomac, că Beth era în pericol. Învățase să aibă încredere în instinctele sale. Îi aducea lui Beth o cutie cu spray cu piper. Chestia aia putea doborî un urs. Dacă totul eșua, ei bine, exista întotdeauna Sean, care nu ar fi avut nicio reținere în a-l ajuta pe Jack să-i transmită lui Martin un mesaj foarte privat.

***

Misterul din jurul noului său angajat îl făcea să îl mănânce ceafă. Dar tot nu reușea să pună degetul pe ce anume era în neregulă. Nimic din acțiunile lui Beth nu i-a declanșat criminometrul. Ea și copiii ei se comportau ca niște victime. Era mult mai probabil ca ea să fugă de ceva. Sau de cineva. Era o

femeie deșteaptă, așa că trebuia să aibă un motiv bun. Dar, la naiba, nu-i putea ajuta dacă nu știa cu ce se confruntă. Din moment ce ea părea hotărâtă să rămână tăcută, el trebuia să înceapă să caute răspunsuri în altă parte. Va trebui să fie atent, totuși, și să-și țină investigația departe de radar. Cine știa ce ar face ea dacă ar afla că îi cercetează secretele.

El nu mai avea acces la dosare, dar cunoștea pe cineva care avea.

Și-a pornit Bluetooth-ul și a apelat rapid mobilul lui Wes. Jack nu mai pusese piciorul în fosta lui secție de când se rănise. Dar instinctul îi spunea ferm că noul său angajat avea nevoie de ajutor, așa că se părea că venise momentul.

Avea încredere în fostul său partener cu viața lui și a lui Beth.

***

Două ore mai târziu, Jack a parcat într-un loc rezervat vizitatorilor, în fața pătratului de beton urât care adăpostea Departamentul de Poliție din South Bend. În ciuda durerii pe care cu siguranță urma să o îndure mai târziu, și-a lăsat bastonul în mașină. Foștii lui colegi se hrăneau cu el ca rechinii cu momeală. Polițiștii se protejau unii pe alții împotriva străinilor, dar șicanele din rândurile lor erau brutale.

Respirând adânc, a împins ușa de sticlă. Recepționera i-a făcut semn cu degetul în timp ce răspundea la telefon. Jack a ocolit recepția și s-a îndreptat șchiopătând spre ușa care dădea în camera principală. Când a intrat, o cacofonie de telefoane care sunau a reverberat împotriva birourilor metalice, a linoleumului industrial și a plăcilor ieftine din tavan.

În mintea lui, Jack se strâmbă. De câți ani lucra aici? Fusese întotdeauna atât de zgomotos și murdar?

Făcându-și loc printr-o mare de bătăi pe spate, strângeri de mână și "bună, ce mai faci", Jack s-a strecurat printr-un labirint de cubicule până la biroul lui Wes din colțul îndepărtat. Wes vorbea la telefon. Prietenul său a ridicat un

deget.

Străduindu-se din răsputeri să rămână serios, Jack dădu din cap bărbatului subțire de la biroul alăturat, noul partener al lui Wes, Brandon Stiles, cunoscut și ca "Jonas" pentru asemănarea sa cu solistul trupei de băieți Disney.

Cineva lipise o fotografie cu autograf a starului pop pe biroul său. Deși trebuia să aibă aproape treizeci de ani, băiatul minune cu față de copil încă putea trece drept un adolescent, ceea ce fusese bine pentru cariera lui. Înainte de accidentul lui Jack, Jonas fusese sub acoperire la narcotice la un liceu local.

Jack îl privea pe Jonas cum se strâmbă la ecranul computerului său. Colțurile ochilor i se încrețeau ușor. Se părea că Peter Pan va trebui să părăsească Neverland.

Wes a închis telefonul și s-a ridicat în picioare pentru a-l întâmpina. Jack s-a aplecat să-i strângă mâna.

"Dacă poți să scapi de Jonas pentru o oră, îți fac cinste cu un prânz târziu."

"Nicio problemă." Wes a pufnit și s-a întors spre partenerul său. "Hei, Jonas, de ce nu te apuci de hârțogăraia aia din dimineața asta în timp ce aștepți să te sune agentul tău?"

Jonas îi făcu cu ochiul lui Wes fără să ridice privirea de pe ecran.

Wes a rânjit. "E doar supărat pentru că cineva i-a oferit un inel de puritate."

Jack a chicotit. Îi părea rău pentru Jonas, dar la ce se gândea puștiul? Purta o afurisită de cămașă roz pe sub o jachetă de costum gri cu clape subțiri. Iar pantalonii ăia strâmți pe picioare erau probabil la modă în cluburi, dar cu lotul ăsta plin de testosteron, puștiul putea la fel de bine să-și pună pe spate un semn cu "lovește-mă". Secția de poliție rivaliza cu casa unei frății în orice zi a săptămânii.

Desigur, astăzi arăta mai mult ca oricând ca o frăție. Era imaginația lui, sau toți cei din cameră erau cu cel puțin cincisprezece ani mai tineri decât el și Wes? Jack a scanat fețele, observând că lipseau câteva cunoscute. "Hei, unde e Dan?"

"Pensionat." Wes și-a luat telefonul mobil de pe birou. "A luat pachetul în secunda în care a fost disponibil."

"Phil?"

"În incapacitate de muncă. Hernie de disc."

OK. El și Wes *erau* cei mai bătrâni băieți din cameră. La *naiba*. Locul lui nu mai era aici, și nu doar din cauza genunchiului său. Oare faza de crimă și haos din viața lui își urmase cursul?

Jack și-a urmat prietenul în hol, străduindu-se să țină pasul și să ignore durerea care îi străbătea acum piciorul datorită ego-ului său juvenil. În parcare, Wes s-a îndreptat automat spre mașina de poliție. Jack l-a urmat, alunecând pe scaunul pasagerului sedanului nemarcat. A scos o pungă Subway goală de la spate și a aruncat-o pe podea, unde s-a alăturat unor ambalaje de batoane Power Bar. Câteva dureri în piept în timpul iernii, care, slavă Domnului, se dovediseră a fi arsuri la stomac, îl determinaseră pe partenerul său să adopte o schimbare a stilului de viață care implica eliminarea țigărilor și a mâncării grase.

"Cum e copilul ca partener?"

"OK, cred. Tânăr." Wes a suspinat. S-a uitat la piciorul lui Jack. "Ești bine?"

Jack s-a uitat în jos. Își freca inconștient genunchiul.

"Da. Vreun progres în cazul ăsta?" Jack nu trebuia să precizeze. Se stabilise că trupul care fusese scos din râurile Watkins cu câteva săptămâni înainte fusese o victimă a ucigașului din Riverside. El și Wes se ocupaseră de un număr de omucideri în fiecare an, dar nu lucraseră niciodată la un caz care să implice un criminal în serie.

"Nu prea mult." Wes a scos un pachet de gumă din buzunarul din față al hainei sale sport uzate. A băgat un baton în gură și a înclinat pachetul spre Jack.

Jack a scuturat din cap.

"South Bend joacă rolul surorii vitrege urâte a federalilor, slavă Domnului. Unii dintre băieți sunt supărați pe asta, dar știm cu toții că nu suntem echipați să facem treaba cum trebuie." Wes a suspinat. "Au fost patru victime de care știm: toate femei mici, între douăzeci și cinci și patruzeci de ani, atrăgătoare, cu părul negru. Femeile au fost tranchilizate cu puțin timp înainte de moarte cu acepromazină, cunoscută și ca Ace, ACP și Atravet. Este un sedativ veterinar, Utilizat în mod obișnuit la pisici, câini și cai. Așa că ne uităm cu atenție la

veterinarii din New Jersey și Pennsylvania. Toate femeile au fost violate, torturate și strangulate înainte de a fi aruncate în apă. Cadavrele au fost îngreunate cu blocuri de beton obișnuite și legate cu o frânghie obișnuită de nailon. Patru cadavre aruncate în două state diferite, iar noi încă suntem SOL."

"Ați reușit să identificați femeile?"

"Nu." Wes a scuturat din cap. "Ne uităm din nou prin rapoartele persoanelor dispărute. Trei dintre femei aveau diverse boli cu transmitere sexuală și două erau consumatoare."

"Prostituate sau fără adăpost?"

"Asta e ipoteza de lucru." Wes a intrat în parcarea restaurantului său italian preferat și s-a strecurat într-un loc lângă ușă. Era exact între prânz și cină, așa că parcarea era aproape goală. "De asemenea, scoatem dosare și căutăm suspecții obișnuiți: infractori sexuali eliberați condiționat și puși în libertate, violatori, etc. Sunt destui în libertate ca să ne țină ocupați mult timp."

Jack a comentat: "Păcat că nu putem condamna infractori violenți pentru evaziune fiscală. Ar sta mai mult la închisoare".

Wes a fost de acord cu un zgomot dezgustat.

Înăuntru, s-au așezat într-o cabină. O chelneriță de vârstă mijlocie a trecut pe lângă ei cu pahare cu apă rece și le-a luat comanda. În mod normal, Jack l-ar fi asaltat pe Wes cu mai multe întrebări despre anchetă. Dar astăzi, gândul de a urmări un criminal în serie nu-l atrăgea deloc. Ce naiba era în neregulă cu el?

Cazul ăsta era mai important decât orice alt caz de care se ocupase în întreaga sa carieră, dar creierul lui se retrăsese din conversație.

"Dacă ai nevoie de o pauză, vino la munte. Am un six-pack de Evian cu numele tău pe el."

Wes a pufnit. "Dacă mă duc cu camionul până la Bum Fuck, PA, ar fi bine să mă aștepte o bere."

"Am crezut că te-ai lăsat de băut."

"Rahat. Lasă-mă în pace. Am renunțat să fumez și să mănânc tot ce-mi place." Wes s-a întins după coșul cu pâine și a ales o bucată de pâine cu usturoi.

"Admirabil." Jack a dat din cap. "Dar dacă vrei să pierzi roata aia de rezer-

vă, va trebui să vizitezi o sală de sport din când în când."

"Du-te dracului. Am slăbit zece kilograme."

"De unde? Din capul tău?" Jack ridică din umeri. "Chiar crezi că Diane o să vrea să se întoarcă la fundul ăla gras și căzut?" Amândoi știau că plecarea Dianei nu avea nimic de-a face cu burta lui Wes.

"Ești nașpa." Cu un oftat dezgustat, Wes a aruncat pâinea înapoi în grămadă. "O să fie o bere ușoară, atunci."

"Ea a sunat?"

"Da." Wes și-a luat șervețelul. "Vrea să părăsesc poliția. Spune că douăzeci și cinci de ani sunt suficienți pentru a juca rolul secundar într-o căsnicie." Durerile de piept ale lui Wes fuseseră o revelație și pentru soția lui. Aparent, se săturase de aceeași rutină.

"Are dreptate?"

"Nu știu. Ce naiba aș face cu mine? Nu am niciun hobby și urăsc pescuitul."

"Ai putea doar să stai și să devii mai urât."

"Cretin." Wes a aruncat un șervețel mototolit în capul lui Jack. "Ce-ți mai face genunchiul, serios? O să mai fii vreodată util?"

"Nu arată bine." Jack a suspinat. "S-ar putea să trebuiască să-mi schimb insigna cu un balansoar. Poate o să mă apuc de cioplit."

"Mă bucur că nu sunt atât de bătrân." Wes a rânjit. Era cu șase luni mai în vârstă decât Jack, dar părul negru ca cărbunele pe care îl moștenise de la mama sa Shawnee refuza să încărunțească. "Și de ce ești aici jos? Adică, mă bucur să-ți văd mutra urâtă, dar ai ceva pe suflet."

Jack a scanat sala de mese goală. Își coborî vocea pentru ca ospătarii din bucătărie să nu-l audă.

"Vreau să-mi faci o favoare, foarte liniștit."

"Cât de liniștit?"

Jack s-a aplecat mai aproape.

"Conul tăcerii."

Wes a dat din cap. "BINE."

"Am nevoie de niște informații despre o femeie."

Jack a silabisit numele complet al lui Beth și i-a furnizat lui Wes și numărul ei de asigurare socială și informații despre permisul de conducere.

"Orice poți găsi fără să atragi atenția."

"Nicio problemă. Dă-mi câteva zile." Dacă Wes a fost surprins de cererea lui Jack, a ținut-o pentru el.

Capitolul 10

Un licăr de culoare a apărut printre copaci. Și-a reglat obiectivul aparatului foto. Beth și copiii au ieșit din pădure și s-au îndreptat spre hambar. Fetița sărea alături de mama ei, în timp ce băiatul mergea cu câțiva pași înainte.

A mărit imaginea, întorcând camera pe verticală pentru a scoate copiii din imagine.

Click.

A verificat ecranul LCD și a mărit imaginea pentru a fotografia întregul corp.

Blugii ei erau decolorați și uzați, denimul mulat pe corpul ei.

Sânii mici se mișcau sub țesătura subțire a tricoului ei. El a reglat focalizarea, a apăsat pe obturator.

Click.

Ea era cu siguranță aleasa.

Gândul că va sta treaz cu gândul la ea încă o noapte îl chinuia. Ea avea să fie perfecțiunea după care tânjea el. Bătăile inimii i se accelerau în timp ce-și imagina chipul ei minunat și trupul mic și tonifiat, forțat să i se supună în teroare.

Punându-și mâinile pe genunchi, s-a aplecat în față pentru a vorbi cu copilul. Degetul i-a alunecat spre butonul de declanșare. Vârful capului fetiței a apărut înapoi în cadru în ultima secundă.

A așteptat până când copilul s-a dat la o parte din drum.

Click..

Prin obiectivul camerei, l-a evaluat pe băiat. Era mai înalt decât mama lui, dar încă slăbuț, puțin necoordonat, nu prea amenințător.

Și-a schimbat poziția în copac și a mărit imaginea pentru un prim-plan. Părul ei negru era legat într-o coadă de cal, care se legăna odată cu pasul ei. Briza se întețea. Câteva șuvițe de păr au scăpat din elastic și i-au fluturat în jurul capului.

Click.

Și-a ridicat bărbia și a scanat cerul acoperit de nori cu o mică încruntare. Structura osoasă delicată a feței ei, ochii ei verzi largi și buzele pline erau impecabile. Clasic.

Click.

Și-a îndepărtat un fir de păr rătăcit de pe față și l-a băgat după ureche.

Click.

Au dispărut în hambar. Când au ieșit, Beth a condus un castrat gras la gard și a înfășurat frânghia în jurul barei de sus. S-a aplecat la brâu și a luat una dintre copitele calului. Denimul decolorat i se întindea peste fese.

Click.

A strecurat aparatul înapoi în carcasă și l-a pus în rucsac.

Apoi a scos un carnețel și a notat cu sârguință ora sosirii și plecării ei de la grajd. Aceasta avea să fie cea mai mare captură a carierei sale, playoff-ul său personal. După ce va termina cu ea, va trebui să treacă la un nou teren de joc. Doamna Noroc îl sprijinise până acum, dar știa că dacă o forța, cățeaua se va întoarce împotriva lui.

A suspinat. Ultima îi oferise atât de multă plăcere. Cea mai bună până acum, dar în cele din urmă ea se supusese, așa cum făceau toate.

A retrăit amintirea, jocul cuțitului pe carnea ei moale, trupul ei micuț zvârcolindu-se în teroare și durere sub greutatea lui mai mare. Îi simțea pulsul în gât încetând în momentul în care inima ei a încetat să bată. Dacă ar închide ochii acum, ar putea să vadă și acum cum i se limpezise privirea pe măsură ce sufletul i se elibera. A fost frumoasă în viață și în moarte.

A respirat adânc.

Puterea asupra vieții și a morții îl intoxica.

Înainte de a pleca, Amelia îi predase o lecție valoroasă, și pentru asta îi era recunoscător. Era mult mai satisfăcător să frângi voința unei femei inteligente și încrezătoare. În comparație cu frumoasa Amelia, să lucrezi cu curvele era ca și cum ai împușca pești într-un butoi.

În sfârșit, a înțeles de ce unii vânători mergeau până în Africa pentru a împușca vânat mare. Ce era mai dificil de ucis: o căprioară sau un leu?

Închizându-și caietul, și-a îndreptat din nou atenția spre Beth. A ridicat binoclul la ochi pentru a o vedea mai clar.

Era atât de încântat de întâlnirea lor.

Din moment ce nu planificase niciodată un eveniment cu atât de mult timp în avans, se bucura de anticipare. Urmărirea și observarea victimei sale, planificarea fiecărui detaliu al răpirii, adăugau atât de mult entuziasm jocului său. Era mult mai ispititor decât să aștepte ca o ocazie să se prezinte.

O putea vedea deja în ochii minții: legată și cu căluș în camera lui de joacă. Ar fi dezbrăcată, cu ochii încețoșați de teroare.

Îi spunea mai întâi tot ce avea de gând să facă pentru a-i spori frica. Nimic nu se compară cu mirosul de panică pur feminină. Cineva ar trebui să-l îmbutelieze ca parfum.

A zâmbit când i-a venit un nou gând. Poate că o va ține câteva zile. Să adauge încă un element nou la joc.

Ar îndrăzni? Bineînțeles că ar îndrăzni. De fapt, ar putea face un weekend din asta.

Capitolul 11

James a pășit înapoi în mulțimea de reporteri și a mai făcut o fotografie. Lăsând aparatul foto pe curea, a dat la o parte legitimația de presă falsă care îi atârna de un șnur în jurul gâtului.

La ceremonia de tăiere a panglicii pentru un petic de mâl de mărimea unui bob de mazăre, transformat din teren viran în loc de joacă, congresmanul Baker a ținut un discurs despre valorile familiei, spunând minciuni groase ca crema de brânză. O curvă media totală. Nu putea obține suficientă presă. Ceea ce era OK pentru James, pentru că nimeni nu a observat un reporter în plus.

Dickwad era un om ocupat, participând constant la evenimente caritabile și ținând discursuri, absorbind atenția ca un burete uscat.

Hristoase. Dacă James ar trebui să facă asta pentru a trăi, ar mânca un glonț.

În spatele podiumului, Baker spunea minciuni cu hemoragie; James bloca sunetul. Caldă și uscată, lumina soarelui de dimineață îi încălzea spatele când a ridicat din nou camera.

Chiar credea Baker că suflecarea mânecilor unei cămăși Turnbull & Asser îl transforma în mod magic într-un muncitor? În niciun caz acei oxfords Ferragamo nu ar fi putut fi confundați cu o pereche de Dockers.

James se uită în jurul lui la marea de lână albastru închis, cu greutate tropicală. Nu conta. Acesta era Washington, DC. Oricum, aici nu erau oameni adevărați. Chiar și presa părea plictisită. Nimic mai puțin decât o crimă sau un scandal sexual sordid nu le dădea pace. Probabil le auziseră pe toate, dar continuau să filmeze oricum. Între timp, congresmanul în devenire Baker arăta ca un star de cinema la televizor.

Baker a salutat mulțimea și a coborât de la estradă. James a făcut un flux continuu de fotografii în timp ce congresmanul se îndrepta spre Town Car-ul negru parcat la bordură și discuta cu un bărbat puțin mai tânăr, brunet, ajutorul său, Aaron Myers. Televiziunile de știri au ținut pasul, împingând microfoanele în fața lui Baker într-un ultim efort de a mai obține un comentariu.

Baker a ridicat o mână și a arătat presei un zâmbet final, demn de publicitate.

Până acum, James nu găsise nimic murdar despre Golden Boy Baker, dar nu din lipsă de efort. A cercetat presupusa dispariție a lui Beth. Baker pretindea că soția lui a încercat să se sinucidă și apoi a fugit. Dar James știa mai bine. Nu

exista nici o șansă ca Beth să fi încercat vreodată să se sinucidă.

Era prea devotată copiilor ei. Și nu era nimic în neregulă cu starea ei mentală. Baker trebuie să-i fi înscenat asta.

Dar de ce?

După ce ancheta poliției a stagnat, Baker a angajat niște detectivi particulari foarte scumpi. Aceștia erau încă pe statul său de plată. Dovada pentru public că politicianul era devotat găsirii soției sale instabile și autodistructive. Baker era acum campionul media al problemelor de sănătate mintală și încă se bucura de multă publicitate în urma dispariției lui Beth, un an mai târziu.

Prin lentilă, James l-a văzut pe Myers dându-i din cap lui Baker și scoțând un PDA din buzunarul de la piept al hainei sale de costum. Asistentul a bătut pe ecran cu un stylus. Un șofer în uniformă a deschis ușa din spate, iar Myers a intrat în mașină. Baker s-a întors pentru a saluta mulțimea o ultimă dată înainte de a i se alătura.

James a coborât camera și s-a holbat. Dosul gâtului îl mânca.

Următorul punct de pe agenda lui Baker era un prânz caritabil în beneficiul persoanelor fără adăpost. Ce lume. Numai un politician ar putea găsi o modalitate de a strânge bani în timp ce mănâncă homar și bea șampanie.

James știa încotro se îndreaptă Baker pentru că intrase în programul congresmanului, care era atât de încărcat pentru următoarele câteva zile, încât acesta nu se va deplasa acasă, în luxoasa sa casă din Main Line Philadelphia.

Viziunea din această dimineață fusese suficient de strălucitoare pentru ca el să știe că trebuie să se pună în mișcare. Un rahat urât se îndrepta spre Beth. Totuși, mai trebuia să atingă medalia de argint a lui Beth pentru a porni filmul psihic. Așa că era destul de sigur că asta nu se va întâmpla în următoarele câteva zile.

James a oprit aparatul foto digital, a băgat mâna în buzunarul de la coapsă al pantalonilor cargo și a fixat capacul obiectivului la locul lui. Avea să descarce fotografiile de azi pe laptop imediat ce se întorcea la hotel. Ceva îl sâcâia. Ceva ce văzuse în dimineața asta nu era în regulă.

Va trebui să-l mai urmărească pe Baker încă puțin și să-și încrucișeze

degetele ca Beth să fie bine.

***

Congresmanul Richard Baker stătea la biroul său, cu corespondența deschisă și triată stivuită în fața sa. Secretara sa îi adusese și o ceașcă de cafea excelentă. Avea o oră de omorât înainte de prânzul caritabil. Tocmai începuse să răsfoiască grămada când interfonul a sunat la cotul lui. Anita a conectat apelul primit.

"Treizeci de minute. Știi tu unde." Linia a murit. Gustul din gura lui a devenit acru.

Ștergându-și fruntea cu o batistă cu monogramă, și-a sunat șoferul. Apoi i-a dat o misiune rapidă ajutorului său, Aaron, și i-a cerut să se întâlnească cu el la prânz. Nu era nevoie ca Aaron să se implice.

Richard era mai mult decât capabil să se ocupe de situație.

O jumătate de oră mai târziu, mașina sa a oprit lângă un elegant Town Car aproape identic cu al său, în mijlocul Cimitirului Național Arlington.

Mașinile erau înconjurate de o mare nesfârșită de cruci albe. Instruindu-și șoferul să rămână pe loc, el a ieșit din propriul vehicul și a alunecat în celălalt sedan.

Geam de protecție izolat la bancheta din spate.

Un bărbat mic și slab stătea în colțul îndepărtat al banchetei din spate, cu fața ascunsă în umbră. "Presupun, din moment ce m-ai plătit data trecută, că nu vrei ca DVD-ul să fie trimis presei."

Transpirația se prelingea pe spatele lui Richard, absorbită de cămașa lui groasă de bumbac egiptean, în timp ce acesta dădea din cap. Bărbatul era neimpresionant la prima vedere, dar Richard știa că acei ochi negri sălbatici erau la fel de răi ca cei ai unui șacal. Îi luase deja o bucată lui Richard și, ca un adevărat gunoier, se întorsese după încă o bucată.

"Atunci va trebui să faci o altă tranșă." Bărbatul vorbea încet, dar nu se

putea confunda răutatea din tonul său. "Aceeași sumă. Săptămâna viitoare."

Totul începuse cu o indiscreție la scurt timp după nuntă. Fusese disperat. Să rămână pe calea cea dreaptă pe tot parcursul curtării lui Elizabeth se dovedise mai greu decât anticipase. Nu ar fi trebuit să se căsătorească niciodată cu ea, indiferent de sondaje. Tatăl său insistase că avea nevoie de o familie pentru a-și asigura funcția. Sigur, câștigase alegerile, dar acum secretul lui era acolo, plutind cu Elizabeth. În mod ironic, era o copie a aceluiași DVD pe care acest bărbat îl deținea și pe care soția lui îl văzuse în acea noapte fatală când dăduse buzna peste el.

Nenorocitul ăsta avea de gând să-l sângereze atâta timp cât respira. Șantajistul său era singura persoană care îi mai cunoștea secretul și știa că va trebui să plătească dacă voia să rămână așa.

Richard și-a îndreptat cravata.

"Nu am acces la atâția bani."

"Nu vreau să aud scuze, și nu fi mofturos cu mine, frumușelule. Asta e problema ta, nu a mea. Cei de la CNN ar fi încântați să pună mâna pe filmul tău de debut."

Lui Richard i s-a strâns gâtul. A strâns din dinți și a dat din cap.

Întors în propria sa mașină, și-a făcut o față fericită și s-a dus direct la prânz, unde a făcut ceea ce știa să facă cel mai bine: să joace teatru. S-a întors la birou mai târziu, în acea după-amiază, trist, dar hotărât. Era timpul să ceară ajutor în această situație. Săptămâna viitoare, pe vremea asta, șantajistul său ar fi primit ultima împărtășanie în loc de plată.

Richard a apăsat pe interfonul de pe birou. "Anita, te rog s-o suni pe secretara tatălui meu și să afli când se va întoarce de la New York. Spune-i că e important." S-a așezat înapoi în fotoliul său din piele. Privirea i-a alunecat spre fereastră.

Nu exista nicio îndoială în privința asta. Bărbatul îl prinsese de gonade și era posibil să-l bântuie pentru totdeauna. În plus, oamenii angajați de tatăl său nu reușiseră încă să o găsească pe Elizabeth după acel dezastru din Virginia. Era numai vina ei, de fapt. Nu numai că nu-l putea satisface, dar îl și spionase, pe propriul ei soț. Apoi a fugit, umilindu-l public. Acum, ea era un capăt liber

pe care el pur și simplu nu-și putea permite să-l lase nelegat.

De neiertat.

Imediat ce o vor găsi, o va face să plătească. Diferite scenarii îi treceau prin minte. Trebuia să fie dureros și nu prea repede. Ea merita să fie pedepsită, iar el câștigase plăcerea pe care i-ar fi oferit-o pedeapsa ei. Gândul că oamenii tatălui său vor avea grijă de ea îl făcea să se simtă foarte nesatisfăcut. Johnson, omul tatălui său, se putea ocupa de șantajist. La urma urmei, asta era o afacere. Trădarea lui Elizabeth era personală.

Pe televizorul din dulapul din colțul biroului său a apărut o știre specială. A întins mâna după telecomandă și a mărit volumul. Reporterul de pe ecran a oferit detalii despre încă un cadavru de femeie găsit într-un curs de apă, de data aceasta foarte aproape de circumscripția sa din sud-estul Pennsylvaniei, posibil încă o victimă a ucigașului din Riverside.

O imagine a prins contur în mintea lui. Violată, strangulată și torturată.

Perfect.

Își îndreptă privirea spre tabloul lui Elizabeth, care se afla încă pe comodă. În timp ce privea, și-a imaginat trupul ei gol sub al lui, mâinile lui înfășurate în jurul gâtului ei, degetele lui apăsându-i pe trahee, ultima suflare părăsindu-i plămânii în timp ce el îi forța viața să iasă din corp. Viziunea era singura fantezie pe care o avusese vreodată despre soția lui. Frica și durerea erau cele mai bune afrodisiace.

Capitolul 12

"Mulțumesc, Wes." Jack a pus receptorul în încărcătorul său și s-a lăsat pe spate în scaunul său. După trei zile de căutări, fostul său partener nu găsise nimic despre Beth Ann Markham din Virginia. Era ca și cum ea nu ar fi existat.

Apelul lui Wes nu a fost o mare surpriză. Dar de ce și-ar fi schimbat numele? În ce fel de probleme ar putea fi? Nu părea probabil să fi fugit de lege.

Beth întruchipa întregul pachet de mamă de fotbal din suburbii. Tot ce avea nevoie era un minivan și un abțibild cu PTA.

Și acum ce avea de gând să facă?

Dacă ar fi confruntat-o, ea ar fi fugit. Fără îndoială.

Ar fi un lucru atât de rău? Avea nevoie de această bătaie de cap în viața lui mizerabilă chiar acum? Abia își putea ține mâinile departe de ea, dar *ea* tot nu voia să aibă de-a face cu *el*. Să șchiopăteze cu o semiremorcă din zori până în noapte îl făcea irascibil.

De ce o angajase unchiul său?

Jack a deschis humidorul de pe colțul biroului antic din stejar și a ales un Dominican premium. A tras trabucul sub nas și a inspirat adânc. Pielea uzată din spatele capului său era impregnată cu mirosul trabucurilor scumpe ale unchiului său, la fel ca toate lucrurile din cameră. Ar fi trebuit să privească partea bună a noii sale vieți. Nu-și putuse permite niciodată așa ceva cu salariul de polițist. De asemenea, scotch-ul bun fusese un răsfăț rar, rezervat vizitelor la unchiul său.

Vizite care au fost puține și rare în ultimii ani.

Își freacă fața cu o mână, s-a ridicat, a mers șchiopătând până la măsuța din cealaltă parte a camerei și a turnat două degete de malț într-un pahar de cristal. Jack s-a îndreptat spre peretele îndepărtat, acoperit cu fotografii înrămate din viața unchiului său. O multitudine de fețe familiare îi zâmbeau, fotografii de la nunți, botezuri și alte evenimente de familie. Exista o secțiune dedicată călătoriilor lui Danny și carierei sale militare. Unchiul său făcuse numeroase turnee în Europa și America de Sud. În partea cealaltă a camerei, ochii lui Jack se aprinseră pe câteva imagini neclare cu unitatea lui Danny din Vietnam. Unchiul său nu vorbise niciodată, niciodată despre acel război. Nici măcar o dată. Jack simțise că experiențele lui Danny în Asia de Sud-Est fuseseră de coșmar. Erau totuși o jumătate de duzină de fotografii, toate plasate la nivelul ochilor. Danny nu voise să uite acel capitol din viața lui, oricât de dureros ar fi fost.

Jack și-a găsit ușor unchiul în cinci dintre fotografii. Danny fusese militar de carieră, undeva pe la 40 de ani, în timpul războiului din Vietnam. Potrivit

mamei lui Jack, Danny fusese rănit în '68. Deși rănile sale fizice nu fuseseră grave, se retrăsese. Ar fi ajuns colonel dacă ar fi rămas în armată mai mult timp.

Ultima fotografie nu părea să se potrivească cu celelalte ale lui Danny și ale colegilor săi ofițeri, oameni de care fusese apropiat, în activități în afara serviciului. Ultima fotografie era a unui grup mic de oameni, luată de la distanță, în timp ce se adunau lângă un elicopter. Era ceva diferit la tipii ăștia. Ceva tensionat. Jack s-a aplecat mai aproape, dar imaginile erau prea mici și nu putea vedea prea multe detalii.

Cu un oftat, s-a întors la birou și a scos tava din humidor în căutarea unui tăietor de trabucuri.

Un plic era așezat deasupra rândului următor de țigări de foi.

Jack l-a ridicat. Numele lui era mâzgălit pe față cu scrisul de mână al unchiului Danny.

Rahat.

Jack a deschis plicul și a desfăcut scrisoarea.

Jack,

Dacă stai la biroul meu și îmi fumezi trabucurile, atunci cred că sentimentul ăsta din instinctul meu este exact la țintă. Nu am fost la înălțime în ultimele săptămâni. Ei bine, la naiba. Nu te întrista prea mult. Am avut o viață minunată, mult mai lungă decât am crezut că voi avea pe acest pământ, având în vedere.

Sper că îți vei accepta moștenirea și condițiile ei din două motive. Trebuie să te așezi, să îți stabilești niște rădăcini, să fii aproape de familia ta. Și mai am nevoie de o favoare de la tine. Da, aici e problema.

Am angajat o femeie pentru a prelua funcția de îngrijitor. Am nevoie de tine să ai grijă de ea pentru mine. E într-un fel de pericol. Îmi pare rău, nu am mai multe detalii. Asta e o favoare pentru cineva căruia îi datorez ultimii 40 de ani din viața mea. Și, evident, nu sunt în măsură să-i plătesc datoria. Ea nu știe că slujba e o înscenare pentru a fi în siguranță, așa că ține asta pentru

tine. Am încredere că vei avea grijă de situație.

O să-mi fie dor de voi, băieți. Bucură-te de aceste trabucuri cu Quinn și Sean.

Nimic nu este mai important decât familia. Am învățat asta pe calea cea grea.

Danny

P.S. Mai este o ladă de The Macallan în pivniță.

Scrisoarea a căzut pe șervețelul de piele.

Fiu de cățea.

Ei bine, asta cu siguranță a răspuns la câteva dintre întrebările lui Jack. Și a ridicat încă vreo trei milioane.

Tunetul a bubuit și Jack s-a uitat pe fereastră. Nori negri încărcați ștergeau cerul serii. O ușă s-a trântit. Ben și-a chemat sora în timp ce pașii se loveau de lemnul de esență tare.

Jack a așezat paharul și trabucul neaprins pe birou, lângă scrisoare, și s-a îndreptat spre hol. Băiatul nu alerga niciodată în casă. Nici nu țipa, de altfel.

"Ben, este ceva în neregulă?"

"Da, nu o pot găsi pe Katie. Îi este foarte frică de zgomotele puternice. Furtuna asta o va speria. Mama mi-a spus să stau cu ea. M-am întors doar pentru o secundă să închid ușa. Vântul o împingea." Băiatul își trecu o mână prin păr.

Înainte ca Jack să poată vorbi, luminile s-au stins. Un alt tunet a făcut să vibreze geamurile.

"Nu e vina ta, Ben. Nu-ți face griji", l-a asigurat Jack. "A venit în casă cu tine, nu?"

Ben a dat rapid din cap.

"Atunci e pe aici pe undeva." Jack a scotocit pe întuneric în dulapul de pe hol și a ieșit cu două lanterne de mare putere.

"OK." Ben a luat una și l-a pornit. "Unde e Henry? El o va găsi."

Jack a reținut un hohot de râs. Copiii credeau că Henry era Lassie reîncarnată.

"Te uiți aici jos. Verifică toate dulapurile, sub mobilă, în spatele draperiilor. Eu mă duc sus. În regulă?"

Ben s-a furișat în sufragerie. "L-am găsit pe Henry. Se ascunde sub măsuța de cafea. Îi clănțăne dinții. Și lui îi este frică de tunet?"

"Da, și lui. Nu ți se pare normal?" Jack a scuturat din cap.

La urcare, Jack s-a sprijinit puternic de balustradă, dar a reușit. S-a întors în primul dormitor, evident al lui Beth. Aprinzând lumina sub dulap, a absorbit detaliile din cameră în timp ce căuta. Nu se putea abține. Odată polițist, întotdeauna polițist. Și, Doamne, acesta era un mandat de percheziție moral, scuza perfectă pentru el de a cotrobăi prin camera lui Beth fără să se simtă vinovat că-i invadează intimitatea.

A găsit câteva genți goale în fundul dulapului.

Îmbrăcăminte minimă și puține efecte personale. Fără Katie.

A verificat baia atașată. Jack nu văzuse niciodată un dulap de medicamente al unei femei care să nu fie plin până la refuz. Totuși, Beth avea doar câteva cosmetice - și o cutie de vopsea de păr neagră. Avusese dreptate. Culoarea aceea nu era naturală.

A existat o surpriză. Deasupra tijei perdelei de duș. Sutiene și chiloți atârnau într-un șir sexy de dantelă și satin care îi făcea gura apă lui Jack. Tanga din satin negru, obiectul celor mai recente vise sordide ale sale, atârna la nivelul ochilor, lângă un mic articol alb împodobit cu flori pe șnururile din spate.

Sfântă erecție, Batman!

Cu siguranță nu era timp să stea aici și să se întrebe ce fel de chiloți purta Beth chiar acum, însă într-o clipită, mintea lui Jack își făcu o imagine cu Beth purtând acel mic tanga alb. Florile galbene s-ar fi cuibărit sub cele două gropițe pe care le-ar fi avut la baza coloanei vertebrale. Și-ar fi trecut limba... La naiba.

Ai mari probleme, O'Malley.

Jack și-a amintit că era în căutarea unui copil speriat și a mers mai departe.

A intrat în camera următoare, a lui Katie. Nimic sub pat. Un rucsac în dulap conținea majoritatea hainelor fetiței. Aparent, ea nu era pregătită să despacheteze. Din păcate, Jack își dădu seama că nu știa sigur cât timp va rămâne. O girafă de pluș era ascunsă sub cuverturile patului.

Fasciculul de lumină a trecut peste câteva cărți pentru copii bine folosite de pe comodă: *Clifford Marele Câine Roșu*, *Henry și Mudge*. Nu-i de mirare că Katie îl iubea atât de mult pe Henry. El a fost un pantof-in.

Jack s-a mutat în camera lui Ben. Puștiul avea mai puține lucruri decât soldații ținuți într-o cazarmă militară. Pe noptiera lui se aflau ediții broșate ale întregii colecții Harry Potter. Stai, ce ieșea din exemplarul lui Ben din *Camera Secretelor*? O fotografie.

Era în mare parte la vedere. Genul de lucruri pentru care nu avea nevoie de mandat ca să le vadă. De asemenea, i se părea o prostie să se îngrijoreze că se uită la o fotografie, când el avusese fantezii cu chiloții lui Beth cu doar câteva secunde înainte.

Jack a ținut lanterna pe o fotografie cu un bărbat și un băiețel de aproximativ patru sau cinci ani, care stăteau în fața unei mașini de pompieri. Jack a presupus că băiatul era Ben. Stătea într-o pereche enormă de cizme de pompier care îi înghițeau picioarele până la coapsele slabe. Un bărbat mare, cu părul negru, era în genunchi lângă copil. Atât bărbatul, cât și băiatul zâmbeau pentru cameră. Era un moment fericit, o frântură de timp capturată pentru totdeauna înainte ca viața familiei să implodeze în tragedie.

Jack a înghițit nodul din gât în timp ce un val de tristețe îl străbătea. Nu-și putea imagina să-și piardă tatăl, iar el avea patruzeci și șapte de ani. Cum se descurca un băiat de cinci ani cu asta? Cu o hotărâre tristă, a pus la loc fotografia și a ieșit din cameră.

Jack s-a îndreptat șchiopătând spre baia de la capătul holului. A deschis dulapul cu lenjerie din spatele ușii și a aprins lumina înăuntru. O siluetă mică se ghemuise pe gresia rece. Genunchii lui Katie erau aduși la piept. Își strângea picioarele în brațe și se legăna. Uitându-se la Jack, și-a deschis gura să țipe, dar era atât de speriată încât gâtul ei nu a emis decât un scâncet mic.

Inima lui Jack se strânse. Strângând din dinți împotriva durerii, a așezat

lumina pe podea și s-a aplecat cât de mult a putut.

"Ieși afară, dragă, n-o să-ți fac rău." Jack și-a păstrat vocea calmă și liniștitoare, ca și cum ar fi vorbit cu ea de pe o margine. "Ben ne așteaptă jos. E îngrijorat pentru tine." Katie nu a răspuns. Se legăna înainte și înapoi, uitându-se drept în față la perete, cu o expresie alarmantă, goală pe fața ei palidă.

"Lui Henry îi este foarte frică de furtuni. Pun pariu că s-ar simți mult mai bine dacă ai sta cu el."

Fetița a înghițit și a clipit, mutându-și încet privirea spre Jack.

Ea a înaintat câțiva centimetri. Jack s-a aplecat mai aproape și i-a întins mâna. Katie a mai ezitat o secundă, apoi și-a așezat mâna mică în palma lui.

Jack și-a încolăcit degetele în jurul ei. Când el a început să se îndrepte, ea s-a catapultat în brațele lui și și-a înfășurat toate cele patru membre în jurul lui, plângând.

Pierzându-și echilibrul, Jack s-a împiedicat înapoi și s-a sprijinit de dulap. A ținut-o strâns. "E în regulă, iubito. E doar o furtună. Artificiile naturii. Ești în siguranță cu mine."

Îndepărtându-i părul umed de pe față, el s-a uitat la ea în lumina periferică a lanternei. Ea s-a sprijinit de pieptul lui. Mâinile ei îi strângeau cămașa în pumni strânși și ea sughița printre respirații neregulate. Doamne, nu putea cântări mai mult de douăzeci de kilograme.

Cu o strânsoare de moarte pe balustradă, Jack a dus-o în jos pe scări. Un fulger a luminat foaierul, urmat de un tunet puternic. Katie a sărit în brațele lui Jack. Ținându-și mâinile la urechi, ea și-a îngropat fața în tricoul lui. Lacrimi fierbinți i-au îmbibat tricoul. "Shh. E în regulă. Te-am prins."

"Hei, Ben. Am găsit-o pe Katie", a strigat Jack, încercând să își păstreze vocea relaxată.

"Grozav. Mulțumesc, Jack." Vocea ușurată a lui Ben a venit din bucătărie. "Nu m-am putut gândi la alt loc unde să caut."

"Mama ta s-a întors deja?" Jack s-a uitat pe ușa franceză. Ploaia bătea în geam. A dus-o pe Katie în cameră, a scos o lanternă de tabără din dulap și a aprins-o.

"Ea închidea hambarul. Sper că e bine. Plouă lateral." Ben și-a dus o mână la gură și a mestecat o margine zdrențuită de unghie.

Ușa bucătăriei s-a deschis brusc și Beth a intrat, sprijinindu-se de ușă pentru a o forța să se închidă. Stropind, s-a întors să privească grupul. Cu ochii mari, Beth a încremenit și s-a holbat la fiica ei. Katie era încă înfășurată în jurul lui Jack ca o maimuță păianjen. Genunchiul lui amenința să explodeze din cauza greutății ei suplimentare, dar el nu avea curajul să o dezlipească cu forța. Și chiar dacă s-ar fi putut desprinde din îmbrățișarea ei, inima i se strângea la gândul că o va smulge de pe el.

Părul lui Beth era lipit de cap, iar blugii și tricoul i se lipeau de corp ca o a doua piele, evidențiindu-i picioarele subțiri și sânii rotunzi. Ce n-ar fi dat s-o ajute să-și dezbrace hainele ude, apoi poate să-i lingă picăturile de ploaie de pe piele.

Notă. Asta nu se va întâmpla. Dacă știa un singur lucru despre Beth, acela era că ea nu voia să fie atinsă, mai ales de el.

O baltă se întindea în jurul picioarelor ei, iar Jack își mușca obrazul ca să nu râdă.

"Ești udă. De ce nu te duci sus să-ți scoți hainele alea ude? Când te întorci jos, eu mă duc afară și încerc să pornesc generatorul de urgență."

Nu s-a putut abține. Privirea lui a căzut din nou pe sânii ei. Nici prea mari, nici prea mici, a observat încă o dată cât de perfect îi umpleau palmele.

Beth i-a prins privirea și a roșit. Și-a lăsat privirea de pe fața lui pe podea, iar Jack a decis că, deși șansele lui de a o vedea vreodată goală erau doar puțin mai mari decât să câștige la Pick-6, îi plăcea fața ei roșie și agitată. Zece moduri diferite de a o obține în acest fel i-au trecut prin cap simultan. Toate presupuneau ca ea să fie goală, ceea ce părea să fi devenit o temă recurentă în imaginația lui Jack.

Beth și-a limpezit gâtul și a vorbit cu o voce fermă, revenind la afaceri. "I-am trimis aici imediat ce am văzut că vine furtuna. Nu am vrut să fie afară când a început. A fost un lucru bun, clar. Până când am terminat de închis, ploaia a început să cadă în straturi. Am fost udă leoarcă în mai puțin de un minut."

Nu a fugit din cameră și nici măcar nu a făcut un pas înapoi. Nu părea

deloc intimidată de privirile lui obraznice.

Notă. Poate că, până la urmă, nu era o șansă atât de mică.

"Picuri", a spus Jack. "Suntem cu toții bine aici. Te rog să te schimbi în ceva uscat înainte să te îmbolnăvești." I-a înmânat o lantern de tabără și a încercat să nu râdă de zgomotul pe care șosetele ei ude îl făceau pe podea când trecea pe lângă ea.

Bine. Acum avea două probleme. Nu numai că era obligat să protejeze această mică familie, prin intermediul unchiului Danny, dar ei începeau să se atașeze de el. Toți. Atât de mult pentru orice confruntări cu Beth. Acum că știa că sunt în pericol, nu-și putea asuma riscul ca ea să plece. *Rahat.*

Capitolul 13

Beth a scanat scurta listă de cumpărături pe care i-o dăduse doamna Harris și a început să meargă prin raionul de produse. A tăiat câteva articole, apoi a aruncat o pungă de mere Granny Smith în cărucior. Magazinul era gol atât de devreme dimineața, iar ea se mișca în sus și în jos prin raioane cu o viteză amețitoare. Trebuia să se întoarcă la timp pentru a se întâlni cu peisagistul. Când a cotit colțul ultimului rând și a luat doi litri de lapte, cineva a lovit-o din spate.

"Scuzați-mă", a spus ea automat și s-a întors.

"Bună, frumoaso." Will Martin se înălța deasupra ei, corpul lui mare înghesuind-o în vitrina deschisă a frigiderului. Umiditatea din gâtul lui Beth s-a evaporat.

"Am crezut că era camioneta lui O'Malley afară. Speram să dau peste tine."

A încercat să dea înapoi, dar picioarele ei s-au lovit de marginea răcitorului din spatele ei. Înghițindu-și teama, a respirat adânc. Mirosurile de om, transpirație și animale i-au saturat nările. Beth s-a uitat în sus și în jos pe culoar, dar nu mai vedea pe nimeni.

"Vă rog să vă dați la o parte din calea mea." Ea și-a înclinat capul în sus pentru a-l privi drept în ochi, mascându-și teama cu o coloană vertebrală rigidă. Transpirația îi curgea pe spate, devenind rece în aerul friguros care sufla din lada deschisă cu lactate.

"Nu te agita, prințesă." Expresia lui Martin a devenit îngâmfată. "Nu am de gând să te târăsc la podea chiar aici, în magazinul alimentar. Totuși, aș fi bucuros să te fac să te simți bine în altă parte. Nu știi ce pierzi."

El s-a apropiat și și-a apăsat șoldurile pe burta ei. Crestătura dură din blugii lui s-a lipit de stomacul ei.

Ea a înghețat. Bila i-a crescut în gât, dar a înghițit-o. Inima i-a tresărit când și-a depășit paralizia și și-a ridicat genunchiul între picioarele lui. Cu puțin spațiu de manevră, abia l-a lovit în zona inghinală, dar el s-a dat înapoi cu un mormăit. Fața lui s-a înroșit, iar venele îi ieșeau din gât și tâmple.

Beth a încercat să facă un pas lateral, dar el și-a mutat din nou greutatea înainte. Ochii îi sclipeau de emoție.

"Beth, ești bine?"

La auzul vocii lui Jeff Stevens, corpul lui Beth aproape că s-a înmuiat de ușurare.

Martin s-a încordat, apoi s-a aplecat mai aproape. Respirația fierbinte i-a șoptit pe gât.

"O să te am totuși, micuță nenorocită. Crezi că ești mai bună decât toți ceilalți. Dar ești o curvă ca orice altă femeie." Vocea lui era răgușită de furie. "Așteaptă. O să te îngenunchez, târfă."

"Ia-ți mâinile de pe ea, Will." Jeff s-a apropiat cu un pas vioi.

Martin avea cel puțin douăzeci de kilograme în plus față de Jeff, dar în ochii vecinului ei strălucea ceva dincolo de furie, ceva ce Beth nu mai văzuse niciodată, ceva întunecat care îl făcea pe Martin să se retragă în ciuda avantajului dimensiunii sale.

Martin s-a întors și a plecat, lăsând-o tremurând în curentul rece.

Jeff s-a grăbit să vină lângă ea și și-a pus mâna pe cotul ei. Beth i-a cercetat ochii, dar nu a văzut nicio urmă de întuneric. Probabil că își imaginase. Totuși, atingerea lui i-a răscolit din nou stomacul deja năucit.

"Totul e în regulă aici?" Un bărbat corpolent, de vârstă mijlocie, în șorț verde de angajat, împingea un cărucior încărcat cu lăzi de înghețată. Ochii lui se îngustară la spatele lui Martin când acesta dispăru după colț. "Vă deranja, doamnă?"

Cu glasul prea strâns pentru cuvinte, Beth a clătinat din cap.

"Cred că e bine acum", a răspuns Jeff pentru ea. "Mulțumesc, Ray."

Ray se încruntă. "Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva." S-a întors și a continuat pe culoar până la secțiunea de congelatoare de la capătul îndepărtat.

Jenată, Beth s-a îndreptat.

"Sunt bine. Mulțumesc, Jeff." A făcut un pas înapoi și și-a dorit ca genunchii ei să nu mai tremure.

"E în regulă. Nimeni nu-l place pe Will. E un ticălos." După o strângere rapidă, Jeff i-a dat drumul la braț și s-a dat la o parte pentru a-i face loc. Beth expiră ușurată. El a dat din cap spre căruciorul ei. "Vrei să te ajut cu asta?"

"Nu. Mă descurc." Beth a zâmbit. Era slab, dar era tot ce putea să facă în acel moment.

"Te vei descurca să conduci până acasă?"

Beth a reușit să dea scurt din cap. Voia doar să plece de acolo. Funcționând pe pilot automat și fiind atentă la Will Martin, a trecut pe la casă, a încărcat bagajele pe bancheta din spate a camionetei și s-a urcat în ea.

S-a așezat în interiorul liniștit al camionului fără să pornească motorul. Ce s-ar fi întâmplat dacă Martin ar fi prins-o singură într-un loc mai retras? Chiar i-ar fi făcut rău sau doar îi plăcea să o sperie? În orice caz, nu-și putea permite să facă probleme, nu putea merge la poliție după ajutor - și nici măcar la Jack. Dacă Jack ar fi aflat despre episodul cu Martin, ar fi vrut să depună un raport, dar ea nu îndrăznea să riște să fie cercetată. De acum înainte, ieșirile ei în afara proprietății vor fi puține și rare. Va trebui să găsească toate scuzele necesare pentru a evita să meargă în oraș.

I s-a reamintit încă o dată cât de singură era și că trebuia să își reevalueze opțiunile.

Ce ar fi făcut James? Își imagină telefonul public din vestibulul magazinului alimentar. El spusese că era prea periculos pentru ea să îl

contacteze, dar cu siguranță un telefon public era sigur. A ieșit din mașină și s-a grăbit să intre în magazin, unde a fost ușurată să găsească telefonul intact și funcțional. După ce a băgat monedele în fantă, a format numărul lui James. Receptorul a emis un țipăt ascuțit, apoi s-a auzit un mesaj digitalizat: "Numărul la care ați apelat a fost deconectat".

Dezamăgită, s-a întors la camionetă. Când s-a urcat în cabină, i-a atras atenția o mașină în colțul îndepărtat al parcării aproape goale, un sedan negru strălucitor care nu părea la locul lui pe asfaltul crăpat și plin de buruieni al parcării Stop 'N Shop. După cum lumina soarelui strălucea pe geamul întunecat, Beth nu-și putea da seama dacă era cineva în mașină.

Bun. Acum era complet paranoică. Aceasta era o comunitate agricolă, dar asta nu însemna că toată lumea conducea un camion. Mașina aparținea probabil managerului magazinului, ceea ce ar explica de ce era parcată în spate.

Beth a pornit camioneta și a ieșit pe Main Street în ceea ce se numea traficul de dimineață de la ora de vârf în Westbury. Când a trecut de o intersecție, s-a uitat în oglinda retrovizoare. A tras un oftat și inima i-a sărit în gât. La șase mașini în spatele ei se afla o mașină neagră strălucitoare.

Will Martin? Un sedan negru nu se potrivea cu imaginea lui. Toți oamenii lui Richard conduceau vehicule negre strălucitoare.

Casele și traficul se subțiau pe măsură ce se apropia de capătul orașului propriu-zis, la mai bine de zece mile de proprietate. Jucând la sigur, a făcut trei viraje la dreapta și a înconjurat blocul. Când s-a întors pe strada principală, nu mai era nici urmă de mașina neagră.

Aerul i-a ieșit din plămâni. Nu o urmărise.

Paranoia îi dădea bătăi de cap în dimineața asta. Presupunea că altercația cu Will Martin îi pusese nervii pe jar. În timp ce conducea camionul spre drumul de țară care ducea la moșie, inima îi bătea încă prea repede, ca un metronom supraîncărcat.

Și privirea ei se tot îndrepta spre oglinda retrovizoare.

***

Întreruptă de sunetul unei singure bătăi în ușă, Beth își ridică ochii de la ecranul computerului. Doamna Harris păși pe ușa biroului. În blugi, tricou și adidași, părea mult mai tânără decât cei peste șaizeci de ani ai ei.

"Am plecat la salon. Trebuie să țin griul la distanță. Mă întorc în câteva ore. Jack tocmai a plecat la fizioterapie, așa că casa e numai a ta. Copiii se uită la televizor." S-a întors, apoi a ezitat, cu o mână pe tocul ușii, și s-a uitat peste umăr la Beth. "Ești bine singură aici?"

"Sunt bine. Mulțumesc pentru întrebare." Beth a zâmbit și a arătat spre tastatură. "Am destulă contabilitate să mă țină ocupată pentru restul dimineții."

Doamna Harris a râs. "Având în vedere modul în care Danny ținea evidența, cred că ai destule acolo pentru a te ține până la Crăciun."

"Probabil că ai dreptate." Beth a rânjit.

"Atunci, ne vedem la prânz." Cu un semn din mână, doamna Harris s-a retras. Pașii ei repezi pe hol au dispărut rapid.

Beth a ascultat după trântirea ușii din spate. De îndată ce a auzit-o, s-a mutat la fereastră pentru a o vedea pe menajeră plecând cu mașina câteva minute mai târziu. Mașina galbenă a dispărut în lumina soarelui de dimineață târziu. Beth s-a grăbit să urce scările până în camera ei și a scos o geantă din dulap.

Lăsând geanta pe podea, a desfăcut fermoarul și a scos o cutie mică. Cadranele combinației se învârteau ușor, în ciuda tremurului degetelor ei. Încuietoarea a pocnit, iar Beth a deschis ușa.

Razele de soare de la fereastră străluceau pe oțelul albastru al unui Sig Sauer P232. Beth a privit pistolul de nouă milimetri timp de un minut lung. Un val de greață i-a străbătut stomacul, iar inima o durea cu o intensitate zdrobitoare. Cu un deget arătător, a mângâiat cu grijă metalul rece. Armele și copiii nu se îmbină. Asta știa sigur. O văzuse cu ochii ei.

Părinții ei se răsuceau probabil în mormânt chiar în acest moment.

Beth s-a scuturat de amintire. A ridicat de sub cămașă cheia de pe lanțul din jurul gâtului și a scos încuietoarea trăgaciului. Fratele ei era mort de douăzeci de ani. Dar ar fi făcut orice pentru a-și proteja copiii, chiar dacă asta ar fi însemnat să folosească chiar instrumentul care îl omorâse. În plus, era

obsesiv-compulsivă cu privire la păstrarea armei asupra ei sau descărcată și încuiată în seif. Richard reprezenta o amenințare mult mai mare decât un accident de armă.

Îndreptându-și umerii, și-a legat husa de gleznă și a fixat arma înainte de a-și băga o cutie de muniție în buzunar. O a treia șosetă ascundea nailonul negru. Și-a tras blugii scurți peste picior.

Încălțându-și adidașii, a făcut câțiva pași timizi. Nu avea să se obișnuiască niciodată cu greutatea care îi atârna de picior, dar ciudat și incomod era mult mai bine decât mort. Iar în hainele de vară, husa de la gleznă fusese singura opțiune realistă. Sigur, asta o lăsa tot timpul în pantaloni lungi, dar puțină transpirație era un preț mic de plătit pentru siguranța familiei ei.

James s-ar fi înfuriat dacă ar fi știut că ea nu purta Sigul zi și noapte și nu exersa regulat. Practic îl auzea mustrând-o: *Nu are sens să ai o armă dacă nu o porți sau nu o poți folosi.*

Arma nu i-ar fi făcut prea mult bine în magazinul alimentar în această dimineață, dar dacă Richard ar fi găsit-o vreodată, un glonț era singurul lucru care l-ar fi împiedicat să-i lase orfani copiii. Și să-i revendice.

Deși nu îi adoptase oficial, nu aveau altă familie în afară de tatăl lor vitreg. Lui Richard nu-i plăceau copiii, dar oamenilor săi de PR le-ar fi plăcut să aibă doi orfani pe care să-i prezinte presei de fiecare dată când începea să scadă în sondaje.

Deci, fără scuze în această dimineață. Era singură pe proprietate. Era timpul să se întoarcă la rutina menită să-i salveze viața. A alergat pe scări, ignorând greutatea incomodă a oțelului legat de piciorul ei.

La ieșirea din casă, s-a oprit în pragul sufrageriei. "Ben, eu mă duc afară pentru puțin timp. Voi doi rămâneți în casă, bine?"

"Bine, mami." Katie s-a întors la *Sponge Bob*.

Beth și-a arătat glezna și a ridicat sprâncenele. Ben a dat din cap. Privirea lui s-a îndreptat spre piciorul ei. Nu numai că Ben știa despre pistol, dar James îl învățase și să mânuiască arma, pentru orice eventualitate.

Ea a aruncat o privire în jos și a spus: "Poți să-l vezi?"

"Nu. Ești tare." El a scuturat din cap și s-a întors să citească exemplarul

din *Huckleberry Finn* pe care îl găsise în birou.

A împrumutat căruciorul de golf al lui Jack. După o scurtă oprire la hambar pentru câțiva baloți de paie, a intrat în pădurea de pini din spatele garajului. Ocazional, Jack apărea la hambar, dar nu venea niciodată aici. Nu avea de ce. Nimic altceva decât copaci.

Păsările și veverițele sporovăiau peste murmurul îndepărtat al pârâului în timp ce ea stivuia baloții și prindea o bucată de hârtie în centrul celui de deasupra pentru a servi drept țintă. După ce a încărcat arma, și-a introdus dopurile de urechi.

Tăcerea era deconcertantă; pulsul ei răsuna ca o bătaie de tobă.

Arma era rece și grea în mâna ei. Respirând adânc, a luat poziție, a ridicat arma, apoi a tras. Sig-ul a tresărit în mâna ei. Glonțul a lovit balotul la doi metri în stânga țintei de hârtie. A expirat și a încercat din nou.

Ca de obicei, primele câteva reculuri au făcut-o să tresară. O jumătate de duzină de cartușe mai târziu, s-a relaxat și a intrat în ritm. Ultimele șase împușcături au fost mortale.

James avea dreptate. Practica face perfecțiunea.

Capitolul 14

În timp ce Beth aducea ultimul cal din pășune pentru cină, era cu un ochi pe fiica ei. La o distanță sigură, Katie stătea în iarbă, ținând o bucată de pui în fața nasului lui Henry. Câinele s-a conformat cererilor ei de a se așeza și de a se culca, fără să facă nici măcar o mișcare spre pui până când acesta nu i-a fost oferit.

Beth a chicotit. Jack nu-l putea convinge pe câine să facă nimic. Henry ar cânta o melodie pentru Katie dacă ar putea.

În ultimele două săptămâni, ea și Ben au dezvoltat o rutină zilnică. Beth

se furișa în grajd și începea să verifice gălețile cu apă, în timp ce Ben măsura hrana și o vărsa în cuvele din fiecare boxă. Cauciucul negru se izbea de pereții de lemn în timp ce caii căutau cu nasul bucăți de cereale rătăcite.

După ce termina cu hrănitul, Ben aducea o furcă pentru a lovi cu lopata gunoiul de grajd de pe culoar, în timp ce Beth urca în pod după fân proaspăt.

Se afla la două trepte de vârf când o pocnitură puternică a speriat-o. Cu un zgomot de așchii, scara de lemn s-a desprins de perete și a început să se încline în spate. Ea și-a mutat greutatea înainte și și-a întins mâna spre perete, aruncând o privire spre podeaua aflată la trei metri mai jos.

Beth a înghețat, cu respirația prinsă în gât. Totul a rămas nemișcat pentru câteva secunde. Inima îi bătea în cutia toracică. Apoi, foarte încet, scara a început să se încline înapoi spre pod. Ea a expirat și s-a întins după balustradă.

Aproape am ajuns.

Mâna ei era la câțiva centimetri de suporturile de lemn când scara s-a rupt în două sub adidașii ei. Hambarul s-a întors cu susul în jos. Durerea i-a sfâșiat brațul drept când acesta s-a prins de o bucată de resturi. Beth s-a prăbușit pe culoarul de pământ, unde a aterizat cu o bufnitură puternică pe pământul compact. Murdăria și sângele i-au inundat gura în fracțiunea de secundă înainte ca durerea să-i explodeze în cap și totul să devină negru.

***

Jack stătea în birou, sorbind ceai cu gheață și revizuind devizul constructorului. Știa că conacul avea o suprafață de aproximativ un hectar de acoperiș neglijat, dar nu fusese pregătit pentru mărimea ofertei.

Sfinte Sisoe.

Nu numai că era lung de șase pagini, dar, Cristoase, totalul era mai mare decât salariul său anual. Cu un oftat resemnat, a scos un calculator și a început să adune cifrele. Doar pentru că avea banii nu însemna că voia să îi dea pe toți acoperișului. Trăind pe buget timp de patruzeci și opt de ani își lăsase

amprenta. Ar fi putut deveni milionar, dar ar fi rămas un zgârcit pentru totdeauna.

După doar câteva săptămâni de locuit la moșie, începuse să înțeleagă de ce Danny o lăsase atât de degradată. Nu era vorba doar de bani. Nu lipseau. Unchiul său se pricepea să aleagă investițiile.

Reparațiile și întreținerea unei proprietăți de această dimensiune necesitau o parte considerabilă de timp și energie.

Cu cifrele adunate, Jack a pus pagina deoparte pentru Beth. Pentru el, cifrele păreau în regulă, dar abilitățile ei de matematică și contabilitate erau cu mult superioare. Fără îndoială, ea va verifica de două ori oferta și va genera o foaie de calcul pentru înregistrările lor, în modul eficient în care el se aștepta și pe care se baza. Jack se uită la ceas. Beth și copiii ar fi trebuit să se întoarcă de la treburile lor de seară în orice moment. Cu urechile atente la sunetele intrării lor, Jack a pus mâna pe un teanc de facturi pe care Beth le pusese deoparte pentru a le discuta în această seară, după ce copiii s-ar fi culcat. Aștepta cu o nerăbdare ridicolă să revadă conturile. Fără îndoială că ea ar fi ținut discuția numai despre afaceri, dar tot ar fi fost singuri. Să fie al naibii dacă nu-i plăcea să vorbească cu ea la fel de mult pe cât îi plăcea să-și imagineze ce tanga ar putea purta.

O ușă s-a trântit. Adidașii scârțâiau pe lemnul de esență tare.

"Jack." Strigătul lui Ben a trecut prin ușa închisă a biroului. "Unde ești?"

"Ben?" Jack a sărit din scaunul pivotant și a intrat șchiopătând în hol, aproape ciocnindu-se de băiat. Inima i-a tresărit când a văzut sângele împrăștiat pe mâinile lui Ben. "Ce s-a întâmplat?"

"Mama a căzut. Îi sângerează capul și e inconștientă." Vocea lui Ben s-a frânt. Părul băiatului s-a ridicat, ud și roșu de la trecerea mâinilor tremurânde prin el. Și-a șters mâinile tremurânde și însângerate pe pantaloni scurți.

"Unde e Katie?" Jack l-a urmat pe Ben prin casă, îndesându-și telefonul mobil și cheile în buzunar în timp ce treceau în viteză prin bucătărie. Adrenalina i-a atenuat durerea din genunchi. S-a oprit suficient de mult pentru a-și lua trusa de prim ajutor din cămară și pentru a-și lua bastonul din locul de odihnă din spatele ușii.

"Nu a vrut să o părăsească pe mama."

Au sărit în căruciorul de golf, iar Jack a apăsat pedala până la podea.

Căruciorul a luat-o la goană pe cărarea plină de gropi. La ușa hambarului, Jack a derapat și s-a oprit în noroi. Ben a sărit din cărucior și l-a băgat în grajd. Jack l-a urmat, blestemându-și piciorul slab. Și-a deschis telefonul mobil. Bateria era descărcată. La *naiba*.

Pe culoarul întunecat, Henry zăcea lângă trupul prosternat al lui Beth, scâncind și lingându-i mâna moale. Lângă câine, Katie îngenunchea în pământ, cu fața palidă și desenată. Lacrimile curgeau, lăsând urme curate pe fața ei murdară.

Jack a renunțat la baston, și-a coborât corpul pe genunchiul lui bun și a înfășurat un braț în jurul umerilor lui Katie. A tras-o înapoi. "Lasă-mă pe mine aici, dragă."

Ben a ajutat-o pe Katie să se dea înapoi câțiva metri.

"Beth? Mă poți auzi?" Beth stătea întinsă pe o parte, sprijinită de perete. Sângele îi ieșea dintr-o tăietură de pe frunte și din alta chiar deasupra cotului. Tricoul ei era înmuiat în roșu închis. Jack a apăsat două degete pe gâtul lui Beth. Pielea ei, întotdeauna palidă, era aproape cenușie, dar pulsul îi era puternic și constant. Deși ambele tăieturi sângeraseră evident abundent la început, sângerarea încetinise până la un firicel.

A deschis trusa de prim ajutor și a rupt plicurile de hârtie albă ale câtorva tampoane mari pătrate de tifon. La auzul ruperii hârtiei, pleoapele lui Beth au tremurat. Ea a gemut încet. Pleoapele ei au fluturat, apoi s-au deschis. El s-a uitat în ochii ei neclintiți, i-a periat o șuviță rătăcită de păr îmbibat în sânge de pe frunte, apoi a apăsat ferm pe tăietură o bucată de tifon împăturită și curată.

"Ce s-a întâmplat?" Ochii lui Beth au clipit puternic în timp ce se încrunta la fața lui Jack.

"Ai căzut. Nu te mișca." Jack a întins mâna după mai mult tifon. "Știi unde te afli? Poți să-mi spui ce te doare?" I-a înfășurat rana de pe braț în tifon și a fixat-o cu bandă de prim ajutor.

Beth s-a zvârcolit. "Sunt bine. Lasă-mă să mă ridic."

Jack i-a pus o mână fermă pe umăr. "Ia-o ușor. Trebuie să te ducem la

spital. Trebuie să mă întorc acasă să chem o ambulanță."

"Nu, fără ambulanță. Pot să merg." Beth a dat pătura la o parte și a încercat să-și miște picioarele.

Jack i-a imobilizat picioarele la pământ cu o mână peste gleznele ei. "Stai nemișcată. Ai căzut destul de tare. Ai putea avea leziuni ale coloanei vertebrale. Lasă paramedicii să te mute."

"Nu!" A reușit să se ridice într-o poziție șezândă și și-a întors capul dintr-o parte în alta. "Gâtul meu este în regulă. Vezi, pot să mișc totul." Jack și-a simțit tensiunea crescând. Vocea i s-a ridicat. "Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să nu te mai miști?"

Ignorându-l, Beth și-a îndoit picioarele. "Nu cred că e ceva rupt."

Uitându-se la copii, Jack a inspirat și a coborât vocea. "Termină. OK, fără ambulanță, dar nu încerca să te ridici". I-a pus o mână pe umăr ca să o țină jos.

"Voi doi stați aici cu ea până aduc eu mașina. Mă întorc imediat." Jack a bătut-o pe Katie pe umăr în timp ce trecea pe lângă ea. "Ben, n-o lăsa să se miște. Vorbesc serios. Stai pe ea dacă trebuie." S-a uitat direct la Beth și a arătat spre ea pentru a sublinia.

Câteva minute mai târziu, Jack a condus SUV-ul direct în hambar, cât de aproape de Beth a putut. "Nu te grăbi. Sprijină-te pe mine."

Dacă ar fi avut două picioare bune, ar fi luat-o în brațe și ar fi dus-o la mașină, dar tot ce a putut să facă a fost să-i înfășoare un braț în jurul taliei și să o țină pe picioare.

Nu era chiar un cavaler în armură strălucitoare.

Din fericire, drumul până la spital era scurt, iar numărul de stațiuni de schi din zonă însemna că spitalul avea o cameră de urgență excelentă. Oricât de mic ar fi fost, Westbury Community Hospital servea drept centru regional de traumatologie.

Jack a parcat sub carportul de la intrarea de urgență și a ajutat-o pe Beth să treacă prin ușile glisante automate. Copiii au urmat-o ca niște rațe mici. Au trecut pe lângă un bărbat care completa formulare pe un clipboard, cu piciorul învelit în sac de gheață ridicat pe un scaun de plastic. O femeie care dormea și o adolescentă așteptau într-un alt rând. Adolescenta nici măcar nu și-a ridicat

privirea din mesajele pe care le trimitea când au trecut pe lângă ea.

"Voi doi așteptați aici. Mă voi întoarce." Jack le făcu semn copiilor să se îndrepte spre un rând gol de scaune. Chiar și cu sprijinul bastonului, genunchiul îl durea în timp ce o căra pe Beth până la birou. Asistenta albăstruie de la birou a aruncat o privire la bandajele îmbibate cu sânge și a ocolit tejgheaua pentru a aduce un scaun cu rotile.

"O vom pune în camera 1."

Jack a așezat-o pe Beth pe scaunul din piele artificială și a citit ecusonul asistentei. În timp ce Jack o ajuta pe Beth să se așeze pe masa de examinare, el a întrebat: "Dr. Wilson lucrează în seara asta, Jean?"

"Da, este. Ar trebui să fie aici într-un minut." O altă asistentă intră în cameră, tălpile ei albe scârțâind pe linoleum.

"Trebuie să vii cu mine și să completezi niște hârtii." Sora Jean l-a bătut pe Jack pe umăr și i-a făcut semn să o urmeze. "Betty va avea mare grijă de ea. Iată-l pe Dr. Wilson."

Jack a pășit pe hol pentru a-l întâmpina pe vărul său, Quinn, care l-a strâns într-o îmbrățișare. "Ce s-a întâmplat?"

"Hei, Quinn, mă bucur să te văd." Jack a descris accidentul lui Beth, iar Quinn a intrat în sala de examinare.

Jack a adunat un teanc de formulare și un clipboard de pe birou. Imediat ce fundul lui a atins scaunul din plastic dur, Katie s-a încolăcit pe corpul lui. Pe cealaltă parte, Ben își mușca unghiile, sau ce mai rămăsese din ele. Jack a răspuns la cât de multe întrebări a putut. Nu a fost surprins când Ben a susținut că nu știe data nașterii mamei sale. "Știi dacă are asigurare medicală, Ben?"

Ben a scuturat din cap. "O vor face să plece? Nu avem niciun ban."

"E în regulă. Vor avea grijă de mama ta. Întotdeauna o fac, chiar dacă nu poți plăti. Doctorii sunt băieții buni. În plus, e hambarul meu și responsabilitatea mea."

Ben a continuat să-și roadă vârfurile degetelor.

Jack și-a pus mâna pe genunchiul lui Ben. "Nu-ți face griji, Ben, o să am eu grijă de asta. Dr. Wilson este vărul meu. Este un doctor foarte bun și o persoană drăguță. Îți promit că va avea mare grijă de mama ta."

Jack își făcu o notă mentală să se intereseze de o asigurare medicală pentru angajații săi.

Cu formularele cât se poate de complete, Jack s-a sprijinit de perete și a trecut în revistă accidentul lui Beth.

La naiba. Totul era din vina lui.

Beth nu spusese că hambarul avea nevoie de reparații, dar moșia era responsabilitatea lui acum. Ar fi trebuit să se asigure că clădirea era sigură.

Acoperișul trebuia să fie înlocuit. Nu era o mare exagerare să presupună că hambarul avea defecte structurale suplimentare.

Și-a frecat genunchiul întărit, care îl durea de la efortul din timpul nopții.

Nu avea cum să urce pe o scară să vadă dacă podul mai avea probleme majore. Mâine va chema un tâmplar. Nu mai avea scuze. Era timpul să se ocupe de afaceri, inclusiv de noii săi angajați, în loc să se plângă de genunchiul său și să fie zgârcit în privința reparațiilor. Proprietatea asta se transforma într-o slujbă cu normă întreagă și ar fi bine să accepte acest fapt înainte de a mai produce daune.

***

Mirosul acru de antiseptic și dezinfectant i-a asaltat nasul lui Beth, iar stomacul i s-a rostogolit de greață. A înghițit și a respirat pe gură.

Doctorul îi părea cunoscut, dar ea nu-l putea identifica. Avea în jur de 40 de ani, cu un strop de gri presărat în părul blond ca nisipul.

Purtând blugi, o cămașă polo și adidași, a ridicat teancul de bandaje însângerate de pe capul lui Beth și a examinat tăietura.

"Nu prea rău. Sunt doctor Wilson, dar poți să-mi spui Quinn, din moment ce sunt verișorul lui Jack și toate cele. Dacă nu aș fi adormit, ne-am fi întâlnit în ziua în care ai ajuns la moșie."

A, da. Quinn rămăsese inconștient pe canapeaua din sufragerie în acea zi.

Nu e de mirare că fața lui îi era cunoscută.

"Ai amețeli sau greață?"

"Sunt bine."

Quinn a cercetat ușor tăietura cu degetele înmănușate. Beth a tresărit.

"Îmi pare rău." Doctorul i-a aruncat o lanternă în ochi. "Jack a spus că ai fost inconștientă timp de cel puțin cinci până la zece minute. Ai avut vreo contuzie în ultimii ani?"

"Da, vreo două."

"Vreo două? Cu cât timp în urmă?" Fața doctorului nu dezvăluia nimic în timp ce continua să o examineze.

"Cam un an și jumătate. Am avut un accident de mașină." Beth se mișcă inconfortabil pe masă. Minciuna îi lua mult mai multă energie decât avea în acel moment.

"Asta înseamnă una."

"Am căzut pe scări anul trecut."

Quinn și-a mutat mâinile pe stomacul ei și i-a ridicat cămașa câțiva centimetri. În timp ce îi împingea ușor coastele în jurul unei vânătăi tot mai întunecate, s-a concentrat asupra liniei groase de țesut cicatrizat care îi traversa cutia toracică. "Cum ți-ai făcut asta?"

"În accidentul de mașină."

Sprâncenele lui Quinn s-au ridicat, dar el nu a mai întrebat despre asta. Ceea ce era un lucru bun, pentru că ea era mult prea obosită ca să poată spune o poveste credibilă. Și-a înghițit nodul din gât și și-a mutat privirea de la Quinn, numărând plăcile din tavanul camerei de examinare.

"Bine. Mai întâi radiografiile, apoi cusăturile. Apoi vom vorbi din nou." Beth a deschis gura să protesteze, dar el a dispărut.

Capitolul 15

Richard Baker a traversat iarba deasă și s-a apropiat de tatăl său. Fostul

senator, Stafford Baker, se sprijinea de gard, urmărind o iapă și mânzul ei în amurgul timpuriu. Liniile elegante ale iepei indicau o creștere atentă. Descendența mânzului ei era deja evidentă în înclinarea umerilor și în pasul său săltăreț. Puiul ăsta avea să fie o achiziție bună pentru echipa lor de curse.

Stafford se uită în lateral la el. "Johnson are o pistă despre locul unde se află Elizabeth."

Richard și-a sprijinit antebrațele de balustradă și și-a mușcat limba pentru câteva secunde, nevrând să-și dezvăluie entuziasmul la auzul veștii.

"Îmi pare rău că te-am convins să te căsătorești cu ea." Stafford i-a pus o mână pe umăr. Scuzele au fost o surpriză. Tatăl său nu recunoștea adesea că a făcut greșeli. "Dar aveai nevoie de o soție pentru a fi ales. Oamenii începuseră să vorbească, legându-ți numele de celebrități, prostituate - și mai rău."

Richard a dat din cap. Dacă tatăl său ar fi știut. Câteva scandaluri ale celebrităților nu erau nimic în comparație cu adevărul.

Stafford și-a scos mâna și a lovit cu pumnul strâns în balustrada de sus a gardului. "Am crezut că Elizabeth va fi ușor de controlat, dar am judecat-o greșit."

"Amândoi am făcut-o." Richard învățase totul despre cum să țină femeile la locul lor de la dragul și bătrânul tată. Elizabeth părea atât de vulnerabilă. Văduvă în doliu, fără familie, copii mici pentru a oferi o pârghie excelentă, dacă este necesar. El a presupus că ea ar fi maleabilă. Coloana ei vertebrală a fost o surpriză neplăcută.

Iapa blondă s-a apropiat. A mângâiat gâtul animalului mare, apoi a zgâriat mânzul după urechi când acesta și-a scos capul osos prin șinele gardului pentru a-i ciuguli pantalonii.

"Unde este?" Richard și-a ținut ochii pe cal, abia stăpânindu-și fiorii care îi curgeau prin sânge. Nevoia de a-și răni soția creștea cu fiecare bătaie a inimii sale, curgându-i prin vene, alimentându-i dorința întunecată așa cum benzina alimentează un motor. Era tot la ce se putea gândi de când luase decizia de a face el însuși fapta.

"Westbury, Pennsylvania. E chiar după Poconos. Oamenii mei restrânseseră deja căutarea la acest oraș sau la un altul, dar când cineva a sunat

la numărul lui James Dieter de la o cabină telefonică din Westbury, a fost clar. Avem confirmarea foto". Tatăl său s-a întors spre el. "Trebuie să-l lași pe Johnson să se ocupe de asta. E treaba lui. Nu degeaba ținem oameni ca el pe statul de plată."

Richard a întâlnit privirea dură a tatălui său. Ochii bătrânului erau la fel de gri albăstrui ca cei ai unui rechin și la fel de reci.

"Voi avea eu grijă de Elizabeth. Oamenii tăi au eșuat deja de mai multe ori. Am o altă situație care necesită expertiza lui Johnson."

Vena din tâmpla tatălui său a pulsat o singură dată înainte ca acesta să răspundă. "Îl voi pune pe Johnson să te contacteze. El se va ocupa de orice ai nevoie." Stafford se întoarse spre cai.

Îl bănuia? se întreba adesea Richard. Bătrânul tată nu ar fi cerut niciodată detalii despre fărădelegile unicului său fiu. Familia Baker provenea dintr-o lungă linie de oameni puternici. Averea și sfera lor de influență politică s-au mărit cu fiecare generație. Apetitul lor era insațiabil; nevoia lor de control, absolută. Într-o astfel de atmosferă, era la fel de ușor să fii pătat din interiorul familiei ca și din exterior. A-ți păstra mâinile curate putea fi o corvoadă.

Maxilarul lui Stafford se strânse. "Te asigur că Johnson este mai mult decât capabil să îndeplinească mai multe sarcini. De data asta mă voi asigura că va face treaba singur. Fără subcontractare. Nu poate exista nicio îndoială că moartea ei nu este altceva decât un accident tragic. Roțile sunt deja în mișcare. Tu stai în Washington, departe de Elizabeth".

Richard urma aproape întotdeauna sfatul tatălui său, dar de data aceasta, ei bine, asta nu se va întâmpla. Angajatul tatălui său trebuia să scape mai întâi de șantajist. Richard avea să-i spună clar acest lucru și avea să-i ofere lui Johnson un stimulent în plus pentru a o lăsa în pace pe Elizabeth. Stafford ar putea fi capul familiei acum, dar Richard era viitorul. Johnson își va schimba loialitatea. Fără îndoială.

Calendarul său era plin pentru următoarele câteva zile cu apariții de la care nu putea ieși fără să atragă atenția, dar după aceea Richard își va aranja câteva zile libere pentru a se relaxa la casa sa din Philadelphia, care se întâmpla să fie la doar nouăzeci de minute de Poconos - și la frumoasa sa soție.

Capitolul 16

Jack se mișca pe scaunul tare. Umerii lui depășeau cu mult spătarul scaunului, iar plasticul curbat îi săpa în spate. Totuși, nu voia să se miște. Katie dormea lipită de umărul lui. Ben se prăbușise pe scaunul din cealaltă parte a lui Jack. Dată fiind înclinarea ciudată a capului lui Ben, băiatul avea să aibă gâtul înțepenit mai târziu.

Privirea lui Jack a fost atrasă de ceasul industrial de pe perete. Trecuseră aproape două ore. Unde era Quinn? Rănile lui Beth puteau fi mai grave decât crezuse el? Nu trebuia să cedeze și să o mute. Ce era în neregulă cu el? El știa mai bine. Ar fi trebuit să o imobilizeze la pământ și să cheme ambulanța.

Flagelarea lui mentală era în plină desfășurare când Quinn a apărut în ușa sălii de așteptare și i-a făcut semn lui Jack să i se alăture în hol. Jack și-a scos umărul de sub capul lui Katie și a alunecat din scaun. Bastonul său era prins pe cealaltă parte a scaunului lui Katie. Vărul său s-a încruntat când Jack s-a apropiat de el șchiopătând, fără baston.

Jack și-a păstrat vocea scăzută. "Cum se simte?"

"Norocoasă. O jumătate de duzină de copci în cap, alte opt în braț și o comoție cerebrală, plus numeroase vânătăi și escoriații, dar, în mod miraculos, nu are oase rupte. Va fi foarte dureroasă o săptămână sau două, dar după aceea ar trebui să fie bine, cu condiția să se odihnească puțin." Quinn își scoase ochelarii și își frecă o mână pe față. "Aș vrea să o țin peste noapte, să fac o tomografie dimineață, dar nu vrea să rămână. Nu o pot obliga. A semnat deja o eliberare." Quinn a ezitat. "Cât de multe știi despre ea?"

"Nu prea mult. De ce?"

"Doar un sentiment." Quinn s-a încruntat și a tăcut pentru o clipă. "Nu ar trebui să îți dau informații medicale - nu ești familia ei, dar cred că trebuie să știi, în caz că am dreptate." A făcut o pauză și s-a uitat repede în sus și în jos pe holul gol. "Este evazivă cu privire la originea unor răni anterioare. Are un soț sau un prieten?"

"Nu din câte știu eu. Spune că e văduvă." Jack s-a uitat peste umăr prin ușa din spatele lui pentru a se asigura că Ben și Katie încă dormeau. "Niciunul

dintre ei nu vrea să vorbească despre trecutul lor, dar se tem de ceva. Nu vreau să insist prea tare pentru informații. Am sentimentul că ar pleca. Au nevoie de ajutor". Jack i-a spus vărului său despre scrisoarea unchiului lor. "Deci, hai să păstrăm discreția, bine?"

Quinn a suspinat. "Bine, dar va trebui să o supraveghezi cu atenție în următoarele două zile. Ai avut o contuzie sau două. Cunoști procedura. Sună-mă mâine și spune-mi cum se simte."

Jack se întoarse în sala de așteptare și se lăsă pe scaunul de lângă Ben. Katie încă dormea, ghemuită într-o minge mică pe cealaltă parte a lui Ben. Fața ei era mult mai liniștită în somn decât expresia bântuită pe care o purta când era trează.

Jack s-a uitat la tânărul înalt și slăbuț prăbușit pe scaunul de lângă el.

Ochii lui Ben erau închiși, dar Jack știa că nu dormea după respirația lui neregulată.

"O să fie bine?" Vocea băiatului a tremurat.

"Da, ar trebui să fie bine. Va fi gata să meargă acasă în curând."

"Pot să am grijă de cai și alte chestii până se face bine. Știu cum", s-a oferit Ben.

"Sunt sigur de asta, Ben. Nu-ți face griji pentru așa ceva. Vom contribui cu toții în următoarele două săptămâni." Jack a făcut o pauză. "Știi, Ben, mama ta pare mereu atât de nervoasă. E prea slabă. Trebuie să aibă mai multă grijă de ea. Sunt îngrijorat pentru ea. Aș vrea să vă ajut."

Băiatul contempla în tăcere talpa uzată a adidașilor săi. Cu o strânsoare de vinovăție, Jack a împins mai tare, simțind că Ben era aproape de punctul de rupere. Stresul evenimentelor din acea noapte supraîncărcase sistemul deja stresat al băiatului.

"Ben, am fost polițist multă vreme, dar nu te pot ajuta dacă nu știu ce s-a întâmplat cu voi. Nu poți fugi de problemele tale pentru totdeauna. Ele tind să te prindă în cele din urmă. Ăsta nu e un mod de a trăi. Lăsați-mă să vă ajut."

"A lovit-o." O singură lacrimă a alunecat din ochii închiși ai lui Ben. "Cât timp au fost împreună, el a fost întotdeauna atât de politicos. Mama spunea că era un gentleman perfect. După aceea, ea a rămas pentru că el a spus că ne va

face rău dacă ea nu face ceea ce îi spune el. Într-o noapte, au avut o ceartă foarte mare. Mama a venit și ne-a dat jos din pat. Nu a vrut să vorbească despre asta, dar ea sângera, iar el era leșinat pe podea. Am plecat chiar atunci. A încercat să ne găsească de atunci. Unchiul James ne-a ascuns pentru o vreme, dar a trebuit să plecăm din casa lui pentru că devenise prea periculos."

Ben și-a șters o mână pe față și a pufnit. S-a așezat puțin mai drept, ca și cum i-ar fi fost luată o povară de pe umeri. "Ai de gând să-i spui că ți-am spus? Pentru că ea a spus că nu putem vorbi niciodată despre asta, dar nu cred că a plănuit să fie rănită așa. Îmi place aici. Nu avem unde altundeva să mergem." Ben l-a apucat de braț pe Jack într-o strânsoare panicată. "Nu-l poți lăsa să ne găsească."

"E în regulă, Ben. Nu mai ești singur. Îmi place să vă am în preajmă." Jack și-a pus brațul în jurul umerilor lui Ben. Spre surprinderea lui, băiatul nu s-a îndepărtat, ci s-a aplecat în schimb spre el. Corpul lui Ben s-a relaxat, iar lui Jack i s-a înfundat gâtul pentru un minut.

Bineînțeles că ticălosul nu avea de gând să le mai facă rău.

"V-a rănit vreodată pe tine sau pe Katie?" Jack a întrebat liniștit, știind că trebuie să o facă, dar nu era sigur că vrea să audă răspunsul.

"Nu. Dar nu cred că îi plac prea mult copiii."

Slavă Domnului pentru micile favoruri.

"Poți să-mi spui cine este?" Se îndoia că Ben va răspunde, dar merita să încerce.

Ben a scuturat din cap. "Nu pot. Deja mi-am încălcat promisiunea. E un om foarte important." Băiatul părea că o să plângă din nou. Maxilarul îi era încleștat și mâinile i se strânseseră în pumni. "Ar fi trebuit să o protejez. Ar fi trebuit să fac ceva."

"Ben, orice ai fi putut face tu probabil ar fi înrăutățit lucrurile. A fost mai bine să o lași pe mama ta să se ocupe de asta."

Ben s-a uitat la Jack. "Te rog să nu-i spui că ți-am spus. Se va supăra foarte tare. S-ar putea să ne facă să plecăm. N-ar fi trebuit să spun nimic."

"Ai avut dreptate să-mi spui, Ben." Jack l-a îmbrățișat din nou pe băiat cu o singură mână. Nu voia să-l forțeze prea mult. "Când mama ta se va simți mai

bine, voi vorbi cu ea. Poate o pot face să aibă și ea încredere în mine."

***

De teamă că Beth va încerca să se trezească singură în timpul nopții, Jack a luat o pernă și o pătură și s-a așezat în scaunul supraetajat din colțul camerei ei. Quinn îi sugerase oricum să o trezească la fiecare câteva ore. Și, la naiba, dormise de multe ori pe bancheta din față a unei mașini, în timpul filajelor.

Cum Beth dormea profund, a ațipit de îndată ce capul i s-a lipit de spătarul scaunului.

Foșnetul așternuturilor îl trezi. Jack a deschis ochii și a scanat camera întunecată, fixându-și privirea pe pat. Beth se mișca agitată sub pătură, scâncind. S-a uitat la ceasul de lângă pat. Trecuseră câteva ore. Era timpul să o trezească oricum.

S-a ridicat brusc în picioare și s-a așezat pe marginea saltelei. Lumina lunii curgea de la fereastră pe fața lui Beth, arătându-i pielea de un alb fantomatic. Lacrimile se scurgeau din ochii ei închiși.

"Beth. Sunt Jack. Trezește-te. Visezi." El și-a pus mâna ușor pe antebrațul ei.

Ochii i s-au deschis brusc. Corpul i s-a ridicat brusc și a zburat pe spate ca și cum ar fi fost zguduită de un șoc electric. S-a rezemat de tetieră ca un animal sălbatic rănit. Sub tricoul subțire, încă pătat cu sânge uscat, pieptul i se umfla.

Jesus H.

Deși era tentat să se retragă și să o lase să-și revină singură, Jack și-a menținut poziția și respirația. Acesta era un moment decisiv. Ea avea să-i accepte sau să-i respingă ajutorul în următoarele câteva secunde. Teama că ea îl va respinge i se încolăcea strâns în piept.

"Beth, ești în siguranță. Ai un coșmar."

Ochii ei bântuiți au clipit. A scanat camera și s-a concentrat pe el. Recunoașterea i-a răsărit în ochi, apoi umilința. Încet, s-a așezat, cu genunchii

strânși la piept. Și-a lipit fața de picioare și a închis ochii, ca și cum nu ar fi putut suporta privirea lui.

Jack a compătimit-o. Nimeni nu-și dorea o audiență pentru o cădere emoțională. În timp ce ea se lupta să-și păstreze calmul, el și-a șters orice urmă de simpatie de pe față. Nu era o sarcină ușoară.

Beth nu se mișcase, dar durerea îi umbrea fața. Jack a ghicit că era prea obosită pentru a o acoperi. Umbrele de sub ochii ei erau întunecate ca niște vânătăi, de parcă nu dormise de un an. Apoi, poate că nu dormea. Nu și dacă avea coșmaruri ca acesta.

Ea a tras aer în piept și Jack și-a dorit să o fi putut face să rămână în spital peste noapte. S-ar fi simțit mult mai bine în legătură cu situația dacă i-ar fi făcut acea tomografie.

Umerii ei tremurau. Un instinct protector a cuprins corpul lui Jack.

Dorința bruscă de a o strânge în brațe a fost copleșitoare. Nu era ceva sexual. Oh, pe cine păcălea el, exista cu siguranță o componentă sexuală, dar asta era mai mult decât atât. Brațele lui îl dureau de dorința de a o mângâia în timp ce ea se ghemuia, mică și singură, împotriva tetierei.

Avea nevoie să o țină în brațe.

Inima lui Jack bătea ca și cum ar fi mers pe un iaz înghețat, așteptând ca acesta să se spargă sub picioarele lui în timp ce se întorcea și aluneca înapoi, spre Beth.

"Trebuie să fi fost un coșmar. O comoție cerebrală chiar te poate da peste cap. Am avut partea mea."

Beth a încremenit când el s-a apropiat de ea. Șoldurile lor erau aproape să se atingă când el s-a oprit. Întinzându-și picioarele pe patul din fața lui, el s-a sprijinit de perne și a așteptat un răspuns. Când ea nu s-a îndepărtat, el și-a strecurat ușor brațul în jurul umerilor ei și a atras-o la pieptul lui. Ea s-a încordat pentru o clipă din reflex, dar câteva secunde mai târziu, a cedat cu un oftat și s-a culcat pe el. Căldura a cuprins pieptul lui Jack. Părul ei mirosea a antiseptic în loc de fructe de pădure, dar el inhala oricum. Sub mirosul de spital se afla mirosul ei, iar Jack l-a absorbit ca pe o confirmare a faptului că ea era aici, în siguranță, în brațele lui.

Respirația ei a încetinit pe măsură ce se relaxa din nou în somn și epuizarea fizică a învins nervii. Un fior îi trecu prin corp. Având grijă de bandajul de pe brațul ei, Jack a ridicat pătura peste umerii ei și a închis ochii. Adrenalina care îl făcuse să funcționeze la capacitate maximă în timpul crizei se risipise, secătuindu-i toată energia.

Pe măsură ce somnul ei se adâncea, se strângea mai mult, ca și cum corpul ei ar fi căutat mai mult contact cu al lui decât i-ar fi permis creierul ei când era trează. Inima ei bătea în pieptul lui.

Jack a rămas întins în întuneric, savurând senzația corpului ei moale lipit de al lui până când somnul l-a cuprins și pe el.

***

Jack a clipit la lumina de dinainte de răsărit care se filtra prin jaluzele. Corpul lui Beth era cald și relaxat împotriva lui. Capul ei se odihnea pe pieptul lui. Sânii ei se sprijineau de coastele lui. Se putea obișnui să se trezească așa.

Dar cum s-ar simți Beth în legătură cu vulnerabilitatea de care dăduse dovadă noaptea trecută? Sau de faptul că dormise în brațele lui toată noaptea? Având în vedere aversiunea ei față de contactul fizic, el se îndoia că ea s-ar simți confortabil în această situație.

Încet, și cu oarecare regret, el a alunecat de sub ea și a lăsat-o ușor pe saltea. Lumina cădea pe fața ei, evidențiindu-i vânătăile pe pielea ei palidă. O durere s-a format în pieptul lui Jack. Arăta ca și cum ar fi fost bătută. Ea nu s-a mișcat când el s-a ridicat și s-a furișat afară din cameră.

La parter, a făcut un duș rapid. Ben era deja în bucătărie când Jack s-a îndreptat spre cafetieră.

"Voi hrăni caii", s-a oferit Ben.

Jack se gândea la accidentul lui Beth. Nu avea de gând să lase să i se întâmple ceva lui Ben. "Așteaptă-mă. Voi merge cu tine."

Zece minute mai târziu, soarele abia se ridica deasupra copacilor când Jack

stătea pe culoarul hambarului și privea la resturile scării. Bucăți rupte de lemn de diferite mărimi erau împrăștiate într-un arc de trei metri. Avea să cheme un tâmplar în dimineața asta, dar nu putea lăsa mizeria asta pe culoar. Sprijininduse pe baston, s-a aplecat și a început să arunce bucăți de lemn într-o roabă.

Ben a alunecat ușa ultimei boxe, a încuiat-o și a întors lingura în sala de hrană. În grajdurile din jurul lor, gălețile se izbeau de lemn în timp ce caii mâncau. "Le-am dat cerealele, dar nu știu cum o să scot fânul din pod."

"O să luăm scara extensibilă din garaj imediat ce curăț asta." Jack a ridicat o scândură. De la capăt ieșeau cuie îndoite și ruginite.

"Pot să vă ajut?"

"Ai putea să-mi găsești o greblă." Jack nu-l putea lăsa pe Ben să se apropie de gunoiul ăsta. Numai Dumnezeu știa când li se făcuse ultima dată copiilor o injecție antitetanos, iar noaptea trecută petrecuseră mai mult decât suficient timp la Urgențe.

Ben a fugit în căutarea sa. Jack a luat o treaptă de scară despicată și se pregătea să o arunce în grămadă, când un semn de pe margine i-a atras atenția.

Ce naiba?

Tăietura îngustă părea proaspătă și curată, și tăia drept în lungul fibrei, nu ca și cum s-ar fi rupt accidental, ci ca și cum cineva ar fi tăiat-o cu un ferăstrău. Trebuia să fie o coincidență. Lemnul era vechi și uzat.

Șansele erau să se fi destrămat pur și simplu. Singura altă posibilitate era ca cineva să fi făcut asta intenționat, pentru a încerca să o rănească pe Beth. Lui Jack i se strânse stomacul la imaginea trupului bătut al lui Beth. Încă o mai simțea ghemuită împotriva lui, moale și vulnerabilă în întuneric.

Aruncă o privire în sus spre pod, la aproximativ doisprezece picioare deasupra capului său, apoi se uită în jos pentru a reexamina lemnul rupt din mâinile sale. Beth și-ar fi putut rupe gâtul în cădere, dar sabotarea unei scări nu era un mod eficient de a încerca să omori o persoană. Șansele de reușită ale tentativei erau prea mici.

Nu. Trebuie să fi fost un accident.

Dar în timp ce Jack aduna resturile rămase în roabă și le ducea înapoi în

garaj, spatele gâtului a început să îl mănânce.

Un accident suspect era o modalitate excelentă de a scoate pe cineva din ascunzătoare.

Capitolul 17

Beth a clipit. Lumina zilei îi înjunghiase globii oculari. S-a uitat la ceasul de lângă pat și a tresărit. Nu dormise până la prânz de când era adolescentă. Vinovăția i-a invadat gândurile. Copiii erau bine? Deși știa în sinea ei că Jack va avea grijă de ei, o panică obișnuită o cuprinsese. Trebuiau să fie speriați.

Trebuia să-și ridice fundul din pat. Văzând-o în picioare și mișcându-se, le-ar fi atenuat temerile. De asemenea, trebuia să coboare la hambar și să-și recupereze arma înainte ca Jack să o găsească. Ben o ascunsese cu o seară înainte, în timp ce Jack se dusese după mașină. Ben se putea descurca cu Sig, dar vederea armei în mâinile lui aducea întotdeauna la suprafață cele mai profunde temeri ale lui Beth.

S-a ridicat încet. Capul îi pulsa, iar cotul îi era înțepenit și umflat. A făcut o grimasă. Durerea îi străbătu obrazul. Corpul o durea de parcă ar fi fost bătută - se întâmpla să știe exact cum se simte asta. Partea bună era că, stând în picioare, nu îi provocase amețeli sau greață. Nu era rău, având în vedere cât de departe căzuse.

Evaluarea fizică terminată, mâna ei a alunecat spre crestătura capului și umerilor lui Jack pe saltea. A ridicat perna și a ținut-o la fața ei. Închizând ochii, a lăsat mirosul lui masculin să se răspândească peste ea. Pentru o secundă, și-a dorit să-i simtă corpul lângă al ei, solid și cald, păcălindu-i creierul să creadă că totul va fi bine. Corpul ei s-a încordat. O noapte inocentă petrecută împreună și absența lui au lăsat-o fără suflet.

Îl lăsase să se apropie prea mult.

Nu putea face nimic în privința asta astăzi. Cu rănile ei, nu avea de gând

să plece nicăieri prea curând. Moșia era cel mai sigur loc pentru copii. James spusese asta. Și el era singura persoană în care avea cu adevărat încredere. Nu pentru prima dată, s-a gândit că ar fi trebuit să-i spună întreaga ei poveste umilitoare. El nu s-ar fi îndoit de ea. Dar ce putea face un om în vârstă? James nu avea bani sau vreun fel de putere.

Dar Jack putea. Jack îi putea ajuta.

Ar trebui să-i spună totul? Nu numai că Jack avea resursele financiare necesare, dar fusese și polițist. Detectiv la omucideri. Văzuse lucruri mult mai rele decât abuzul domestic și tentativa de crimă. Cu siguranță ar crede-o. Nu-i așa?

Asta era adevărata problemă. Doar că nu știa sigur. Povestea ei era destul de exagerată. În starea ei actuală de vulnerabilitate fizică, riscul era prea mare.

Și-a agățat picioarele de saltea pentru câteva secunde înainte de a se ridica în picioare. Genunchii îi tremurau, dar au rezistat în timp ce se târa în baie. O privire în oglindă și ochii i s-au umplut. Fusese rănită înainte, dar Richard fusese destul de deștept să-și țină pumnii departe de fața ei. Câteva coaste rupte nu fuseseră o problemă, dar soția unui congresman nu putea avea un ochi vânăt.

Lumina puternică îi accentua vânătaia de pe tâmplă. Ochiul ei era negru. Între vânătăi, paloarea ei și bandajul de pe frunte, arăta ca un cadavru ambulant, ceva desprins din "*Noaptea morților vii*".

Se uită la anticearcănul și pudra presată din dulapul cu medicamente. Nu se va întâmpla. Nu exista suficient machiaj la Hollywood pentru a o face să pară vie. În plus, pielea de pe fața ei era prea sensibilă. Cel mai bun lucru pe care îl putea face în dimineața asta era să fie curată. Și asta urma să doară.

Beth a respirat adânc, a deschis robinetul la cald și și-a spălat sângele uscat de pe față și păr. Scoțându-și hainele pătate de sânge, și-a curățat mirosul de spital de pe piele. Câteva minute mai târziu, a intrat ușor într-o pereche de treninguri și un tricou supradimensionat.

Chiar și cu mintea limpede, Beth se ținea bine de balustradă în timp ce cobora scările curbate. Genunchii îi tremurau încă, iar corpul îi era ridicol de obosit de la spălat.

Șocul i-a luminat fața lui Jack când ea a pășit în bucătărie.

"Ce faci jos din pat?" El a sărit în picioare, a șchiopătat prin bucătărie și ia cuprins cotul nevătămat. "De ce nu m-ai chemat? Nu trebuia să cobori scările singură."

Beth abia a înregistrat cuvintele. În schimb, atenția ei s-a concentrat pe căldura palmei lui pe brațul ei. Căldura curgea de la pielea lui la a ei. Aftershave-ul lui a alunecat în jos, iar Beth a rezistat impulsului de a-și îngropa fața în gâtul lui pentru a mirosi adânc. Dacă ar fi făcut-o, el și-ar fi înfășurat brațele în jurul ei și ar fi tras-o înspre corpul său lung și dur. Ea știa deja cum se simte să fie îmbrățișată de forța lui și se aplecă spre el ca o plantă care crește spre soare.

Focul i s-a adunat în burtă. A înghețat. Era în mare încurcătură. Peste capul ei, așezată pe fundul oceanului. Ar fi *trebuit să se simtă* stânjenită de comportamentul ei din seara precedentă. Dar corpul ei nebun a ales în schimb să se inunde de plăcere la contactul fizic, ca și cum ar fi știut unde îi este locul - în brațele lui.

Limpezindu-și glasul, a reușit să răspundă: "Sunt bine, serios."

A condus-o la un scaun și a lăsat-o să se așeze în el. Mâna lui a alunecat pe brațul ei pentru a-i strânge umărul pentru o secundă. Tensiunea din degetele lui a transmis îngrijorarea pe care nu a exprimat-o.

Beth și-a ridicat ochii spre ai lui. În afară de îngrijorare, mai era ceva acolo. Dorință? În niciun caz. Imposibil. Nu în felul în care arăta în dimineața asta.

Gândurile i-au revenit la felul în care brațele lui îi învăluiseră corpul rece cu o seară înainte: puternice, liniștitoare, protectoare. Prezența lui îi ținuse coșmarurile la distanță. Nu dormise atât de adânc de ani de zile. Inima ei îi spunea că acest bărbat nu o va trăda.

Inima ei?

Și-a îndepărtat privirea. Mișcarea rapidă a globilor ei oculari a făcut ca durerea să-i străbată tâmplele.

Ce era în neregulă cu ea? Lovitura la cap trebuie să fi ucis prea multe celule ale creierului pentru a procesa gânduri raționale. Avusese două relații serioase în viața ei. Una se terminase cu moartea, lăsând-o cu inima frântă,

peste care nu va trece niciodată. Al doilea bărbat în care avusese încredere o bătuse măr, apoi o închisese și încercase să o omoare. Nu se putea baza pe instinctele ei. Inima ei era prea ușor de înșelat. Inima ei era o mare fraieră.

Fruntea lui Jack s-a încrețit când a înregistrat retragerea ei.

Dezamăgirea îi traversa fața. Nu putea decât să spere că el atribuise slăbiciunea de aseară mai degrabă durerii și dezorientării decât atracției profunde pe care o simțea pentru el.

Mâna lui a alunecat de pe umărul ei, lăsând-o rece în absența ei. El a făcut un pas înapoi și a tresărit în timp ce se sprijinea de tejghea. "Ce ai vrea să mănânci?"

Stomacul lui Beth se zvârcolea, fie din cauza durerii de cap, fie din cauza tulburărilor emoționale. Sau din ambele.

"Nu prea mi-e foame."

"Te doare capul?" a întrebat el, cu sprâncenele încruntate.

Când ea a dat din cap, el s-a dus la tejghea și a băgat o bucată de pâine în prăjitorul de pâine.

"Să vedem dacă poți lua o bucată de pâine prăjită. Apoi o să-ți aduc niște aspirină."

Cu un cot pe masă, și-a sprijinit fruntea în mână - orice pentru a-și ține ochii departe de Jack. Nu avea încredere în ea însăși să rămână distantă când corpul ei îi răspundea fără să-și consulte creierul.

Un lătrat i-a atras privirea spre ușă. Henry stătea pe terasă. În secunda în care Jack l-a lăsat să intre, a tropăit până la scaunul lui Beth, și-a sprijinit capul masiv în poala ei și s-a văitat. Ea i-a mângâiat capul.

"Unde sunt copiii?" Și-a întărit coloana vertebrală și s-a întors spre Jack. Nu trebuia să-și facă griji. El șterse orice urmă de dorință de pe fața lui.

"Doamna Harris i-a dus la piscină." A deschis frigiderul și a turnat un pahar de suc. "Henry era cu ei. Mă întreb ce l-a adus înapoi? Trebuie să fi fost foarte cald."

Jack a pus pâinea prăjită și sucul pe masă, împreună cu o sticlă de aspirină.

Când Beth a început să mănânce, Henry și-a coborât trupul pe podea și și-a odihnit capul pe picioarele goale ale ei cu un oftat. Deși piciorul ei a amorțit,

Beth a lăsat capul câinelui acolo unde era în timp ce își bea sucul și înghițea două tablete.

"Dacă ai nevoie de ceva mai puternic pentru durere, îl pot suna pe Quinn. Să-mi spui."

Lui Beth i s-a întors stomacul pe dos. "Nu. Nimic mai puternic. Nu-mi place să iau medicamente."

Jack a ridicat din umeri. "Bine. Opțiunea e acolo dacă te răzgândești."

"Nu mă voi răzgândi."

Jack i-a luat farfuriile de pe masă și a pus o trusă de prim ajutor pe tejghea. "Bandajele tale trebuie schimbate." El a desfăcut o copie carbon galbenă a instrucțiunilor de externare. După ce și-a așezat ochelarii de citit pe nas, a trecut în revistă notițele lui Quinn înainte de a desface tifonul de pe cotul ei. Ea s-a pregătit pentru atingerea lui, dar atingerea degetelor lui pe pielea ei încă îi provoca tremurături pe braț.

A făcut o pauză. "Îmi pare rău. Te-am rănit?"

Beth a clătinat din cap, dar a rămas tăcută. Ce putea să spună? *Știu că arăt și mă simt ca un cadavru acum, plus că sunt o epavă emoțională completă, dar tot aș vrea să sar pe tine?* Nu părea deloc potrivit.

Jack a continuat, ștergându-i ușor cusăturile cu antiseptic și aplicând cremă antibiotică înainte de a bandaja rana. Ținându-i bărbia nemișcată cu o mână, a repetat procesul cu tăietura de pe tâmplă.

În timp ce lucra, degetul lui mare îi mângâia ușor maxilarul. Efectul era aproape hipnotic, iar Beth și-a simțit corpul relaxat.

Vocea înăbușită a doamnei Harris se auzi prin ușile franțuzești, urmată de un râs ascuțit de fetiță.

Jack i-a eliberat bărbia și s-a așezat pe spate. Beth a expirat în timp ce spațiul se deschidea între trupurile lor. Jack i-a pus o mână pe antebraț. I s-a tăiat respirația când el s-a uitat direct în ochii ei.

"Îmi vei spune dacă te simți mai rău, nu? Vreo amețeală, greață sau confuzie? Din moment ce ai insistat să părăsești spitalul fără scanarea CAT de aseară, nu avem nimic altceva pe care să ne bazăm decât pe simptomele tale. Așa că trebuie să pot avea încredere în tine." A dat din cap spre ușa franceză.

Doamna Harris și copiii pășeau pe terasă. "Pentru binele lor."

Cu o rugăciune tăcută ca să se vindece repede, ea a dat din cap. "Bine."

El i-a dat drumul la braț, dar nu înainte ca ea să surprindă în ochii lui o licărire de ceva nou. Ar putea sentimentele lui pentru ea să fie mai profunde decât simpla dorință? Un mic boboc de teamă a înflorit în ea. Dacă ar fi fost așa, ar fi putut face față? Ar mai fi în stare vreodată să se descurce cu o relație adevărată, sau era prea afectată? Și dacă nu putea face față, ce i-ar fi făcut asta lui Jack?

A închis ochii. Ce va face după ce își va reveni? Dacă mai rămânea mult timp aici, nu ar mai fi putut nega legătura puternică care se dezvolta între ei.

Capitolul 18

Ceața groasă s-a risipit, rostogolindu-se peste dealuri ca fumul în vânt. Pădurea verde și picurată a devenit clară. Pădurea era tăcută, cu excepția bâzâitului apei peste stânci și a zgomotului intermitent al umezelii din coronament. Ceața plutea de-a lungul malului noroios al unui pârâu mic.

În apele puțin adânci, aproape de margine, corpul gol al unei femei zăcea cu fața în jos, prins de rădăcinile expuse ale unui copac înclinat. De la brâu în jos, era scufundată sub apa adâncă până la genunchi. O mână subțire se sprijinea pe o stâncă albăstruie, ca și cum ar fi căutat un pământ uscat. Părul lung și negru se învârtea într-un petic de frunze putrezite și alge. Insectele bâzâiau, ospătându-se din pielea gri-verzuie. Pe curentul ușor, o frunză a plutit de pe curba unui umăr, dezvăluind micul tatuaj cu fluture care decora pielea umflată.

Nechezatul strident al unui cal l-a trezit pe James. Acesta se ridică brusc dintr-un somn adânc.

Plămânii îi tremurau. Îmbibat de transpirație, maioul alb i se lipea de piele ca o mână lipicioasă. Inima îi zvâcnea în piept, a aruncat o privire în jurul

camerei de hotel. Singurul sunet era zumzetul slab al ventilatorului din tavan. Nici un cal. Fără pădure. Nici pârâu.

Mai important, nici un cadavru.

Și-a șters o mână tremurândă pe față. Ridicându-și picioarele de pe pat, s-a întins după sticla de apă de pe noptieră și a înghițit îndelung. Și-a acordat două minute, timp suficient pentru ca pulsul să-i revină la normal fără să piardă legătura. Apoi a strâns din dinți și a tras imaginea înapoi în minte. James s-a concentrat asupra detaliilor pentru a șterge oroarea care îi strângea stomacul.

Beth nu are un tatuaj. Nu este ea.

Ușurarea i-a înfundat gâtul când imaginea s-a risipit. Expiră puternic și termină sticla de apă.

Din spate, femeia moartă semăna superficial cu Beth. Caucaziană, structură osoasă subțire, păr lung șaten. Dar tatuajul era cheia. O văzuse pe Beth în multe maiouri. Ar fi observat un fluture mov pe spatele umărului ei.

Dar atunci, de ce avea o viziune cu o femeie moartă? Nu avea sens. În primul rând, el nu vedea în mod normal oameni care erau deja morți. Viziunile lui, în mod normal, erau legate de violența care le-a cauzat moartea. Odată ce au murit, pentru el asta a fost tot. Doi, nu mai visase niciodată o străină. Cine era ea? Trebuie să aibă vreo legătură cu el. Fără o imagine a chipului ei, și având în vedere starea corpului, nu avea de unde să știe.

La naiba, ar fi putut fi doar un vis nenorocit. Nu se mai întâmplase până atunci, dar ce naiba? Rahaturi se întâmplau. Oamenii visau tot timpul lucruri care nu aveau consecințe îngrozitoare. Alți oameni. Oameni normali.

Resemnat cu natura bizară a vieții sale, James s-a îndreptat spre un duș fierbinte. Câteva minute mai târziu, după ce a comandat cafea și micul dejun la room service, și-a deschis laptopul și a început să răsfoiască sutele de imagini pe care le făcuse cu congresmanul Baker.

Instinctul îi spunea că i-a scăpat ceva.

A apăsat pe butonul de prezentare, s-a așezat pe spate și a privit imaginile apărând pe ecran una câte una. Fotografiile cu discursul lui Baker din parcul DC au apărut ultimele. James s-a așezat mai drept. Era aici. Știa asta. Ce rata?

A setat albumul din acea zi să ruleze într-o buclă continuă și și-a golit

capul, lăsând imaginile să treacă peste el. Room service i-a livrat micul dejun. Își terminase omleta și jumătate de ibric de cafea înainte să o vadă.

Acolo. James a apăsat butonul de oprire. Fața i s-a transformat într-un zâmbet. Acum știa secretul ticălosului.

Nu-l prinsese pentru că se uitase la persoana nepotrivită. Acum tot ce trebuia să facă era să-și verifice suspiciunea.

Capitolul 19

"Ai auzit de accidentul de la casa O'Malley?"

Peste clinchetul tacâmurilor de argint pe farfurii, numele i-a atras atenția.

A făcut o pauză, cu o furculiță plină de ouă la jumătatea drumului spre gură. Concentrându-se pe conversația din cabina de vizavi, și-a reluat mâncarea. Două femei, ambele în jur de 50 de ani, sorbeau din cafea în timp ce așteptau comanda lor. Le mai văzuse pe amândouă prin oraș, dar nu-și putea aminti numele lor. Doar femeile tinere și frumoase îi atrăgeau atenția.

Femeia mai slabă a continuat: "Sora mea a fost la spital noaptea trecută cu fiica ei. Shannon și-a luxat încheietura mâinii la gimnastică. L-au văzut pe nepotul lui Danny O'Malley, cel care a moștenit totul, la Urgențe cu o femeie care lucrează pentru el."

Ritmul cardiac i s-a accelerat. A înghițit, dar nici măcar nu a simțit gustul omletei.

"Numele lui este John sau Jack, cred." Chubs i-a aerisit fața cu un meniu. "Cum ar spune fiica mea, e un tip tare."

Își strânse maxilarul în timp ce bătrânele bufnițe discutau despre atributele fizice ale lui O'Malley. A înjunghiat o bucată de cârnat și a tăiat-o cu o singură lovitură de cuțit.

Spune mai repede, căței!

Slăbănoaga a suspinat. "Nu că ar conta. După spusele surorii mele, are o

slăbiciune pentru femeia asta. Vicky și-a dat seama după felul în care o trata. Oricum, se pare că a căzut din podul hambarului..."

A ascultat până când femeile au trecut la alt subiect.

Așa era viața într-un oraș mic. Toată lumea știe totul despre toată lumea - sau cel puțin așa credeau ei. Trăise aici toată viața și nimeni nu ar fi bănuit vreodată ce a făcut. Sau de câte ori a făcut-o.

Calmat de amintiri, își termină cartofii prăjiți și unse cu unt o felie de pâine prăjită.

Rănile lui Beth reprezentau o problemă. Dacă târfa bătrână avea dreptate, se îndoia că Beth va mai ieși de pe moșie în următoarea săptămână sau cam așa ceva. Era prea deștept ca să încerce să o prindă aici și acolo. Ca fost polițist, O'Malley ar fi fost înarmat.

Și suspicios.

Dezamăgirea l-a zdrobit. Fusese atât de încântat. Beth nu ieșea prea mult în oraș, dar el putea conta pe cele două drumuri matinale ale ei în oraș pentru a face comisioane în fiecare săptămână, de obicei marțea și vinerea.

Astăzi era miercuri. Camera lui de joacă era pregătită. Sperase, plănuise să o răpească săptămâna asta, sau cel târziu săptămâna viitoare. Cât de greu ar fi fost să mai aștepte încă două sau trei săptămâni? Degetele i s-au strâns pe furculiță.

În niciun caz nu putea aștepta atât de mult. Ar fi avut nevoie de un înlocuitor care să-i țină locul până când Beth ar fi fost pregătită.

Dar cine? Cum să aleagă? După Amelia, nu se va mai mulțumi niciodată cu o târfă. Avea nevoie de un adversar pe măsură. Ar trebui să scoată din nou tabla de săgeți? Sau poate să găsească o altă modalitate de a anima jocul?

Chelnerița a trecut pe lângă masa lui, oprindu-se pentru a-i umple ceașca de cafea și întrebându-l dacă are nevoie de ceva.

"Nu, mulțumesc, Mary Ann", a răspuns el.

Ea a zâmbit și i-a rupt nota de plată de pe carnețel. Mary Ann avea părul negru și era mică, cu un zâmbet larg și o siluetă îngrijită.

S-a ridicat și și-a căutat portofelul în buzunar, aruncând câteva bancnote pe masă pentru un bacșiș. Afacerile mergeau greu la ora asta târzie într-o dimi-

neață din săptămână și nu era nici o hostessă de serviciu. În vestibulul cu gresie al restaurantului, Mary Ann l-a chemat la casa de marcat.

O cunoștea întâmplător de mult timp. De ce nu observase înainte cât de frumoasă era? Nu frumoasă, doar sănătoasă și cu fața proaspătă. I-a înmânat douăzeci de dolari. "Arăți bine în dimineața asta."

A lăsat capul în jos timid, a roșit și i-a dat restul. "Să ai o zi bună."

"O voi face. Mulțumesc." A ieșit din restaurant cu o nouă primăvară în pași. Mary Ann era încântătoare. Se întreba cât de tare putea ea să țipe.

Capitolul 20

"Va fi distractiv." Jack s-a ridicat de la masă, a traversat bucătăria însorită și a golit ibricul de cafea în cana lui. Era doar a doua ceașcă în dimineața asta, așa că Beth trebuie să fi consumat deja trei sferturi din ibric. S-a uitat la ceasul digital de pe tastatura neagră a cuptorului cu microunde. Șapte dimineața.

Ea hrănise deja caii. S-a uitat la chiuveta din bucătărie. Niciun semn că s-ar fi hrănit singură. Nici o surpriză.

Beth și-a apăsat vârfurile unei mâini pe frunte și le-a frecat în cerc. Din nou. "Nu e vorba că nu cred că va fi distractiv. Dar ei sunt familia ta. Nu vreau să deranjez."

"Durere de cap?"

Mâna lui Beth a înghețat. "Doar un pic. Nu-i nimic."

Jack nu a comentat. Era cea mai proastă mincinoasă din lume. Dacă pielea ei devenea mai palidă sau cercurile de sub ochi mai întunecate, ar fi putut trece drept vampir. Lucra la contabilitate până târziu în fiecare seară și se trezea devreme pentru a avea grijă de cai. Se chinuia, mai ales că trecuseră doar cinci zile de când căzuse. Durerea îi umbrea chipul și pierduse în greutate dintr-un corp care nu avea nici un gram de pierdut.

Deși Jack își prezentase invitația la casa lui Quinn ca pe un eveniment

social, în realitate dorea ca vărul său să verifice cum se reface Beth. Nimic altceva decât bandă adezivă și cloroform n-ar fi dus-o înapoi la spital, dar cineva trebuia să se uite la ea, măcar pentru liniștea lui Jack. I-a ignorat sugestiile de a încetini și de a se odihni.

"E doar un grătar. Ar fi bine pentru Ben și Katie să fie cu alți copii."

"Nu știu, Jack." Beth și-a mușcat buza de jos, un gest pe care el a încercat din răsputeri să nu-l găsească sexy. Nu funcționa, în ciuda stării ei de sănătate.

"Haide, Beth." El a insistat, bazându-se pe faptul că ea era prea obosită pentru a se certa cu el. "Nu mușcă. Ei bine, nu mai mușcă. Mark a trecut printr-o perioadă în care mușca când era mic. Dar cel mai mult îl mușca pe Steven, care o merita. Deci, nu sunt sigur că se pune. În plus, copiii merită să se distreze, nu-i așa?"

După dezvăluirea lui Ben de la spital, Jack a înțeles de ce ea era reticentă să-i scoată pe copii în public, dar ei ar fi fost în siguranță acasă la vărul său. Desigur, nu putea folosi acest argument, pentru că nu trebuia să știe că erau în pericol.

Pânzele încâlcite și tot rahatul care le însoțea *îi* dădeau dureri de cap.

Așa cum se aștepta el, ea a cedat. Jack a simțit un fior de vinovăție, pe care și l-a scuturat. Făcea ceea ce trebuia. Atunci de ce se simțea ca un ticălos?

În acea după-amiază, Jack a întors SUV-ul pe aleea lungă a fermei galbene și albe a lui Quinn. Un amestec de trifoi, iarbă și buruieni flanca pietrișul pe ambele părți. A parcat în spatele dubiței lui Quinn și s-a dus în spatele vehiculului pentru a-l elibera pe Henry, în timp ce Beth și copiii coborau. Ben i-a înmânat bastonul pe care îl ascunsese pe bancheta din spate. Pe verandă atârnau coșuri și ghivece cu flori strălucitoare. Două biciclete fuseseră lăsate lângă baza treptelor largi, iar o pereche de crampoane mici și murdare de noroi stăteau la uscat pe verandă.

Jack i-a aruncat o privire lui Beth în timp ce închidea portiera mașinii. În locul blugilor pe care îi purta în mod normal, corpul ei subțire era îmbrăcat într-o fustă kaki și un polo mulat. Acum că se gândea la asta, nu o văzuse niciodată în altceva decât blugi, ceea ce era ciudat, având în vedere căldura. Nu se plângea. Majoritatea blugilor ei erau atât de vechi și de uzați încât îi

strângeau fundul ca niște mâini, dar fusta asta mulată îi dădea o nouă apreciere pentru picioarele ei goale și tonifiate.

Cu Beth și copiii aproape în spatele lui, Jack a împins ușa scârțâitoare și s-a îndreptat spre bucătăria din spatele casei. Henry s-a năpustit pe hol. Ceva metalic s-a izbit de podea.

"Ouch! Stai jos, Henry. Bun băiat. Du-te afară și vezi copiii."

Când Jack a intrat în camera însorită, soțiile verilor săi împingeau câinele mare pe ușa bucătăriei. Henry a rezistat, stând pe coapse ca un catâr până când i-a auzit pe băieții lui Quinn țipând în curte. Apoi câinele a ieșit pe ușă cu un lătrat fericit.

"Dacă ți-ai învăța câinele să nu fure mâncarea de pe tejghele, nu ar trebui să-l dau afară." Soția lui Quinn, Claire, l-a întâmpinat pe Jack cu un sărut, apoi și-a netezit părul blond scurt de pe față.

Jack le-a făcut cunoștință lui Beth și copiilor cu Claire și Amanda, soția lui Sean. "Bună, Beth. Mă bucur să te cunosc. Ben, băieții sunt în spate. Katie, Sam și Ally se joacă în camera de zi. Te duc acolo dacă vrei." Fie Claire avea farmecul universal al mămicii, fie Katie ieșea din carapacea ei. Copilul a luat-o de mână pe Claire și a urmat-o pe hol fără ezitare.

"Vrei să stai jos?" Ochii Amandei au rămas ațintiți asupra feței lui Beth, iar Jack a tresărit. Fața Amandei, alături de restul ei, aparținea unei coperți de revistă, care sublinia aspectul proaspăt ieșit din ringul de box al lui Beth.

Beth și-a scuturat rapid capul. "Nu, sunt bine. Arată mai rău decât se simte."

Doamne, așa spera el.

Sean a pășit pe ușa din spate, i-a dat o palmă lui Jack pe umăr și a salutat-o pe Beth cu "Omule, asta trebuie să doară. Pot să-ți aduc o bere?" Lasă-l pe Sean nu doar să scoată în evidență elefantul din colț, ci și să-l scoată pe nenorocit afară pentru inspecție. Subtilitatea nu era punctul forte al vărului său.

"Fără bere pentru doamna cu comoție cerebrală, idiotule". Quinn a intrat pe ușa din spate și și-a pocnit fratele peste ceafă. Sean era mare și letal, dar era totuși fratele mai mic. "Ceai cu gheață, limonadă, sifon, da. Alcool, nu." Quinn a scuturat din cap. "Bună, Beth. Cum e capul?"

"E în regulă. Mulțumesc." De fiecare dată când spunea asta, vocea ei devenea mai slabă. Ea și-a ridicat bărbia pentru a răspunde, uitându-se la soarele de după-amiază care pătrundea prin ferestre.

Sprijinindu-se pe baston, Jack a luat-o de braț cu mâna liberă și a condus-o afară, pe terasă. "Vino afară. Băieții se joacă cu mingea." A așezat-o pe un scaun capitonat, apoi s-a întors în bucătărie după două pahare de limonadă. Întorcându-se, i-a înmânat unul lui Beth. Fața ei era întoarsă spre teren, unde Ben juca mingea cu Steven și Mark.

Jack s-a îndepărtat când Quinn a ieșit afară, a pornit grătarul cu gaz și s-a apropiat de Beth. "Ai luat ceva pentru durerea aia de cap azi?"

"Nu."

Quinn a suspinat. "Ți-ai completat rețeta?"

"Nu. Nu-mi place să iau medicamente."

"Greață?" Quinn s-a așezat pe scaunul de lângă Beth. Ea s-a dat puțin înapoi.

"Un pic."

"Dormi?" Quinn a scos o lanternă din buzunar și i-a verificat ochii.

"Nu. Nu doarme prea mult", a strigat Jack din cealaltă parte a terasei, unde își folosea bastonul pentru a umple o mică gaură pe care Henry o săpase în straturile de mulci. Beth a aruncat o privire furioasă în direcția lui.

Quinn a intrat în casă și s-a întors un minut mai târziu. I-a înmânat o tabletă mică. "Aceasta este pentru greață. E alegerea ta." La privirea ei neîncrezătoare, el a adăugat sec: "Nu e crack sau heroină, promit."

Ea s-a încruntat la el pentru câteva secunde înainte de a lua pastila și de a o înghiți cu limonadă.

"O să te trimit acasă cu câteva mostre. Nu e niciun motiv să te simți groaznic când nu trebuie. Și amintește-mi să-ți scot copcile alea înainte să pleci." Quinn s-a întors spre băieți. "Steven lucrează la bâta lui." A ridicat vocea și a strigat peste teren: "Lăsați-mă să pregătesc burgerii. Apoi o să-ți arunc niște mingi, Steven."

"Îi pot arunca câteva mingi, Dr. Wilson," s-a oferit Ben, tropăind spre movila improvizată. Steven a luat o bâtă. Mark a alergat o duzină de metri în

spatele lui Ben.

Sean a ieșit din casă și i-a întins lui Quinn un platou cu mâncare. "Îl prind eu." A luat o mănușă și a mers la Steven, ghemuindu-se la o distanță sigură în spatele lui.

Ben a aruncat o aruncare ușoară chiar peste placă. Steven a lovit, a ratat.

Mingea a lovit mănușa lui Sean în plin, cu o lovitură puternică.

Sean a ridicat o sprânceană, i-a aruncat mingea înapoi lui Ben. O altă aruncare perfectă, ușoară, a zburat în centru peste placă. *Lovitură*. Sean s-a uitat la Jack, care a ridicat din umeri. După ce a corectat poziția lui Steven și a ridicat cotul băiatului cu câțiva centimetri, Sean i-a aruncat mingea înapoi lui Ben, care a continuat să arunce până când Steven a lovit o bază.

"Poți să arunci o minge rapidă, Ben?" a întrebat Sean pe un ton înșelător de nonșalant. La grătar, capul lui Quinn se roti spre băieți ca un șoim care zărește un șoarece.

"Sigur." Ben a depus ceva mai mult efort și a lăsat mingea să zboare.

Mingea a traversat placa și a lovit mănușa lui Sean cu un sunet puternic.

Quinn a rămas cu gura căscată. "Oh, omule."

Jack s-a uitat la Beth, dar nu credea că a auzit. Pleoapele îi căzuseră, iar capul i se lăsase pe spătarul înalt al scaunului. Încă o dată, oboseala totală de pe chipul ei îl deranja pe Jack, dar măcar se odihnea în sfârșit. Se întoarse spre băieți și traversă curtea pentru a vedea mai bine.

Quinn a închis grătarul. "Îți arunc câteva, Ben. Mark, tu și Steven pe teren."

Quinn a preluat terenul. Ben a lovit, făcând un contact solid și trimițând mingea departe în pășune.

"Îmi pare rău, Dr. Wilson. Mă duc să o iau." Ben a alergat spre pășune, urmat de Steven, Mark și Henry, care au alergat înaintea băieților să fure mingea de baseball. Quinn și Sean au pornit înapoi spre terasă.

"Henry, dă-o înapoi!" a strigat Steven în timp ce Henry se ferea de încercarea lui de a lua mingea.

Jack s-a uitat la Beth, care dormea adânc. S-a încruntat la înclinarea ciudată a capului ei.

"Pământul către Jack." Quinn l-a bătut pe umăr. "Știai că poate juca așa?"

Steven l-a târât pe Henry până la ușa din spate și l-a împins în casă.

"Habar n-aveam." Jack a făcut semn spre Beth. "Ce i-ai dat, Quinn? E leșinată."

"Doar ceva pentru greață. Arăta ca un rahat încălzit. Somnolența este un efect secundar."

Jack a scuturat din cap. "Probabil că ar fi trebuit să menționezi asta."

"Nu îți face griji. Se va simți mai bine când se va trezi." Quinn a ridicat din umeri și i-a făcut semn să plece. "Acum, să revenim la Ben și la viziunea mea despre el în echipa mea din Liga Mică în primăvară. Când e ziua lui de naștere? Are doisprezece ani, nu? Te rog spune-mi că nu împlinește treisprezece ani până după 1 ianuarie."

Sean a luat o bere de la răcitor și s-a alăturat lui Jack și Quinn.

Jack a scuturat din cap. "Nu știu." S-a uitat înapoi la Beth, care încă dormea, apoi s-a uitat în pășune, unde cei trei băieți se întorseseră să se joace de-a prinsul. A coborât vocea astfel încât doar verii lui să audă și și-a rezumat suspiciunile și conversația cu Ben.

"Dacă ai nevoie de ajutor, sună-mă." Ochii albaștri ai lui Sean s-au liniștit.

Jack se bazase deja pe ajutorul lui Sean. Nu numai că firma de securitate a lui Sean instala sisteme de top, dar vărul său avea asociați dubioși care aveau acces la înregistrări care nu erau disponibile legal publicului larg.

"Pentru început, hai să vorbim despre aducerea alarmei proprietății în acest secol." Jack s-a aplecat mai aproape de Sean și și-a coborât vocea. "Apoi vreau să faci o mică cercetare pentru mine. Complet sub radar."

Vărul său a dat din cap. "Spune-mi ce ai."

"Nu aici." Privirea lui Jack s-a îndreptat spre Beth, care se trezea la viață pe terasă. A clătinat din cap. "O să te sun mâine."

Beth s-a ridicat și și-a frecat ochii. Capul i se simțea ca și cum ar fi fost umplut cu ciment de cauciuc. Ce naiba îi dăduse Quinn?

"Bine, te-ai trezit. Cina e aproape gata."

La câțiva metri distanță Amanda a așezat o tavă imensă de condimente pe masa de picnic. În spatele ei, Claire a adus un bol de salată și un pahar înalt.

"Imi pare rau. Nu am vrut să adorm." Beth ar fi roșit dacă terminațiile ei nervoase nu ar fi fost semicomoase.

"Nu e vina ta. Soțul meu te-a drogat." Claire a zâmbit în timp ce îi dădea un ceai cu gheață. "El ar trebui să-și ceară scuze față de tine. Quinn poate fi prezumțios. Întotdeauna crede că știe ce e mai bine. Din păcate pentru ego-ul lui supradimensionat, de obicei are dreptate. Niște cofeină ar trebui să te trezească puțin. Mai ai câteva minute până când burgerii sunt gata."

Claire și Amanda s-au întors în casă pentru a aduce mai multă mâncare.

Jack stătea cu verii lui în cealaltă parte a curții, uitându-se la băieții care jucau baseball pe câmp. I-a atras atenția lui Beth și a mers să se așeze pe scaunul de lângă ea. Și-a pus bastonul deoparte și și-a întins piciorul afectat. Genunchiul lui nevătămat l-a atins pe al ei. Beth, încă amețită, s-a holbat la coapsa tare a lui Jack.

"Ești bine?" El trebuie să fi crezut că ea nu se simțea bine, pentru că i-a sprijinit o mână pe antebraț, iar Beth a simțit ceva înăuntru devenind cald și flexibil. Medicamentul i-a suprimat anxietatea și inhibițiile și tot la ce se putea gândi era corpul lui Jack atât de aproape de al ei. Suficient de aproape pentru a-l atinge. Hormonii ei aveau nevoie de o lesă. Mirosul familiar și atrăgător al aftershave-ului lui Jack i-a ajuns la nas, iar Beth a simțit dorul incontestabil pentru el, adânc în burtă. *Uau*.

Ea și-a îndepărtat genunchiul de al lui și a dat din cap. "Da, dar nu-mi plac sedativele."

"Ben este un mare jucător de baseball. Are un braț al naibii de bun." Jack a schimbat subiectul încruntându-se când ea și-a smuls brațul de sub mâna lui.

Distrată, Beth a înghițit un ceai cu gheață, dorind ca cofeina să-i repornească celulele creierului. "Știu. Este genetic. Obișnuia să joace în echipa de voiaj. Tatăl lui a jucat în liga secundă." Și-a mușcat buza când i-a ieșit din gură acea informație personală. Din fericire, Jack nu a continuat discuția pe această temă, dar a întărit motivul pentru care ea nu consuma alcool, nici măcar un singur pahar de vin. Nu-și putea permite să lase garda jos.

"Nu-i spune lui Quinn. Deja salivează."

"Cina e gata!" a strigat Claire în casă, apoi din nou afară.

Ușa de la fereastră s-a deschis. Katie și două fetițe cu părul blond au ieșit, cu Henry pe urmele lor. Marele câine purta o bonetă galbenă, legată cu o fundiță grasă sub bărbie.

"Unchiule Jack! Uite, i-am vopsit unghiile". Una dintre blonde a târât câinele de 45 de kilograme până la Jack de zgardă. Ojă roz aprins acoperea unghiile câinelui.

Jack a plecat capul spre nepoata lui de șapte ani. "Sam, mă omori aici".

Sam a rânjit. Henry și-a mișcat coada și i-a lins fața.

"Iisuse! Lasă-mă să-mi iau aparatul foto." Quinn și-a șters lacrimile din ochi și a fugit în casă. "O data în viață vezi asta, Jack."

Sean a râs atât de tare încât aproape că a căzut de pe scaun. Sam i-a dat drumul lui Henry și s-a urcat în poala tatălui ei. Sora ei mai mică, Ally, i-a luat celălalt genunchi. "Ce e atât de amuzant, tati?"

Chiar și supărată pe Quinn, Beth nu-și putu stăpâni un chicotit.

Henry s-a uitat cu speranță la platoul cu hamburgeri de pe masă și a salivat. Katie s-a așezat între Beth și Jack. Apoi, spre surprinderea lui Beth, fetița s-a aplecat pe umărul lui Jack.

"Vrei să stai cu mine?" a șoptit Jack. Când ea a dat din cap, el a ridicat-o în poala lui și a înfășurat-o cu ambele brațe. Ea și-a sprijinit capul de pieptul lui.

Pe scaunul alăturat, inima lui Beth durea. Katie nici măcar nu-și amintea de tatăl ei, și nici nu avusese vreodată pe cineva care să umple acel gol din viața ei.

După căderea nopții, s-au întors în camionul lui Jack. Katie a adormit pe bancheta din spate. Ben a căscat, iar Henry sforăia. În loc să conducă până la garaj, Jack a parcat la capătul aleii circulare. Beth a coborât din mașină și a deschis ușa din spate pentru a o lua pe Katie, dar Jack era deja acolo.

"Am prins-o." A ridicat-o pe umăr și a dus-o în casă.

"Dar piciorul tău..."

"Ea nu cântărește nimic, Beth." A ținut-o pe Katie în loc cu o mână. Și-a lăsat bastonul chiar în fața ușii și s-a sprijinit de balustradă.

Beth i-a urmat pe scări. Katie părea mică și neajutorată, drapată peste

trupul mare al lui Jack. În dormitorul copilei, el a așezat-o pe pat și a început să îi scoată adidașii roz.

Lui Beth i s-a tăiat respirația la vederea lui Jack îndeplinind o sarcină atât de intimă, părintească. "Preiau eu de aici."

Înghițind orice reacție la refuzul ei, Jack a făcut un pas înapoi în timp ce Beth îi lua locul lângă Katie. "Bine. Noapte bună." Când s-a întors să plece, Henry a trecut de picioarele lui și s-a așezat pe podea, sprijinindu-și botul negru pe labele uriașe, cu vârfuri roz.

"Jack?" Beth nu s-a uitat la el în timp ce o băga pe Katie în pat. "Mulțumesc. S-au simțit bine astăzi."

Copiii alergaseră după licurici, mâncaseră prea multă înghețată și făcuseră toate lucrurile pe care le făceau copiii normali într-o noapte fierbinte de vară. Beth trecuse și ea peste asta. După ce îi trecuse somnolența, nu o mai durea capul.

A mâncat chiar și un hamburger.

"Mă bucur." Jack s-a oprit în pragul ușii. "Știu că ești supărată pe Quinn, dar ți-a trimis acasă niște pastile. Poate vrei să iei una înainte să te culci. O să le las în dulapul de sus din bucătărie, împreună cu aspirina." Înainte ca ea să poată răspunde, Jack s-a întors și a ieșit din cameră.

Singurătatea îi strivea pieptul. Următoarea respirație adâncă amenința să o despartă. A închis ochii și a expirat. Presiunea nu a scăzut.

Ceea ce își dorea cu adevărat era să îl urmeze și să se urce în poala lui, așa cum făcuse Katie mai devreme. Dar același gând o îngrozea și pe ea.

Beth a periat părul de pe fruntea fiicei ei. Jack trecuse de apărarea lor. Cum puteau copiii ei să îndure încă o despărțire dacă - nu, când va fi necesar? În cele din urmă vor trebui să plece.

Asta se va termina doar când Richard va fi mort. Probabil că el trimisese ajutoare să o omoare. Ea și Richard nu vor ajunge niciodată față în față. Iar ea nu ar fi putut niciodată să se ducă după el. Să împuști pe cineva în legitimă apărare era una. Crima premeditată era cu totul altceva.

Capitolul 21

Beth stătea pe canapeaua din sufragerie și răsfoia în poală o revistă de peisagistică, cu picioarele încovoiate sub corp. S-a oprit pentru a lua câteva notițe despre tăierea rododendronilor crescuți în exces. O junglă purpurie sufoca o parte a casei. O durere surdă îi pulsa în spatele ochilor și a închis revista. Ajunge cu oboseala ochilor pentru moment. Pe podeaua din fața canapelei, Ben și Katie lucrau la un puzzle pe care îl găsiseră într-un dulap de la etaj. Întins lângă ei, Henry sforăia. Lumina înnorată de la sfârșitul dimineții se filtra prin jaluzele, proiectând dungi pe covorul gros oriental.

Era genul de zi liniștită care ar fi fost nesemnificativă cu câțiva ani în urmă. Dar acum ea aprecia liniștea. După o lună la moșie, se simțea ca acasă.

Ochii i s-au închis. Regretase că luase o a doua pastilă înainte de a se urca în pat. Medicamentul lui Quinn făcuse minuni cu greața ei de aseară, dar o lăsase cu o mahmureală cețoasă. Vocile copiilor se stinseră în timp ce ea adormea.

Scârțâitul adidașilor pe lemnul de esență tare a zdruncinat-o. Pleoapele i s-au deschis brusc.

"Oh, Doamne. Te-am trezit. Imi pare rau." Vinovăția i-a traversat fața lui Jack în timp ce păși pe ușă, cu trupul său slab îmbrăcat în pantaloni scurți de gimnastică și un tricou care îmbrățișa pieptul. "Mă duc la fizioterapie."

"Bine." Chiar și în starea ei de somnolență - sau poate pentru că era relaxată chimic - Beth a băut din bicepșii și trunchiul lui musculos, pieptul tare de care se agățase în acea noapte. Degetele ei o mâncau să-i atingă pielea goală. Dorința îi scânteia în burtă. A înghițit și și-a ferit privirea.

Sprâncenele lui Jack s-au împletit în timp ce îi studia chipul, ca și cum ar fi încercat să îi înțeleagă disconfortul.

Slabe șanse.

"Ești sigură? Pot să anulez. Nu prea vreau să te las singură aici", a spus Jack.

"Voi fi bine. Doamna Harris se va întoarce într-o oră sau două." Timpul singură era exact ceea ce avea nevoie, împreună cu un duș rece și o doză

puternică de realitate pentru a-și lua gândul de la fizicul lui cu adevărat frumos. Faptul că personalitatea lui era la fel de atrăgătoare nu o ajuta.

Jack a scuturat din cap. "Totuși..."

"Du-te", l-a întrerupt Beth. "Faci progrese atât de mari. Te rog să nu faci nimic care să-ți încetinească recuperarea. Nu am cum să mă rănesc stând pe canapea."

"OK. Am mobilul meu dacă ai nevoie de ceva. Centrul de reabilitare este la doar cincisprezece minute de aici." Jack a dat din cap spre Ben. "Ai numărul meu, nu-i așa, Ben?"

"Da, domnule."

Aparent mulțumit, Jack a ieșit din cameră. Pașii lui neuniformi sau stins pe hol. Ușa din față s-a deschis și s-a închis.

Beth s-a dus la fereastră ca să-l privească cum parcurge drumul și urcă în SUV-ul său. Șchiopătatul era încă pronunțat, dar pasul său prinsese putere. S-ar putea să nu se mai poată întoarce în poliție, dar încă mai avea o viață înainte.

Camioneta lui Jack a dispărut pe aleea mărginită de copaci. Beth s-a îndepărtat de fereastră.

Beth s-a întors spre Ben și i-a aruncat o privire tăioasă. "Eu mă duc afară pentru o vreme. Tu și Katie rămâneți în casă, bine?" Ea a luat telecomanda și a dat drumul la televizor pentru zgomot de fond. O reluare *Hannah Montana a apărut pe* ecran. "Și nu-l lăsați pe Henry afară."

Katie a ridicat privirea și a zâmbit. "Bine, mami." Atenția fiicei ei a pâlpâit între puzzle și televizor.

Ben se încruntă. Știa exact ce plănuia ea să facă. "Dar i-ai spus lui Jack că nu ai de gând să faci nimic."

"Știu, dragă. Uneori adulții trebuie să facă lucruri pe care nu vor să le facă."

Și este total nașpa.

În ciuda încruntării fiului ei, Beth și-a luat pistolul, muniția și protecția pentru urechi din dormitor și a ieșit în spatele garajului. De la incidentul cu Will Martin din magazinul alimentar, își ținea Sig-ul legat de gleznă ori de câte ori ieșea afară. Se mulțumea să poarte blugi foarte lungi și largi, dar trăia cu

teama că Jack ar observa dacă poartă arma prin casă. El părea să observe totul.

Greutatea armei îi amintea constant de vulnerabilitatea ei. O împiedica să pretindă că are o viață normală. I-a luat un minut să se calmeze, să se centreze, să se concentreze. Își îngropă emoțiile turbulente. Potrivit lui James, cu cât capul e mai rece, cu atât lovitura e mai bună.

A inspirat aerul curat de la țară prin nas.

O pasăre ciripea în copacul din stânga ei. Vântul ușor a aruncat câteva ace de pin uscate la pământ. Ramurile copacilor de deasupra capului ei se legănau. Un animal mic a foșnit un tufiș din apropiere.

A expirat pe gură.

Cu ambele mâini a ridicat arma la nivelul umerilor, apoi și-a depărtat picioarele la lățimea umerilor. Brațul rănit îi tremura. Strângând din dinți, l-a stabilizat și și-a imaginat chipul lui Richard, contorsionat de o plăcere perversă în timp ce ridica pumnul la ea. A ochit și a tras în balotul de fân. Arma i sa smucit în mână, trimițându-i lovituri puternice de durere în cot.

Dar nimerise ținta în plin. S-a îndreptat pentru a o face din nou.

***

Jack a parcat în fața garajului și s-a îndreptat spre Yukon-ul lui Sean.

"Mulțumesc că ai venit."

Sean a coborât și a stat lângă ușa deschisă. "Nicio problemă. Oricum, am terminat ultima treabă mai devreme."

"Da, bine. Din moment ce fizioterapeutul meu a anulat, m-am gândit că am putea să ne grăbim să testăm alarma existentă." Jack și-a scărpinat bărbia. "Aș vrea să adaug destule funcții." Încă mai ținea la teoria lui că accidentul lui Beth din hambar fusese cauzat de lemnul vechi și putrezit, dar posibilitatea îndepărtată ca cineva să fi reușit să se strecoare pe moșie pentru a-i face rău îi rodea mațele.

"Cine știe? Danny nu l-a folosit niciodată. Nu m-ar fi lăsat să ating nici

măcar un fir. Probabil ar fi mai bine să rupem tot sistemul și să o luăm de la zero." Sean și-a aruncat cheile pe bancheta camionului.

"Poate, dar nu vreau să rămân fără acum, nici măcar pentru câteva zile."

Sean a ridicat o sprânceană. "O să văd ce pot face."

Zgomotul unei împușcături a răsunat prin pădure. Jack și Sean s-au ascuns în spatele ușii lui Yukon.

"A fost aproape!" Jack s-a uitat pe geamul lateral.

"Sunt destul de sigur că a venit din acea direcție." Sean a arătat spre garaj. "Probabil doar un copil. Sau cineva care trage la țintă."

Jack și-a scos telefonul mobil.

Sean s-a holbat. "Ce faci?"

"Îl sun pe Mike."

"Chiar vrei să-l deranjezi pe șeful poliției să aresteze un puști și pe bătrânul lui care împușcă un oposum sau un coiot? Aici nu suntem în oraș, Jack. Aici oamenii trag cu arma din motive perfect legitime. La naiba, toată lumea din Westbury are cel puțin o armă."

Avea dreptate. Jack și-a închis mobilul.

"În plus, noi avem grijă de ai noștri aici." Sean s-a aplecat în vehicul și a scos un Glock de nouă milimetri. În caz că motivele trăgătorului nu erau atât de legitime, presupuse Jack.

"Haide. O să verificăm." Sean a fugit, iar Jack a șchiopătat pe lângă garaj. Sean s-a oprit și s-a uitat după colț. A fluierat încet. "Oh, omule."

Un alt foc de armă a răsunat. De data aceasta foarte aproape.

Jack a lovit umărul vărului său și a șoptit: "Ce?"

Sean s-a lăsat într-un genunchi, astfel încât Jack să poată vedea peste el. Beth stătea cu spatele la ei, îndreptând un pistol spre o țintă din baloți de fân, aflată la douăzeci și cinci sau treizeci de metri distanță. Ea a tras. Paiele s-au zdruncinat. Bucăți mici au zburat în aer.

"E atât de fierbinte." Vocea lui Sean l-a speriat pe Jack. Nu trebuiau să-și facă griji că Beth îi auzea. Dopuri de urechi rezistente îi ieșeau din urechi.

"Ce este în neregulă cu tine?" Jack s-a uitat la vărul său.

"Nu știu. Sunt un bărbat fericit în căsnicie, dar o femeie superbă care

mânuiește o armă ca aia îmi dă mereu fiori." Sean a suspinat. "Trage al naibii de bine."

Evaluarea vărului său cu privire la tragerea lui Beth era corectă. Ea a mai tras de câteva ori cu arma, acumulând o grămadă de găuri de gloanțe în țintă. Dar distrugerea unui balot de fân nu era nici pe departe același lucru cu tragerea asupra unui obiect viu, în mișcare.

Îi aplaudă îndemânarea, chiar dacă asta nu însemna că ar fi în stare să împuște o persoană dacă ar fi fost nevoie. Dar ar trebui să-i spună că a văzut-o exersând? Ar fi speriat-o? Orice altceva o făcea.

Jack l-a tras pe Sean în spatele adăpostului clădirii. Vărul său a protestat: "Voiam să mă uit".

Jack a scuturat din cap în timp ce porneau înapoi spre mașinile lor. "Nu vreau ca ea să știe că știu că are o armă. Doamne, asta nici măcar nu are sens."

"Am înțeles. S-ar putea să nu o ia bine." Sean a pufnit. "Asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă."

Au ocolit clădirea lungă și joasă și s-au apropiat de vehiculele lor. "Ea nu are încredere în mine." Și nu asta era cel mai important? Nu mai avea calități fizice pe care să le ofere unei femei, ceea ce îl lăsa cu conexiunea emoțională - și eșua și pe acest front. Iar nu avea noroc.

Relațiile nu erau ceva cu care avea prea multă experiență, căutând în mod intenționat femei care nu erau interesate de angajamente pe termen lung. Ultima sa relație, cu o procuror adjunct, fusese de tipul prieteni cu beneficii.

Sexul fără bagaje părea o idee bună la momentul respectiv. Cu orele de lucru neobișnuite ale lui Jack, găsirea timpului pentru o întâlnire fusese dificilă. Cu cât îmbătrânea, cu atât încerca mai puțin. În plus, căsătoria și munca în poliție nu se îmbinau bine. Majoritatea tipilor din poliție aveau la activ cel puțin un divorț urât.

"Are motive întemeiate să nu aibă încredere în nimeni." Sean s-a oprit în fața camionului său. "Ce ai de gând să faci?"

Jack a aruncat o privire la ora afișată pe telefonul său mobil. Programarea lui la terapie, dacă ar fi decurs conform programului, s-ar fi încheiat în treizeci de minute. "Mergem la restaurant și luăm prânzul, apoi mă întorc și mă prefac

că nu am văzut nimic. Ți-e foame?"

"Asta e ridicol." Sean și-a dat ochii peste cap. "Dar mă bag dacă tu faci cinste."

Cincisprezece minute mai târziu, Jack și-a închis meniul și l-a ascuns în spatele distribuitorului de șervețele, într-o cabină de la Westbury Diner. "Vreau un club sandwich și o cafea. Mulțumesc."

Frumoasa brunetă se întoarse spre Sean, care nu avusese nevoie de un meniu. Cu excepția perioadei petrecute în armată, Sean locuise în Westbury aproape toată viața, spre deosebire de Jack, care nu putuse să stea cu unchiul Danny decât în timpul vacanțelor de vară.

"Vreau salată grecească și ceai cu gheață. Mulțumesc, Mary Ann. Cum e Robert?"

Îi scria comanda pe tableta ei de mărimea palmei. "E bine."

"Spune-i că îl salut."

"Așa voi face." Mary Ann le-a grăbit comanda spre bucătărie. Restaurantul nu era plin, iar ea părea să fie singura chelneriță de serviciu. Nu era neobișnuit. Managerul, Carl Johnson, era cunoscut pentru suprasolicitarea personalului.

Jack a scanat camera. La masa alăturată, Ray Gallagher, managerul magazinului alimentar, stătea cu soția lui și cei trei băieți de școală primară, care se băteau pentru un creion. Jeff Stevens stătea la tejghea, lucrând la o grămadă de cartofi prăjiți în timp ce citea ziarul. Cu o senzație de enervare, Jack l-a văzut pe William Martin într-o cabină din cealaltă parte a încăperii, alături de un bărbat mai în vârstă, cu mușchi groși.

Jack i-a atras atenția lui Sean și a dat din cap spre perechea robustă. "Cine e ăla cu Will Martin?"

Doar ochii lui Sean s-au mișcat. "Tatăl lui, Frank. Deține magazinul de furaje Martin."

Mary Ann s-a grăbit să aducă ceaiul cu gheață al lui Sean și cafetiera, întorcând și umplând ceașca lui Jack înainte de a se duce să vadă ce fac Gallagher.

"Frank e OK. Știe că fiul lui e un măgar. Se simte vinovat pentru asta."

Sean a adăugat un pachet de îndulcitor în paharul său și a amestecat.

Jack a turnat o cutie mică de jumătate și jumătate în cafeaua lui. "De ce?"

"Nevasta s-a despărțit când Will era mic. Frank și-a petrecut următorul deceniu cu fața în rahat."

"Mama s-a întors vreodată?" Jack s-a uitat la masa familiei Martin.

Farfuriile goale indicau că își terminaseră masa. Martin își rotea capul în jur, probabil căutând nota de plată.

"Nu. Nu știu dacă Frank a mai auzit vreodată de ea." Lui Jack aproape că-i părea rău pentru Will. Aproape.

Păstrând distanța față de Will, Mary Ann s-a oprit lângă Frank, a rupt o foaie verde pal din carnețelul ei și a trântit hârtia pe masă. Nu că Will ar fi putut să o deranjeze pe Mary Ann. Soțul ei era un fost jucător profesionist de hochei și era cât o clădire mică.

Martin a rămas în picioare, lăsându-l pe tatăl său să ridice nota. Nu era o surpriză. Bărbatul mai în vârstă mergea spre casa de marcat din fața restaurantului. Will l-a urmat, holbându-se la Mary Ann când a trecut pe lângă el pe culoarul îngust.

În loc să dea înapoi, Mary Ann a ținut cafetiera aburindă între ei și a scos un sunet dezgustat. Și-a ridicat sprâncenele la Will. "Vrei să-i spun lui Robert că l-ai salutat?"

Gura lui Will se strânse când se întoarse pentru a-și urma tatăl spre hol.

Jack și Sean au făcut schimb de zâmbete.

Câteva minute mai târziu, Mary Ann le-a adus prânzul, iar ei au început să mănânce.

Jack a înmuiat un cartof prăjit în ketchup. "Ai avut ocazia să te uiți în chestia aia așa cum ți-am cerut?"

Sean a dat din cap și a făcut o pauză, cu o furculiță de salată la jumătatea drumului spre gură. "Am pus pe cineva să se ocupe. N-ar trebui să dureze mult. Nu sunt chiar informații clasificate."

"Omul tău va păstra tăcerea?"

"Nu-ți face griji. E cât se poate de discret", l-a asigurat Sean.

Când au terminat, Jack a luat nota și a plătit la casă. L-a urmat pe Sean pe

ușa de sticlă.

"Jack, ai o secundă?" Jeff Stevens a ieșit grăbit în spatele lor. "Hei." Jeff i-a dat din cap lui Sean.

Sean a întins o mână. "Mulțumesc că ai avut grijă de caii lui Danny pentru noi."

"Oricând. Nu-i mare lucru." Jeff și-a deplasat greutatea și s-a concentrat asupra lui Jack.

"Este vorba despre ceva ce am văzut acum o săptămână sau cam așa ceva." Jeff și-a coborât vocea și le-a povestit despre scena la care fusese martor pe culoarul cu lactate între Will Martin și Beth. "Nu știu ce a făcut, și nu l-am putut auzi, dar stătea mult prea aproape. Ea nu putea să scape și părea teribil de supărată. M-am gândit că ai vrea să știi."

Buzele lui Jack s-au strâns. "Mulțumesc, Jeff. Apreciez asta." Jeff a dat din cap și a deblocat un sedan albastru închis.

Furia se umfla în pieptul lui Jack în timp ce Jeff pleca. "Ei bine, acum sunt supărat."

"L-am putea ucide. Nimeni nu va afla vreodată." Era destul de sigur că Sean glumea.

Vărul său a dat din cap spre parcare și a ridicat o mână în semn de salut scurt. "Uite, acolo e Mike. Hai să-l întrebăm care-i treaba cu libidinosul nostru rezident."

Șeful poliției, Mike O'Connell, și-a tras mașina de patrulare în spațiul de lângă SUV-ul lui Jack și a coborât din mașină.

"Care-i treaba?" Mike și-a scos pălăria și a aruncat-o pe scaunul pasagerului prin geamul deschis. Părul său roșcat a prins soarele și a devenit portocaliu aprins. Uniforma bleumarin, descheiată la gât, se întindea la nasturii de pe pieptul masiv al fostului luptător universitar.

"În primul rând, trebuie să renunți la greutăți, omule." Sean i-a strâns mâna. "Gâtul tău este MIA."

Mike sforăi. "Dacă vrei să-ți păstrezi corpul ăla slab, n-ai decât."

Jack a rânjit. La 1.95 m , Sean avea câțiva centimetri în plus față de fostul său coleg de școală, dar Mike îl depășea cu cel puțin 15 kilograme de mușchi

pur. "Dacă voi, doamnelor, ați terminat de comparat cifrele, voiam să-i pun lui Mike o întrebare importantă. Ce știi despre Will Martin, de la magazinul de furaje?"

Mike și-a șters o mână peste frunte. "Iisuse. Ce a făcut nemernicul ăla acum?"

"Mi-a intimidat îngrijitoarea. A înghesuit-o. Nu acceptă un refuz, dacă înțelegi ce vreau să spun."

"Martin este un bătăuș, asta e sigur." Stația de emisie-recepție a poliției pocni, iar Mike se opri pentru a asculta dispecerul la stația de emisie-recepție a mașinii sale pentru o secundă înainte de a continua. "Am avut câteva discuții cu el despre comportamentul său cu femeile. Bump-and-grabs în mulțime. Sugestii obscene. Genul ăsta de lucruri. Am avut câteva plângeri verbale, dar până acum nimeni nu a depus plângere împotriva lui. Știe cum să își aleagă o victimă." Mike a suspinat și și-a ciupit podul nasului. "O să mă duc să vorbesc cu el. Să-i spun că sunt la curent cu situația. Dacă e dispusă să depună plângere, sună-mă. Mi-ar plăcea să-l trag de fund pe deșteptul ăsta."

"Mulțumesc, Mike. Așa voi face." Jack știa deja că nu o va face.

Mike s-a întors la mașina lui. Jack și Sean s-au întors la proprietate, unde totul era liniștit. Jack l-a lăsat pe Sean să verifice firele și să înjure în timp ce el a plecat în căutarea lui Beth.

A găsit-o în bucătărie, cu cafetiera în mână. Ascunzându-și bastonul lângă ușa din spate, a intrat șchiopătând în cameră.

Oboseala îi contura fața în timp ce turna o parte din infuzia aburindă într-o cană. "Abia îmi pot ține ochii deschiși. Vrei o ceașcă?"

Când acesta a dat din cap, ea a turnat cafea într-o a doua cană și i-a înmânat-o.

A făcut un gest către masa de lemn. "Stai jos. Vreau să vorbesc cu tine despre ceva."

A alunecat în cel mai apropiat scaun. Jack s-a așezat vizavi de masă, unde ea nu-i putea evita privirea. Linguriță pe care o ținea pentru a adăuga zahăr în cafea tremura.

În ciuda sentimentului de vinovăție, Jack a insistat. "Jeff Stevens mi-a spus

astăzi o poveste interesantă despre faptul că Will Martin te-a deranjat în magazinul alimentar cu ceva timp în urmă. De ce nu ai spus nimic?" Jack s-a uitat la ea peste marginea paharului său.

Beth a înghițit și s-a uitat în cană. "De fapt, nu a făcut nimic. De aceea."

"După spusele lui Jeff, Martin te-a lipit de frigiderul de lactate și ți-a spus ceva care te-a supărat", a insistat Jack. "Ce a spus, Beth?"

"A făcut niște comentarii vulgare", a răspuns Beth vag. "Cum ar fi?"

Tremurul din mâinile ei a crescut. Își lăsă cafeaua jos. "Jack, chiar nu vreau să repet asta."

"Te-a amenințat?" Jack a luat tăcerea ei drept un răspuns afirmativ. S-a luptat să își mențină vocea la același nivel. "Martin te împinge la perete și face amenințări obscene, iar tu nu-mi spui nimic? Haide, Beth. Asta nu e inteligent. Am vorbit cu șeful poliției și a spus că Martin a mai făcut așa ceva și altor femei." Jack s-a întins peste masă și i-a strâns mâna. "Ai putea depune plângere." Nu a fost surprins când ea a clătinat din cap.

Jack a suspinat. "Dacă se apropie la mai puțin de 30 de metri de tine, vreau să știu despre asta."

Ea dădu din cap, dar îndoiala și dezamăgirea se strecură în pieptul lui Jack când ea își smulse mâna de sub a lui, respingându-l încă o dată pe el și ajutorul lui.

Capitolul 22

Numere negre înotau pe monitor. Beth a clipit și și-a frecat ochii. Cifrele au fost clare pentru câteva secunde înainte de a se estompa din nou. S-a uitat la ceasul digital din partea de jos a ecranului. Aproape de miezul nopții.

Cu siguranță suficientă contabilitate pentru o noapte. Jack se dusese la culcare cu o oră înainte.

Și-a salvat foaia de calcul și a închis programul. Browserul web era încă

deschis pe ecran, chemând ca un deget strâmb. Mâinile ei pluteau deasupra tastaturii. De ce nu se gândise să-l caute pe James pe Google până în seara asta? Poate pentru că viața ei era un lung șir de crize.

A scris numele lui în bara de căutare și a apăsat Enter. După confruntarea cu Jack mai devreme în cursul zilei, avea nevoie de un plan de rezervă. Trebuia să vorbească cu James. El fusese ferm convins că moșia lui Daniel O'Malley era locul potrivit unde să meargă, dar se întâmplaseră atâtea de atunci. Ar fi vrut James ca ea să rămână dacă ar fi știut despre moartea lui Danny? Și ce ar fi spus el despre statutul de fost polițist al lui Jack? James nu era prea dornic de autoritate.

Și, la naiba, de ce și-a fost deconectat telefonul?

A derulat prin rezultatele căutării. Nimic relevant. Respirând adânc, a scos pagina web a *Richmond Gazette,* apoi a căutat în arhive numele lui James în zilele de după plecarea ei. Bingo.

Beth a simțit cum sângele îi fuge din cap. A apucat brațul de piele uzată al scaunului.

Nu.

La două zile după ce venise la Westbury, barul lui James a ars.

El dispăruse. Trupul lui Anthony Cardone a fost găsit în dărâmături. Fusese ucis de o rană de cuțit în spate. Incendiul a fost clasificat drept intenționat.

Cardone era un infractor violent recidivist care fusese închis pentru jaf și agresiune. Cu doi ani înainte, Cardone fusese acuzat de crimă. Acuzațiile au fost retrase atunci când au dispărut probe esențiale. Autoritățile încă îl căutau pe James Dieter. Din cauza antecedentelor penale ale lui Cardone și a faptului că casa de marcat fusese golită, poliția a suspectat o tentativă de jaf care a mers prost. O anchetă era în curs de desfășurare, dar, până în prezent, poliția nu avea nicio pistă.

Dacă Cardone ar fi încercat să jefuiască barul, unde era James?

Trebuie să fi fost mai mult de un om. Ar fi putut ceilalți criminali să se întoarcă împotriva lui Cardone din anumite motive? L-au ucis și l-au lăsat să ardă?

Poliția fie nu știa nimic, fie ascundea adevărata poveste. Din punctul ei de vedere, James fusese răpit și apoi, cel mai probabil, ucis din cauza ei. Mulțumită prostiei ei de a se căsători cu Richard, singura persoană care era aproape de a-i fi rudă era moartă.

Lacrimile i s-au adunat în ochi. Le-a șters și a tras aer în piept. Pieptul i se strângea de durere.

Era singură acum.

Disperarea i-a pătruns în minte. A respins-o. Nu avea rost să-și plângă trecutul când viața copiilor ei depindea de ea. Va reuși cumva.

A mai scanat o dată articolul înainte să apese butonul de oprire de pe turnul de lângă picioarele ei. Windows-ul i-ar fi reproșat dimineața că nu a închis browserul cum trebuie, dar ei nu-i păsa.

Neavând dorința de a se confrunta cu dormitorul ei întunecat, având doar gândurile drept companie, a optat pentru o distracție și o schimbare de decor. Somnul nu era în discuție. Punând sub braț volumul gros al *Ghidului practic de impozitare a proprietăților*, s-a îndreptat spre sufragerie. Nu era chiar o lectură ușoară de culcare, dar dacă avea de gând să stea trează aproape toată noaptea, ar fi putut să facă ceva util.

S-a așezat pe canapea, și-a încolăcit picioarele sub corp și a deschis volumul gros.

***

A deschis ușa franceză și a ieșit pe verandă. Apartamentul dădea spre o plajă mărginită de verdeață tropicală luxuriantă. Dincolo, Oceanul Pacific se întindea la orizont. Cerul era înroșit de un apus de soare roz pal. Închizând ochii, a inspirat aerul mării.

Nervii care se stabilizaseră după nunta formală de ieri au fost reînnoiți când s-a confruntat cu perspectiva lunii ei de miere. Noaptea trecută strivise mica sămânță de dezamăgire când Richard adormise pe canapeaua din

apartamentul lor, dar fusese târziu. Recepția durase până aproape de ora două dimineața. Totuși, rămăsese faptul că el nu o dorise suficient de mult încât să rămână treaz. Și în dimineața asta se treziseră în zori pentru a îndura călătoria de paisprezece ore de la Philadelphia la Maui.

Era epuizată, dar și exaltată. Făcuse sex o singură dată de la moartea lui Brian, cu aproximativ trei ani în urmă, cu un bărbat pe care îl cunoscuse la nunta unei prietene. El fusese foarte amabil și nu se speriase când ea izbucnise în lacrimi după aceea. Dar el nu a mai sunat și ea a fost ușurată.

În apartament, l-a auzit pe noul ei soț vorbind cu portarul.

Cu un zâmbet, ea s-a întors în salonul luxos în timp ce el desprindea câteva bancnote și i le înmâna. Îmbrăcat în pantaloni casual elegant croiți, o cămașă polo și o haină sport, viitorul congresman Richard Baker era un bărbat frumos. Un fior i-a urcat pe șira spinării când și l-a imaginat gol, cu toți mușchii aceia netezi strălucind.

A închis ușa în urma portarului și și-a aruncat portofelul pe biroul din mahon. "Ar trebui să despachetăm."

"Nu poate aștepta?" Traversând camera, ea și-a strecurat brațele în jurul gâtului lui. "În sfârșit avem ceva timp singuri."

El i-a ridicat brațele de încheieturi și i le-a desfăcut cu o mică încruntare. "Am făcut o rezervare pentru cină la ora nouă."

"Am putea rămâne înăuntru." Și-a apăsat palmele pe pieptul lui lat, ridicându-se pe vârfuri pentru a-și lipi buzele de ale lui. Gura lui nu a răspuns.

Situația devenea de-a dreptul bizară. În timp ce se întâlneau, ea a crezut că insistența lui de a aștepta să facă sex până după ce se căsătoreau era fermecătoare, chiar practică, având în vedere controlul public intens la care a fost supus în calitate de candidat politic. Dar acum părea că adevăratul adevăr era că el pur și simplu nu voia să se culce cu ea. Dar asta nu avea sens. El se căsătorise cu ea, nu-i așa?

Și-a plimbat degetele de-a lungul bicepșilor și antebrațelor lui musculoase, alunecându-le în jos pentru a-i prinde șoldurile și a le trage împotriva ei. El era moale pe burta ei. O, nu. Era impotent? Sau poate doar obosit și încordat?

Orice ar fi fost, se puteau descurca cu asta împreună. Și chiar dacă sexul nu era un factor major în relația lor, ea putea trăi cu asta. Oricum, se căsătorise cu el mai mult pentru companie decât pentru pasiune. Avusese parte de un basm o dată. Cu siguranță soarta nu permitea decât unul pe persoană. Fusese norocoasă să aibă acei ani prețioși.

Nu voia să iubească un alt bărbat așa cum îl iubise pe Brian. Nu ar mai fi supraviețuit unei alte pierderi atât de profunde încât să-i rupă sufletul. Prietenia va trebui să fie suficientă de data asta.

Dar totuși, niște beneficii care să însoțească această prietenie ar fi frumoase. Poate că Richard avea nevoie doar de un pic mai multă stimulare.

Și-a mutat mâna spre partea din față a pantalonilor și l-a mângâiat prin țesătură. Tot nimic.

"Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești o curvă." Încruntarea lui s-a adâncit în timp ce dezgustul îi strălucea pe față. A apucat-o de mâini. "Doar o altă curvă murdară."

Ea s-a retras șocată, cu un sentiment de "oh, nu, ce-am făcut" adânc în stomac. Evident, lipsa lui de interes era mult mai profundă decât o simplă disfuncție erectilă. Și-a ales cuvintele cu grijă. "Richard, acum suntem căsătoriți. Nu e nimic în neregulă cu un bărbat și o soție care fac dragoste."

"Ei bine, dacă asta e ceea ce vrei." Degetele unei mâini i-au înfășurat ambele încheieturi și i le-au tras deasupra capului. Mâna liberă a apucat partea din față a bluzei ei de mătase și a rupt-o pe mijloc. A băgat mâna înăuntru și i-a strâns puternic sânii.

"Richard, oprește-te. Asta doare." Ea a încercat să își elibereze mâinile, dar el le-a ținut strâns. "Dă-mi drumul sau voi țipa."

"Nu, nu o vei face. Nu uita, părinții mei au copiii tăi." Pieptul i s-a umflat, iar emoția i-a strălucit în ochi în timp ce amenințarea se profila între ei. "De acum înainte, vei face exact ce-ți spun eu."

Ea a încremenit, ametită de neîncredere și groază când el a împins-o înapoi. Ceafa ei a ricoșat în perete. Durerea i-a ricoșat prin craniu. Umerii ei s-au lovit de tablă, scoțându-i respirația din plămâni. El a lipit-o de perete cu corpul său, încă moale pe stomacul ei.

"Beth. Trezește-te. Sunt Jack." Vocea profundă i-a tăiat durerea și teroarea în timp ce ea se lupta să revină la suprafață.

"Haide, Beth. E un coșmar."

A gâfâit după aer într-un piept încă constrâns de greutatea unui corp mai mare. Plămânii zvâcnind, Beth a deschis ochii.

Jack stătea pe un otoman în fața ei, cu pumnii strânși pe coapse de parcă nu știa ce să facă cu ei.

Zăcea nemișcată. Inima îi bătea în cutia toracică de parcă ar fi încercat să se elibereze. Transpirația îi acoperea pielea și îi pătrundea prin tricoul de bumbac gri. Și-a ridicat ochii.

Jack se holba, iar compasiunea din ochii lui o făcu să se uite în altă parte. Ploaia bătea în fereastra neagră a sufrageriei.

Respirând adânc, s-a așezat și și-a sprijinit picioarele de podea. Un fior a trecut peste pielea ei umedă și a tremurat. Jack s-a deplasat lângă ea pe canapea și i-a atins brațul. Instinctiv, ea a tresărit la atingerea lui. Teama și șocul din vis erau încă atât de proaspete, încât se simțea ca și cum lupta cu Richard tocmai se întâmplase. Jack și-a lăsat mâna să cadă.

"Îmi pare rău, Jack."

"E în regulă." A scos o pătură de pe spătarul canapelei și a așternut-o pe umerii ei. Apoi, înainte ca ea să poată reacționa, i-a pus un braț în jurul umerilor și cu celălalt i-a trecut sub genunchi, atrăgând-o în poala lui. Trupul ei s-a înțepenit. Jack i-a băgat capul sub bărbia lui. Pe măsură ce mușchii ei se relaxau, ea s-a sprijinit de pieptul lui și a ascultat bătăile inimii lui. El era cald și solid. Treptat, tremuratul ei a încetat.

Când și-a revenit suficient cât să vorbească, și-a tras capul înapoi. "Îmi pare rău."

"Shh." Coborându-și capul, el și-a lipit ușor buzele de ale ei. Erau calde și uscate. Căldura s-a răspândit prin corpul ei. Sărutul a fost tandru și blând, iar ea a fost surprinsă de cât de rece s-a simțit când gura lui a părăsit-o. Jack și-a ridicat capul, căutându-i o reacție pe față.

Nu a simțit nici o teamă, nici un recul prin corpul ei. De fapt, i-au trebuit câteva secunde să-și dea seama că mâinile lui îi urcau și coborau încet pe spate.

În loc să tresară sau să se îndepărteze, ea s-a arcuit ca o pisică sub atingerea lui. Umflătura tare de sub coapsa ei nu lăsa nicio îndoială că Jack era atras de ea. Se simțea în siguranță stând în poala lui, chiar și cu excitarea lui evidentă pe spatele picioarelor ei, sau, ironic, din cauza ei. Corpul ei se încolăci împotriva căldurii cărnii lui.

Mâna lui Jack a alunecat în jurul taliei ei pentru a-i mângâia spatele prin bumbacul uzat al tricoului. Ea a închis ochii. Întreaga ei lume era redusă la pielea de pe spatele ei. Terminațiile nervoase erau în alertă, furnicând în timp ce degetele lui o mângâiau. Fiecare centimetru pătrat de piele tânjea după atingerea lui. Buzele lui i-au atins urechea în drumul lor pe partea laterală a gâtului ei.

"Beth." El i-a respirat numele și i-a luat din nou gura. Mai pretențioasă de data asta, limba lui i-a forțat buzele să se despartă și a intrat în gura ei. Fierbinte și posesivă, a revendicat-o, lingând-o adânc în gură. Ea a primit-o cu bucurie. În timp ce gura ei se deschidea în fața invaziei, coapsele ei se dezlănțuiau, dorind să se deschidă pentru restul lui. Corpul ei a răspuns la urgența lui, arcuindu-se spre el, încurajându-l să ia mai mult. Dorința o drogase, curgea peste ea, zumzăia prin venele ei ca un curent electric. Căldura a înflorit sub suprafața pielii ei. Creierul ei a amorțit. Nu mai putea gândi. Putea doar să *simtă*.

Limba lui a alunecat din gura ei pentru a se mișca flămândă peste maxilarul și gâtul ei. Dinții i-au zgâriat clavicula. Mâna puternică care alunecase în jos pentru a-i strânge șoldul tremura foarte ușor, ca și cum ar fi fost pe punctul de a-și pierde controlul. Mâna lui a alunecat în jurul ei și, când a atins-o între picioare prin țesătura pantalonilor scurți, plăcerea a pornit din centrul ei direct spre baza craniului.

Jack și-a ridicat capul când trupul ei s-a aplecat, apăsând mai tare pe palma lui. Un sunet strangulat i-a emanat din gât. Ochii lui căprui, învăluiți de dorință, s-au întunecat.

Lipsa lui de reținere a stimulat-o. Avea nevoie să îl atingă, să îl facă la fel de neajutorat. Mâinile ei i-au căutat și i-au găsit pieptul, au alunecat pe sub cămașa lui și s-au întins pe mușchii fermi ai pieptului lui. Sângele pulsa în

venele ei în același timp cu bătăile inimii lui Jack. Un geamăt i-a scăpat din gură când i-a explorat trupul tare, iar mușchii lui Jack s-au încordat sub mâna ei. Șoldurile lui s-au ridicat sub picioarele ei.

I-a suflat în ureche. "Vreau să-ți simt pielea, Beth. Pot să-ți ating pielea?"

Răspunsul ei a fost un geamăt, iar mâna lui a alunecat sub tivul tricoului ei. El a gemut, pieptul zvâcnind între gâfâieli. "Doamne. Ești moale. Atât de moale."

Își trase vârfurile degetelor peste cutia toracică pentru a-i mângâia stomacul. Palma lui a apăsat pe burta ei. Degetele lui lungi se întindeau pe trupul ei mic, de la șold la șold. A început să o mângâie în sus, peste coaste și spre sânii ei dureroși.

Se opri brusc, înghețând când degetele lui întâlniră cicatricea groasă de pe partea ei.

Starea de spirit a crăpat ca gheața subțire, aruncând-o înapoi în realitatea rece ca gheața. Chipul lui Richard și soarta lui James au trecut prin mintea lui Beth.

"Jack. N-o face." Ea i-a îndepărtat mâna și și-a smuls picioarele din poala lui, căzând pe podea cu o bufnitură pe coccis. O durere albă i-a urcat pe șira spinării.

Doamne, la ce se gândea? Nu se gândise. Simțise. Pentru prima dată în ultimii ani, își lăsase frâiele strânse de control să scape.

Dar nu putea permite nimănui să se apropie. Richard îi va găsi din nou. Cu resursele sale nelimitate, era doar o chestiune de timp. Și când se va întâmpla asta, singura ei opțiune va fi să găsească o nouă ascunzătoare. Cu cât Jack știa mai puțin despre ea, cu atât mai bine - pentru toată lumea.

Ea a aruncat o privire în lateral. Lângă ea, fața lui Jack se înroșise și pieptul i se umfla de parcă tocmai ar fi alergat o milă întreagă. Totul din cauza dorinței lui pentru ea. Puterea feminină amenința să-i reînnoiască pofta, dar el nu merita să fie tratat așa cum îl tratase ea. Ceea ce era între ei nu putea fi niciodată. Ea nu putea accepta ceea ce îi oferea el. Indiferent cât de mult și-ar fi dorit.

A încercat să spună că îi pare rău, dar gâtul i-a înecat cuvintele. Era cuprinsă de un nou sentiment de pierdere, un șoc având în vedere că ea crezuse

că nu mai avea sentimente de riscat. Crezuse că Richard o epuizase, dar se pare că abilitatea ei de a experimenta durerea era infinită.

Incapabilă să vorbească, ea a dat pur și simplu din cap. Pe cine păcălea? "Îmi pare rău" nu putea fi niciodată suficient pentru a explica ceea ce tocmai se petrecuse între ei.

Dezamăgirea și frustrarea i-au întunecat fața lui Jack. Maxilarul i s-a încleștat. "Beth, poți avea încredere în mine."

Cum naiba putea să-i explice lui Jack că încrederea în el nu era problema? Nu putea. Și-a îngropat fața în mâini. El nu ar fi vrut să o pună în pericol. Ar fi crezut că face ce e mai bine, dar orice acțiune din partea lui ar fi adus dezastrul. Richard trebuia doar să afle de o investigație și ar fi avut oameni care să o urmărească ca rechinii pe o pistă de chum.

Jack i-a frecat între omoplați. "Vreau să te ajut. Lasă-mă."

"Nu pot." Simțea prea mult pentru el ca să îl lase să se implice. Dacă ar fi avut unde să meargă, ar fi plecat înainte ca el să fie rănit, înainte ca bunătatea lui și emoțiile ei să pună stăpânire pe ea. Dar ea era blocată în limbo. Și-ar fi pus copiii în pericol dacă ar fi părăsit moșia. Dar dacă i-ar fi spus totul, cât timp, ca fost polițist, ar mai fi rezistat el să ia măsuri?

În ciuda tuturor acestor lucruri, își simțea hotărârea erodându-se. Nu mai putea rămâne în cameră cu el, altfel ar fi cedat în fața dorințelor inimii și corpului ei.

Fără niciun cuvânt de explicație, ea s-a ridicat în picioare și a ieșit din cameră. Jack nu a urmat-o, iar ea nu și-a permis nici măcar o privire înapoi în timp ce urca scările.

A verificat copiii înainte de a face un duș rapid, a îmbrăcat un tricou supradimensionat și s-a urcat în pat. Nu se aștepta să adoarmă, dar merita să încerce. Întinsă în întuneric, și-a contemplat opțiunile.

Să rămână sau să plece? Să-i spună lui Jack sau să-l țină în întuneric? Pieptul o durea de amploarea întrebărilor ei. Indiferent de câte ori încerca să evalueze situația, răspunsurile îi scăpau.

***

Frustrarea a crescut în pieptul lui Jack când Beth a fugit din cameră. Fusese pe punctul de a-l lăsa înăuntru; apoi el o sfâșiase ca un adolescent prea excitat. Rahat. De ce nu se putea opri la a o ține în brațe? Ce naiba era în neregulă cu el? Instinctele lui îi strigau că era în mare pericol. Și că ar trebui să facă ceva util în legătură cu asta, nu să încerce să o bage în patul lui.

Cât de mult greșise de data asta? În ritmul ăsta, va reuși *vreodată să o facă să i se* confeseze?

Și ce era cu cicatricea aia? Felul în care reacționase la atingerea lui îi spunea că povestea din spatele ei nu avea să fie plăcută.

Prin ușa deschisă, ceasul bunicului din hol a bătut de trei ori. El suspină. Cel puțin dormise câteva ore înainte să-l trezească pulsațiile din genunchi. O auzise pe Beth cum se zbătea în drum spre bucătărie după o aspirină. Inima i se strânsese când și-o imagină prinsă în coșmarul ei misterios, dar evident terifiant.

Jack a respirat adânc în plămâni. Inima îi bătea staccato în coaste. Nu avea cum să se poată relaxa suficient ca să adoarmă la loc în seara asta. Nu după acel interludiu tulburător. Avea nervii la pământ, penisul îi era tare ca piatra și, da, sentimentele îi erau rănite.

Detectivul veteran era bosumflat pentru că o femeie speriată nu a vrut să i se destăinuie după ce el încercase să o dezbrace.

Era un idiot. Acesta era motivul pentru care nu se deschisese niciodată unei relații serioase. Emoțiile complicau totul. Sentimentele lui pentru Beth îl făceau să pună la îndoială tot ce făcea ea până când îi venea să se dea cu capul de perete.

Fusese traumatizată. Cineva o urmărea. Bineînțeles că nu avea încredere în el. Faptul că nu avea încredere în nimeni nu o făcea mai ușor de acceptat.

Pentru o clipă s-a gândit să se ducă după ea pentru a-și cere scuze că s-a purtat ca un animal. Ar fi putut jura, atunci când o săruta și o atingea, că ea era la fel de încântată ca și el. Putea el să-i fi interpretat atât de greșit reacțiile?

Mâna ei fusese pe pieptul lui, *sub* cămașă. Pielea îi tremura când își amintea de mângâierea degetelor ei pe carnea lui goală, de presiunea muntelui ei împotriva palmei lui. Cu siguranță nu simțise că ea îl îndepărta. Erecția lui se zvâcni împotriva fermoarului.

Nu era în stare să vorbească cu ea în seara asta. Ar fi lăsat-o în pace. Își va cere scuze dimineață. Făcuse destul rău pentru o seară.

Jack și-a flexat genunchiul. Articulația a crăpat, dar durerea s-a redus la o durere surdă.

Partea bună era că psihicul marcat al lui Beth îl făcuse să nu se mai gândească la durere până când aspirina își făcuse efectul. A șchiopătat pe hol și a intrat în birou, îndreptându-se direct spre măsuță. A turnat două degete de scotch într-un pahar, apoi s-a așezat, a băgat mâna sub birou și a apăsat pe întrerupătorul de alimentare al turnului computerului.

Ecranul a revenit la viață și a apărut o casetă cu un mesaj. Windows nu fusese închis corect. Avea două opțiuni: restaurarea sesiunii curente sau începerea uneia noi. Hmm. Beth folosise acest computer chiar înainte de a se retrage în sufragerie pentru a citi acel volum îngrozitor despre legislația fiscală.

Jack a apăsat pe butonul de restaurare. Ar fi profitat de orice ocazie pentru a vedea ce pune la cale Beth. Era o invadare a intimității? Poate că da. Dar la naiba, era computerul lui.

În timp ce computerul vâjâia, el a sorbit din băutură, lăsând aroma fină de stejar să i se așeze pe limbă înainte de a înghiți. Whisky-ul i-a alunecat pe gât și i-a încălzit burta. Privirea i s-a îndreptat spre humidorul de pe colțul biroului imens. A ridicat capacul, lăsând să iasă aroma tutunului. Așteaptă. Rahat. Avea copii care locuiau cu el. Nu putea fuma în casă. Cu un suspin resemnat, a coborât capacul.

Viața palpitantă a unui burlac milionar. Nu.

Turnul a vibrat timp de câteva secunde înainte ca fereastra browserului să apară pe ecran, dezvăluind o pagină de arhivă pentru *Richmond Gazeta*. Jack a citit articolul despre incendiul care a distrus o tavernă locală, cadavrul găsit în dărâmături și dispariția ulterioară a proprietarului, James Dieter. Articolul era datat la doar câteva zile după sosirea lui Beth.

Ben îi spusese că înainte de a veni să locuiască la moșie, locuiseră cu "unchiul James". Trebuia să fie același om. Dar ce se întâmplase cu el? Și cine îl omorâse pe Anthony Cardone? Jack nu credea nici o clipă teoria stupidă a jurnalistului, conform căreia incendiul ar fi fost o încercare de a acoperi un jaf care a mers prost.

James Dieter avea în jur de șaptezeci de ani. Jack se uită fix la fotografia de cap de lângă rubrică, făcută în vara precedentă, când Dieter câștigase divizia de seniori a unui triatlon local. Ochii albaștri care se zăreau de sub tunsoarea albă a lui Dieter erau ascuțiți. Îmbătrânirea nu i-a înmuiat liniile dure ale feței sale slabe și bronzate. Totuși, era puțin probabil ca un cetățean în vârstă să fi înjunghiat un tâlhar profesionist în spate. L-a salvat cineva și l-a ajutat să scape? Dacă da, atunci și Dieter era pe fugă.

O altă posibilitate era să fi fost mai mulți "hoți" și ca asociații lui Cardone să se fi întors împotriva lui. Din nou, Dieter ar fi putut scăpa, dar nu era probabil. Dacă tipii ăștia o urmăreau pe Beth, probabil că l-au luat pe Dieter în caz că bătrânul știa unde se ascunde Beth. Trecuseră câteva săptămâni de la incendiu. Dieter era probabil mort. Știa el unde se află Beth? Și le spusese răpitorilor săi?

Pieptul lui Jack s-a strâns când și-a imaginat-o pe Beth citind despre unchiul ei, singură și supărată. Beth era destul de inteligentă să ajungă la aceleași concluzii ca și el. De aici și coșmarul.

Ei bine, el rămăsese hotărât să îi ajute, în ciuda lipsei ei de cooperare. Doar îi făcea munca mai dificilă. Dacă cineva se chinuise să-l răpească pe James Dieter și să-i incendieze barul pentru a ajunge la Beth, atunci ea era și mai în pericol decât își dăduse el seama. Iar posibilitatea ca Dieter să fi divulgat locația ei nu făcea decât să crească riscul la DEFCON doi.

Jack se uită la fereastra încă neagră. De îndată ce se lumina de ziuă, îl suna pe Sean în legătură cu noul sistem de securitate. Sean făcuse o comandă pentru toate piesele necesare și rezervase câteva zile din săptămâna următoare pentru ca firma lui să facă instalarea. Brusc, o săptămână i s-a părut foarte mult timp.

Sean trebuia să aibă și informațiile despre trecutul lui Beth pentru el. Cu toate informațiile pe care Jack le strânsese, vărul său nu se gândise că

descoperirea adevăratei identități a lui Beth ar fi foarte dificilă. Câți foști jucători de baseball din ligile inferioare deveniți pompieri ar fi putut muri în accidente auto în 2003?

Wes ar fi putut găsi informația mai repede, dar Jack nu voia să implice departamentul. Prea mulți ochi, iar hârtiile lăsau urme.

Jack a aruncat o privire în colțul ecranului computerului. Mai erau două ore până în zori.

A închis Windows-ul și a oprit computerul. Apoi a ales unul dintre trabucurile dominicane preferate ale unchiului său - nu, stai, ale lui - și i-a tăiat capătul cu un cutter. A băgat bricheta în buzunar, și-a luat scotch-ul și a ieșit din birou. Un minut mai târziu, s-a strecurat prin ușa franceză.

Scoțând husa picurată de pe un scaun de terasă, s-a așezat în perna adâncă și și-a sprijinit piciorul dureros pe masă.

Și-a așezat băutura pe masa de metal bronzat și și-a aprins trabucul. Întunericul era animat de ciripitul greierilor, iar bălăngănitul moale al pârâului era purtat de briză pe peluza din spate. Niciun claxon nu-i întrerupea gândurile. Nici o sirenă nu plutea în aerul nopții. Și-a sorbit băutura și a tras din țigară. Aromele i se amestecau pe limbă și îi urcau în sinusuri.

Și-a sprijinit capul pe spătarul scaunului și a privit cerul. Prinși de briza ușoară, norii cenușii făceau loc luminii lunii. În ciuda frustrării sale, tensiunea i se topise din mușchi. Jack scruta peluza întinsă, pietrele complicate ale terasei și mobilierul vechi, dar confortabil. Totul era departe de balconul micuț de lângă apartamentul său sărăcăcios, care adăpostise un singur scaun alb de plastic, un hibachi vechi și ruginit și o plantă moartă.

O bufniță hohotea din pădurea de dincolo de curte și de dependințe. A închis ochii și și-a imaginat curtea așa cum arăta în verile tinereții sale. Șiruri de flori căptușeau straturile în fața unor arbuști bine tunși. Gazonul era de un verde irlandez intens. Lângă garaj, unchiul său întreținuse o groapă cu potcoave măsurată cu precizie. Canoe, caiace și unelte de pescuit umpleau hangarul pentru bărci. În zori îi găseau adesea pe Jack și Quinn vâslind prin ceața de pe lacul sticlos. Sean, cu cinci ani mai tânăr, îi însoțea când devenise destul de mare.

În ciuda faptului că Danny nu s-a căsătorit și nu a avut niciodată copii, a păstrat moșia pregătită pentru nepoții săi. Jack își petrecuse fiecare vară din copilărie cu unchiul său.

Decizia l-a inundat odată cu amintirile. Ar fi adus totul înapoi. Fiecare fir de iarbă, fiecare floare colorată va fi readusă la gloria de odinioară. Nepoatele și nepoții lui meritau să aibă aceleași amintiri.

În întuneric, a ridicat paharul în semn de toast tăcut pentru unchiul său, care era mult mai isteț decât ar fi crezut Jack vreodată.

Pentru tine, unchiule Danny. Mulțumesc.

Capitolul 23

În ultimele săptămâni ale verii, întunericul cădea mai devreme în fiecare zi, ca și cum sezonul însuși ar fi fost obosit și grăbit să se termine. Lumina blândă de seară care dura până la ora nouă în iunie dispărea înainte de ora opt pe măsură ce se apropia luna septembrie. Până la ora zece, noaptea căzuse cu adevărat. Mary Ann și-a condus bătrâna Corolla prin ultimul semafor din oraș și a virat pe drumul de țară spre casă. Picioarele ei protestau față de jumătatea de tură suplimentară pe care directorul o obligase să o facă după ce o concediase pe cealaltă chelneriță de serviciu pentru că scăpase o tavă încărcată. Carl nu fusese poreclit "Ticălosul" din întâmplare. El își câștigase porecla. Totuși, Carl nu o deranja de obicei pe Mary Ann, deoarece soțul ei îl intimida pe șeful ei cu fiecare ocazie.

Gândurile la Robert și la casă o înviorau. Abia aștepta să facă o baie fierbinte. Soțul ei îi va turna un pahar de vin și îi va freca picioarele.

Poate că se vor apuca să facă acel copil în seara asta, dacă ea nu adormea mai întâi.

La zece minute de casă, cea mai recentă piesă a lui Pink a pălit în "If Today Was Your Last Day" a lui Nickelback. Mary Ann a dat drumul la radio și cânta

când volanul a început să i se tragă în mâini. A coborât geamul câțiva centimetri pentru a auzi un zgomot familiar, *whump, whump, whump*.

La naiba. Nu avea nevoie de asta chiar acum.

A tras pe marginea drumului întunecat și a coborât din vechea ei Toyota, învârtindu-se în jurul părții din față a mașinii pentru a examina anvelopa din dreapta față. Cedând unei furii copilărești trecătoare, a dat o lovitură puternică în cauciucul turtit. Și-a scos mobilul din buzunar și și-a ținut respirația când a aprins ecranul. Recepția era slabă pe această porțiune de drum.

La naiba. Fără semnal. Atât de mult pentru rețeaua ei.

Aerul umed al nopții îi răcea pielea, făcându-i pielea de găină. Zgomote de insecte răsunau din pădurea din jur. O bufniță a țipat, iar Mary Ann a sărit. Nu era nimic periculos pentru oameni acolo, în pădure, dar totuși... Mai bine termina și ajungea acasă. Dacă nu apărea în următoarele treizeci de minute, Robert ar fi venit să o caute. Protectivitatea lui era legendară.

A făcut un cerc până în spatele vehiculului și a deschis portbagajul. După ce a ridicat covorul cauciucat din drum, a pus mâna pe levier.

Un motor de mașină se apropia. Ea s-a îndreptat și s-a întors spre sunet. Farurile s-au apropiat în viteză de-a lungul drumului de țară, au tras pe margine și s-au oprit în spatele mașinii ei. Mary Ann a ridicat mâna și s-a încruntat împotriva strălucirii. O figură a ieșit din mașină, neidentificabilă în siluetă în lumina puternică. Umbra mergea spre ea. A expirat ușurată când a văzut chipul familiar.

"Bună, Mary Ann. Pot să-ți dau o mână de ajutor?"

***

Philadelphia era un oraș frumos. Desigur, ca orice alt centru urban, avea problemele sale, dar acest sediu al democrației americane era plin de istorie. Vizitatorii se puteau plimba prin camerele în care părinții fondatori au dezbătut și au scris Declarația de Independență și Constituția. De la clădirile coloniale

îmbătrânite din cărămidă roșie din Orașul Vechi până la carele de curse de la Boathouse Row, moștenirea orașului Philadelphia strălucea ca un far patriotic.

James s-ar fi bucurat de câteva zile pentru a vedea atracțiile istorice.

Philadelphia i-a reamintit de ce plecase la război cu atâția ani în urmă și care fusese miza. El a fost trimis în Vietnam pentru a păstra democrația.

Toți acei protestatari anti-război puteau să-l pupe în fundul lui păros și bătrân. Poate că au trecut patruzeci de ani, dar felul în care fusese tratat când se întorsese încă îl ustura. O adunătură de comuniști.

Dar ceea ce îi stătea cu adevărat în gât erau oamenii ca Baker, care își foloseau poziția în guvern pentru propriul lor câștig și se căcau pe oameni în acest proces. James considera astfel de acte de egoism drept o trădare personală. A vărsat sânge pentru țara asta. Văzuse nenumărați oameni murind protejându-i idealurile. Nimeni nu ar trebui să scape cu coruperea ei.

Așadar, vizitarea obiectivelor turistice va trebui să mai aștepte. James avea o misiune. Această vizită avea să fie numai afaceri.

După lăsarea întunericului, el s-a îndreptat spre regiunea bogată Main Line, la nord-vest de oraș. Casa congresmanului Baker se afla în partea cu bani vechi a orașului, unde toate casele se vindeau cu milioanele. James a străbătut strada străjuită de copaci într-un ritm liniștit, căutând un loc discret pentru a-și parca sedanul închiriat. A trecut pe lângă adresa congresmanului fără să oprească.

Matură și impunătoare, casa mare de piatră era retrasă din drum. Lumini de amenajare de bun gust luminau arbuștii și florile de pe fațadă, care era parțial ascunsă vederii de câțiva stejari masivi.

James a lăsat mașina într-un parc mic de pe drum, apoi s-a întors pe jos.

Își adusese un baston și adăugase o aplecare a umerilor și o zbatere a pasului. Făcea tot posibilul să pară fragil, deși strada era destul de întunecată încât înfățișarea lui să nu conteze prea mult. Nimeni nu se uita cu adevărat la oamenii bătrâni.

Zece minute mai târziu, și-a pus mănușile, s-a ghemuit în spatele unui tufiș și a forțat încuietoarea patetică a ușii din spate a lui Baker. În spatele lui, un petic de pădure îi asigura o intimitate excelentă. Pentru o casă scumpă, sistemul

de securitate era o glumă. James a ocolit alarma și a intrat în bucătăria de calitate comercială în mai puțin de nouăzeci de secunde.

Nu e rău pentru un bătrân.

Conform agendei lui Baker, congresmanul urma să fie la Washington până mâine după-amiază. Apoi își lua un weekend prelungit acasă. Pe baza supravegherii efectuate de James, acesta știa că menajera sosea în jurul prânzului și stătea până la ora opt, indiferent dacă Baker se afla sau nu în locuință. Grădinarul apărea la ora șase dimineața. Așadar, locul era liber toată noaptea.

Aici, în partea din spate a casei, James a riscat o privire rapidă cu lanterna pentru a-și face o idee despre teren. Acri de granit, marmură și oțel inoxidabil făceau ca încăperea să pară la fel de primitoare ca un mausoleu. Nu era nevoie să cureți bucătăria. Baker probabil că nu petrecea prea mult timp acolo.

James se plimbă prin sufrageria plină de antichități, care arăta mai mult ca un muzeu decât ca o casă. Punea pariu că nimeni nu-și așezase vreodată picioarele pe măsuța de cafea lucioasă în stil federal sau nu se lăsase pe canapeaua din piele rigidă și nu bea o bere. Câteva fotografii ale lui Beth erau așezate pe pianul cu coadă. Frumoasă ca întotdeauna, dar nu părea foarte fericită în niciuna dintre ele. Fericirea de proaspăt căsătorită trebuie să fi dispărut înainte de toastul cu șampanie. Erau doar două poze cu copiii.

A continuat să caute în restul casei. Era mai probabil ca Baker să ascundă ceva interesant în camerele private. Un seif de perete din dormitorul principal a scos la iveală câteva bijuterii, fără îndoială adevărate, pe care James s-a gândit să le bage în buzunar doar de dragul lor. Dar un furt l-ar fi avertizat pe Baker că cineva fusese în casa lui, ceea ce ar fi contrazis scopul manevrelor din seara asta. În birou se afla un alt seif. Degetele lui înmănușate își făcuseră magia. Nimic interesant înăuntru, doar o grămadă de documente legale și câteva mii de dolari în numerar. Nu îndeajuns pentru a stârni vreo suspiciune reală. Pentru un tip cu o asemenea avere, câteva mii erau mărunțiș. Nu putea lua nici banii. Cu un oftat resemnat, James lăsă teancurile de bancnote în seif.

Dar subsolul s-a dovedit a fi o adevărată comoară. James a ratat ascunzătoarea lui Baker la prima trecere. Dar o a doua examinare, mai lentă, a

scos la iveală un spațiu bine ascuns sub scări, care conținea o colecție de DVDuri nemarcate. Interesant. A strecurat două în buzunar pentru a le vedea în viitor și a mai cercetat încă o dată restul încăperii înainte de a încheia seara.

S-a întors la mașină, aplecându-și umerii și pășind cu un mers exersat. Nimeni nu i-a acordat atenție.

Mai târziu, în camera sa elegantă de la Hotelul Bellevue, și-a deschis laptopul și a introdus unul dintre discuri. Pe genericul de început scria "*Romeo și Julian*".

Tocmai își confirmase teoria despre secretul lui Baker; acum, dacă ar putea să o dovedească.

Cu un clic pe X, el a închis playerul media.

Beth trebuie să fi descoperit că soțul ei preferă alți bărbați. Trebuie să fi fost o surpriză dată naibii. Se gândi la comportamentul ei agitat. Sau poate că nu. Bărbații puternici cu secrete erau periculoși. În orice caz, James avea nevoie de dovezi reale. Câteva DVD-uri porno gay în subsolul congresmanului nu dovedeau nimic. La naiba, Baker ar fi pretins că aparțin grădinarului. Și dacă imigrantul mexican ar fi vrut să-și păstreze cartea verde, ar fi ieșit din dulapul imaginar dansând în șifon galben dacă angajatorul i-ar fi cerut asta.

Nu, el avea nevoie de dovezi reale ale preferințelor sexuale ale congresmanului. Îl vroia pe Baker la limită. Dacă bănuielile lui James erau corecte, privirea pe care o văzuse între Baker și ajutorul său nu fusese una de tipul șef-angajat. Acum, dacă congresmanul își lua un weekend lung liber, care erau șansele ca jucăria lui să-l însoțească? Destul de al naibii de bune.

Să te confrunți cu congresmanul era o treabă periculoasă, dar lui James nu-i păsa. El era bătrân. Beth avea toată viața înainte, iar el ar fi făcut tot ce-i stătea în putință pentru a se asigura că o va trăi. Dacă era timpul lui, așa să fie. După cum se spunea, oricum prefera să se stingă cu un bang decât cu un whimper. Dacă se va întâmpla asta, va trebui să se asigure că îl va lua pe congresman cu el.

Trebuia să se întâlnească cu Beth cât mai curând. Viziunile deveneau din ce în ce mai clare pe zi ce trecea, dar încă simțea că mai are ceva timp. Spera că suficient timp pentru a obține ceea ce avea nevoie. Își va petrece weekendul

chiar aici, cu un teleobiectiv îndreptat spre fereastra congresmanului.

***

Branigan Road se întindea în ambele direcții, goală și neagră, tăind prin pădurea deasă. A așteptat până când Mary Ann s-a întors cu spatele la el pentru a-i arăta ce cauciuc a făcut pană. De parcă el nu ar fi știut. Era încă îmbrăcată în uniforma ei de chelneriță. Adidașii nu erau tocmai excitanți, dar fusta albă care se termina chiar deasupra genunchilor îi oferea o priveliște frumoasă a picioarelor ei netede și bronzate. Iar imaginile servile pe care i le inspira uniforma compensau mai mult decât pantofii. Într-o clipă, era la fel de tare ca și bara de metal pe care o scosese din buzunar.

Cu un freamăt de emoție, el a coborât bara pe capul ei, prinzându-i corpul în timp ce ea se arunca în față. Ea s-a prăbușit în brațele lui. El s-a aplecat sub ea și i-a tras trunchiul peste umăr. Era mai mică decât fusese Amelia, iar el nu a avut nicio problemă să-i echilibreze greutatea. Câteva secunde mai târziu, ea era ghemuită pe prelata din portbagajul lui, ca și cum ar fi tras un pui de somn. În afară de sângele care-i picura pe tâmplă, părea destul de liniștită.

Aceasta era partea periculoasă a răpirii - ceea ce, în mod natural, o făcea și cea mai interesantă. Dacă cineva trecea pe acolo în acest moment, jocul ar fi luat sfârșit. Trupul neînsuflețit al lui Mary Ann în portbagajul său ar fi greu de explicat. Desigur, era pregătit să ucidă pe oricine s-ar fi împiedicat de el în acest moment vulnerabil, dar apoi ar fi trebuit să treacă mai departe. Seara lui ar fi fost complet distrusă.

Mary Ann a gemut. El și-a lins buzele în așteptare.

Răbdare. Erau detalii care trebuiau rezolvate înainte ca el să se poată răsfăța.

S-a uitat în sus și în jos pe drumul întunecat. Nu vedea nicio mașină. A scos o seringă hipodermică din trusa sa și a măsurat suficient Ace pentru a o ține inconștientă pentru o vreme, cel puțin până când o aducea acasă și își

pregătea zona de lucru. A păstrat doza ușoară. Nu voia să o omoare din greșeală. Voia să o omoare intenționat. Ca o ultimă măsură de siguranță, i-a pus bandă adezivă în jurul încheieturilor și gleznelor. Nu era nimic mai rău decât să deschidă portbagajul și să vadă o femeie nervoasă aruncându-se asupra lui. A fost acolo, a făcut asta.

Aplecându-se, a luat sângele de pe fața ei cu o spatulă mică, apoi l-a pus într-o pungă Ziploc cu câteva fire de păr lung și negru smulse direct din capul lui Mary Ann. A închis portbagajul. Greierii ciripeau din pădurea înconjurătoare în timp ce el ocolea spre fața mașinii și se strecura pe scaunul șoferului. Norocul lui nu ar fi putut fi mai bun. Când înfipsese cuiul în anvelopa ei, pariase că anvelopa nu va face pană în parcare. Pe de altă parte, ar fi putut rezista până când ea ajungea acasă la Robert. Nu avea cum să riște ca monstrul ăla să-l vadă aproape de soția lui. Robert ar fi putut și l-ar fi rupt în bucăți mici.

Dar soarta l-a binecuvântat, iar cauciucul a ajuns până la marginea orașului. De fapt, această porțiune de drum era perfectă. Absolut perfectă.

A pipăit punguța din buzunarul de la piept. Mai avea o mică problemă de rezolvat înainte de a se putea bucura cu adevărat de timpul petrecut cu Mary Ann. Încă un detaliu pentru a se asigura că nimeni nu-l va suspecta. Apoi, ea era numai a lui.

A pornit motorul și a ieșit pe șosea, fredonând tema de la *Gilligan's Island*.

Capitolul 24

Beth și-a împins căruciorul în banda de casare de la Wal-Mart și a început să scoată articole din căruciorul albastru de plastic. Un costum de baie pentru fiecare copil, șosete, două perechi de blugi din promoție și o carte pentru Ben au ajuns pe banda transportoare, împreună cu un pachet mic de păpuși Polly Pocket pentru Katie, exact ca cele cu care se jucau nepoatele ei și ale lui Jack la Quinn. Un răsfăț cu siguranță, dar Beth tocmai încasase primul ei salariu.

Trei dolari în plus nu aveau de gând să spargă banca. Zâmbetul pe care achiziția l-a adus pe chipul fiicei sale a meritat fiecare bănuț.

Katie a refuzat să îi permită casierei să îi pună pachetul într-o pungă și a strâns cutia la piept în timp ce traversau parcarea aburindă. Deasupra lor, soarele amiezii străbătea un cer cețos.

Și-au depozitat bagajele în spatele scaunului șoferului din pick-up-ul cu cabină extinsă al proprietății, pe care Jack insistase să îl conducă când aflase că aerul condiționat din break-ul ei nu funcționa. Ea protestase, dar când s-au urcat în cabina sufocantă, a fost recunoscătoare.

Îl evitase pe Jack toată dimineața, împreună cu discuția pe care el ar fi vrut să o aibă despre noaptea trecută. Ar fi trebuit să regrete ce se petrecuse între ei, dar nu putea. El îi arătase că pasiunea era încă posibilă. De fapt, fusese aproape o realitate. Dar nu aveau niciun viitor împreună. Jack era un om bun, iar să-l rănească nu era corect. Ce s-a întâmplat noaptea trecută nu se mai putea întâmpla.

Ea și Ben au coborât geamurile pentru a lăsa să se scurgă o parte din căldură în timp ce ea a întors cheia. Camionul avea doar câțiva ani și a pornit din prima încercare. Urmau să fie răsfățați.

Ea a pufnit. Nu trecuse atât de mult timp de când conducea un Mercedes. Și uite cum se terminase asta pentru ea.

Deocamdată ar putea folosi camioneta lui Jack, dar ce s-ar face dacă mașina ei ar muri? O mașină nouă i-ar mânca tot fondul de urgență și nu avea cum să îl refacă. Avea ceva bani în bancă de dinainte de căsătorie, dar nu avea cum să își acceseze economiile. Richard i-ar fi monitorizat conturile bancare și ar fi găsit-o într-o clipită.

"Ți-ai pus centura de siguranță?" Beth s-a uitat în oglinda retrovizoare la fiica ei.

"Da, mami." În scaunul ei înălțător din centrul celui de-al doilea rând, Katie își ținea cutia nedesfăcută strâns, ca și cum ar fi fost plină cu pietre prețioase în loc de păpuși de trei inci. "Mi-e foame."

Beth a verificat ceasul de bord și a întâlnit privirea fiicei sale în oglindă. "Vom ajunge acasă în scurt timp. Vrei brânză la grătar pentru prânzul de azi?"

Katie a zâmbit și a dat din cap.

Ben s-a aplecat și a schimbat postul de radio în timp ce Beth a ieșit din parcare pe drumul principal, apoi a intrat pe autostradă.

Metrostation a bubuit din difuzoare, iar capul lui Ben a început să se miște ca un câine de bord. Beth s-a aplecat și a coborât volumul puțin sub nivelul asurzitor. Ben i-a aruncat un zâmbet, iar ea i-a zâmbit înapoi. Ordinaritatea schimbului de replici părea în același timp străină și aproape fericită normalitate.

Câțiva kilometri mai târziu, ea a ieșit pe drumul îngust și muntos care ducea spre Westbury. Aerul rece a început să iasă din gurile de ventilație, iar ea a suspinat ușurată când i-a scăldat fața umezită de sudoare.

Ea a încetinit când camionul s-a apropiat de o curbă strânsă a drumului.

Stânca înclinată pe verticală se întindea pe partea stângă a drumului și se prăbușea pe partea dreaptă. S-a uitat în oglinda retrovizoare și a oftat când a zărit un sedan negru strălucitor care se apropia de ei. Beth a apăsat pe accelerație, dar mașina a continuat să câștige teren până când a ajuns la câțiva metri în spatele lor. Nu putea merge mai repede, nu cu curba din față.

Brusc, camioneta a tresărit înainte. Sedanul se izbise de bara de protecție din spate a camionului.

"Mamă!"

Beth nu a avut timp să răspundă la strigătul lui Ben. A strâns volanul și s-a concentrat pe menținerea camionului centrat pe drumul îngust. Metalul a trosnit, iar camionul a pornit din nou înainte când sedanul l-a lovit din spate a doua oară. Volanul a tresărit în mâinile ei, iar camionul s-a îndreptat spre parapet și spre panta de 15 metri de pe partea cealaltă.

Beth a tras puternic de volan spre stânga, trecând pe banda din sens opus.

Cauciucurile au scârțâit. Katie a țipat. Cu o zgârietură metalică puternică, camionul s-a izbit lateral de peretele de piatră. Beth s-a luptat să mențină autovehiculul drept, în timp ce sedanul trecea pe lângă ea într-o ceață neagră. Înainte ca Beth să-și recapete răsuflarea, a auzit un claxon. Ea a virat înapoi pe banda corespunzătoare, evitând cu greu o coliziune frontală.

Volanul se clătina sub mâinile ei. Motorul camionului scârțâia. După ce

au trecut de curbă, drumul s-a lărgit și Beth a tras pe dreapta.

Pieptul i s-a contractat, iar greața i-a urcat în gât. A expirat respirația pe care o reținuse inconștient. Mâinile tremurându-i, pieptul zvâcnind, și-a privit ambii copii. Ben avea încheieturile degetelor albe și fața palidă. Pe bancheta din spate, fiica ei plângea. Inima lui Beth bătea cu putere pentru ea. A respirat adânc, liniștită.

"E în regulă, iubito." Imediat ce era sigură că picioarele o vor ține în picioare, îi scotea pe copii din mașină.

Vocea lui Katie a tremurat. "Ce s-a întâmplat, mami?"

Beth și-a curățat gâtul și a încercat să-și controleze vocea. Ieșea destul de lin, dar un pic mai ridicat decât în mod normal. "A fost doar un accident. Suntem cu toții bine. Nimeni nu a fost rănit și asta e tot ce contează." Cu excepția faptului că camionul lui Jack era distrus. S-a uitat prin parbriz. Capota era îndoită pe o parte, iar aburul șuiera de dedesubt. Avariile de pe partea laterală trebuiau să fie mai grave decât cele pe care le putea vedea de pe scaunul șoferului, și nici nu voia să se gândească la partea din spate a camionului. A oprit mașina.

"Accident?" Sprâncenele lui Ben erau împletite, dar nu a mai spus nimic în fața surorii sale.

Înainte ca Beth să poată răspunde, o Toyota albă a oprit în spatele lor. O femeie în vârstă a coborât și s-a apropiat de fereastra lui Beth. "E toată lumea în regulă, dragă?" La semnul din cap al lui Beth, femeia a continuat: "Am văzut totul. Probabil vreun bețiv. Am sunat la poliție pe mobil." I-a întins lui Beth o mână cu vene albastre pentru a o strânge. "Eu sunt Ellen Wheelan. Hai să vă scoatem pe toți de acolo."

A durat cincisprezece minute până când a apărut o mașină de poliție. Beth a lăsat copiii în mașina lui Ellen, unde femeia mai în vârstă insistase să se refugieze de căldura sufocantă. În ciuda umidității, Beth tremura.

Întâlnind-o în fața camionetei lui Jack, locotenentul Winters s-a prezentat și i-a cerut documentele.

Și-a șters palmele pe blugi înainte de a-i preda, sperând că aspectul ei nervos va fi atribuit accidentului. Arma legată de glezna ei părea să fi crescut

în greutate și mărime de la sosirea polițistului. Din fericire, polițistul părea distrat și nu i-a aruncat decât o privire superficială asupra permisului în timp ce nota numerele.

"Îmi pare rău că a durat atât de mult, doamnă." A aruncat o privire la plăcuța de înmatriculare a camionului și a ridicat o sprânceană. "De unde îl cunoașteți pe domnul O'Malley?"

"Eu sunt îngrijitorul moșiei."

A luat declarația ei și a doamnei Wheelan, a completat mai multe formulare și a făcut fotografii ale locului și ale camionului. Un fluierat scăzut îi ieșea din buzele strânse în timp ce scana pagubele produse camionului lui Jack. "I-ar putea lua ore lui Earl să ajungă aici cu platforma, doamnă, și nu mă simt confortabil să vă las pe toți aici. Dacă nu vă deranjează, vă las la domnul O'Malley."

***

Pe Branigan Road, Jack își trase Explorer-ul pe iarbă, în spatele unui șir de vehicule oficiale și a unei dube de știri locale. Banda galbenă de la locul crimei delimita o zonă mare în jurul unei Corolla albastre cu patru uși parcată pe pietriș. O unitate CSI a poliției de stat se afla la vreo douăzeci de metri în spatele Toyota. Tehnicienii bâzâiau în jurul vehiculului.

Un grup mare de oameni se strânsese la marginea pădurii. Voluntari de căutare. Lui Jack i s-a strâns stomacul. L-a zărit pe șeful poliției Mike O'Connell în fruntea mulțimii, vorbind și gesticulând. Jack a scanat fețele, recunoscând pe unii dintre voluntari.

Bastonul său s-a înfipt în pământ în timp ce se îndrepta spre șeful poliției și stătea la câțiva metri în spatele acestuia.

Mike a împărțit voluntarii în patru grupe, a alocat zone pe o hartă aeriană și a împărțit walkie-talkie-uri. El a ținut discursul obișnuit "*dacă găsești ceva, nu te atinge de el"*. Pe margine, Todd Foster a ținut în frâu o pereche de câini

de vânătoare. Soțul lui Mary Ann, Robert Spencer, a ținut ceva roz pal și pufos. Un pulover?

Jack și-a înghițit nodul din gât și și-a dorit imediat să fi avut ocazia să-i ceară scuze lui Beth în această dimineață. Dar nu o putea învinui că îl evită.

Robert i-a dat obiectul lui Todd cu mâinile tremurânde. La semnalul unui tehnician de la locul faptei, Todd a condus câinii la Toyota și le-a dat să miroasă puloverul. Unele lătrături inițiale și entuziasmul din jurul autovehiculului s-au diminuat, animalele nereușind să detecteze un miros. Todd a lărgit cercul, în spirală spre exterior. Pe iarba dintre șosea și copaci, Robert vibra de furie și disperare, cu mâinile goale încleștate în pumni de mărimea unei mingi de bowling, cu ochii cu riduri roșii sumbri și frenetici. Jack i-a admirat pielea palidă și aspectul neîngrijit. Instinctul îi spunea că Robert nu avea nimic de-a face cu dispariția soției sale, deși Mike avea să-l investigheze. Partenerul de viață era întotdeauna în capul listei în cazul unei dispariții - sau al unei crime.

Cu excepția cazului în care poliția avea deja un alt suspect în minte.

Mike a dispersat grupurile în pădure, apoi s-a apropiat de Jack. "Mulțumesc că ai venit, Jack. Chiar mi-ar prinde bine expertiza ta aici."

Jack s-a uitat în jur la mica armată de uniforme locale și județene. "Oricând. Ce aveți până acum?"

"Robert m-a sunat aseară la unsprezece și jumătate. Mary Ann trebuia să ajungă acasă pe la zece și jumătate sau cam așa ceva. Lucrase o jumătate de tură în plus la restaurant pentru că managerul, Carl Johnson, a concediat-o pe cealaltă chelneriță. Mary Ann a ieșit la ora zece fără cinci. Când nu a apărut acasă până la ora unsprezece, Robert s-a dus s-o caute. A mers pe traseul pe care ea mergea acasă de la serviciu și i-a găsit mașina aici." Mike a dat din cap spre Toyota. "Cauciucul drept din față e dezumflat. Nici urmă de Mary Ann."

Șeful a făcut o pauză. "Cu excepția câtorva picături de sânge, a poșetei și a telefonului mobil pe jos, lângă mașină."

Jack s-a uitat la pădure, unde Todd își plimba câinii de-a lungul liniei de copaci. Câinii lui placizi, neinteresați. Stomacul lui Jack s-a încovoiat în pumn; acidul i-a urcat în gât. Și-a coborât vocea. "Mary Ann nu a plecat pe jos de

aici."

Privirea lui Mike era și ea ațintită asupra câinilor. "Știu."

"Căutarea este probabil inutilă."

"Și eu știu asta." Mike și-a trecut o mână prin păr. "Dar trebuie să facă ceva."

Judecând după abundența de personal deja pus la dispoziție pentru o femeie dispărută de doar paisprezece ore, Mike ajunsese în mod evident la aceeași concluzie ca Jack. Exista o singură posibilitate care să atragă atât de multă atenție atât de repede. Poliția presupunea că Mary Ann fusese răpită de ucigașul din Riverside. Totuși, nimeni nu era pregătit să spună aceste cuvinte până când nu existau mai multe dovezi, mai ales că o echipă de știri pândea prin preajmă. Presa iubea un criminal în serie.

Șeful a tras adânc aer în piept și l-a eliberat în grabă. "Nu crezi că sunt nebun să scot totul la iveală atât de devreme?"

"Nu." Jack a clătinat din cap. "Evenimentul este suficient de aproape pentru a o justifica. Profilul victimei se potrivește."

"Când lucram în oraș, nu am fi completat nici măcar un formular timp de două zile."

"Acesta nu este orașul. Dacă nu i-au crescut aripi, fie cineva a ridicat-o, fie cineva a luat-o. Cu sângele, aș paria pe forță."

"Doamne, speram să nu fii de acord cu mine." Mike și-a trecut o mână prin păr, frustrat.

"Îmi pare rău. Ce-ți spune instinctul?"

Mike a pufnit. "Nu e fericit. Care sunt șansele ca ucigașul de pe Riverside să fi condus pe această porțiune de drum complet pustie atât de târziu în noapte, exact la aceeași oră ca Mary Ann?"

"Și-a croit drum spre nord."

"Da, dar am vorbit cu profilerul FBI. Ucigașul a operat întotdeauna în zone urbane depresive sau de-a lungul autostrăzilor, locuri în care este probabil să întâlnească femei singure. El nu urmărește, el face ambuscade. Nu a răpit niciodată pe cineva de pe o șosea la fel de izolată ca aceasta. Scena se potrivește, cu excepția locației. Potrivit profilerului, acesta nu este terenul său

tipic de vânătoare."

Jack nu a răspuns; doar a suspinat. "Ceea ce înseamnă că este ori un imitator, ori o crimă fără legătură, ori..."

"Ucigașul este unul dintre noi", și-a încheiat Mike fraza. "A trecut pe lângă Mary Ann și nu a putut rata ocazia."

"Federalii sunt pe drum?"

"Yeah. Te-aș putea convinge cumva să participi la asta? De zece ani n-am mai lucrat la ceva mai important decât o problemă domestică sau o supradoză." Mike a înghițit și s-a holbat la Toyota, care era târâtă pe o platformă. "Nu pot s-o dau în bară."

Niciunul dintre ei nu avea de gând să o spună, dar dacă aveau dreptate, șansele de a o vedea pe Mary Ann în viață erau minime, indiferent ce ar fi făcut. Dacă fusese răpită de ucigașul din Riverside, acesta nu-și reținea victimele mai mult de o zi sau două. O avea deja de - Jack își verifică ceasul - aproape cincisprezece ore.

Pete Winters, adjunctul lui Mike, a apărut cu mașina sa de patrulare. "Jack, pot să vorbesc cu tine un minut?" Locotenentul a coborât din mașină și și-a desprins centura. Pete nu era chiar gras, doar scund și pătrat, cu o față de buldog pe măsură. "Tocmai ți-am lăsat îngrijitoarea și copiii ei la tine acasă. Cineva i-a scos de pe șosea și ți-a avariat camionul."

Jack a devenit atent. "Sunt în regulă?"

Pete a dat din cap. "Doar puțin șocată. Totuși, abia a ratat o lovitură frontală. A fost foarte norocoasă." Ochii ofițerului au scanat figurile unui grup de căutare care cerceta marginea pădurii. "Îl voi trimite pe Earl acolo mai târziu să îți ia mașina."

"Nu-ți face griji în privința asta. Camionul nu e important acum." Jack a strâns mâna lui butucănoasă. "Mulțumesc, Pete. Apreciez că i-ai dus acasă." Jack s-a întors spre șef. "Mike, trebuie să-i verific."

Mike îi făcu semn să plece. "Du-te. Asigură-te că sunt bine. Vorbim mai târziu."

Jack se îndrepta deja spre camionul său. "Sună-mă când ai o oră precisă pentru întâlnire."

"Așa voi face."

Stomacul lui Jack se învârtea când a apăsat pedala de accelerație. Plămânii lui păreau că nu se pot umfla până la capăt. Pete spusese că sunt bine, dar până nu-i vedea cu ochii lui...

A virat pe drumul privat un pic prea repede. SUV-ul s-a răsturnat. Îndreptând vehiculul, Jack a lăsat accelerația și a respirat adânc, tremurând.

Calmează-te. Îi vei speria de moarte.

Două minute mai târziu, a parcat la capătul aleii circulare și a urcat pe alee. A încercat butonul, dar ușa era încuiată. Inteligent, dar neobișnuit. Auzise Beth deja despre dispariția lui Mary Ann?

Jack a ocolit partea din spate a casei și a intrat în bucătărie.

Ben era la masa din bucătărie. Katie stătea pe podea lângă Henry, cu un braț întins pe spatele câinelui. Ochii fetiței erau umflați, dar acum nu părea supărată. În fața aragazului, Beth învârtea un sandviș într-o tigaie. Bucătăria mirosea a brânză la grătar.

"Ce s-a întâmplat? Este toată lumea bine?"

Katie a sărit în picioare și s-a agățat de piciorul lui Jack. I-a murmurat în coapsă: "Mama ți-a distrus camionul."

Jack s-a aplecat în jos și a luat-o în brațe. Ea și-a înfășurat toate cele patru membre în jurul lui și, pentru câteva secunde, el doar a rezistat. Închizând ochii, a inhalat parfumul floral al No More Tangles din părul ei.

S-a lăsat pe spate și a scanat-o în căutarea oricărui semn că ar fi fost implicată într-un accident de mașină. Nimic. Ușurarea i-a inundat corpul, făcându-l să amețească. "Nu-i nimic. Camionul nu e important. Atâta timp cât nimeni nu a fost rănit." A așezat-o din nou în picioare și i-a sprijinit un umăr de perete.

Katie s-a holbat la el. "Am ajuns să mergem într-o mașină de poliție."

"A fost interesant?"

"Nu chiar. Putea înăuntru. Mama ne-a pus să ne spălăm foarte bine pe mâini când am ajuns acasă."

Gura lui Jack a tresărit. Copilul aproape că îl făcuse să uite ororile zilei pentru câteva secunde. Ar fi putut fi uciși. Toți trei. Profunzimea sentimentelor

sale pentru această mică familie l-a lovit ca un pumn în plexul solar. A apăsat cu pumnul pe senzația de arsură care îi ieșea din abdomen.

Beth a strecurat două sandvișuri pe farfurii. Nu spusese niciun cuvânt și evitase contactul vizual. Era încă supărată pentru noaptea trecută?

Jack a prins privirea lui Ben și a dat din cap spre ușă. "De ce nu vă duceți voi doi prânzul în sufragerie să vă uitați la desene animate?"

Katie își smulse farfuria înainte ca mama ei să se opună lui Jack și să invoce regula fără televizor după-amiaza. Se întoarse să îl cheme pe Henry, dar câinele o urmărea deja pe ea și sandvișul ei.

Ben, însă, nu s-a clintit de la masă. Avea un maxilar încăpățânat care îl imita pe cel al mamei sale.

Beth i-a așezat farfuria pe masă, apoi s-a întors la aragaz să șteargă blatul. Imediat ce ușa s-a închis în urma fiicei sale, Beth a vorbit fără să se uite la Jack. "Îmi pare rău pentru camion. Poți să-mi scoți din salariu costul reparațiilor." A luat o ceașcă de cafea de pe tejghea și a înfășurat ambele mâini în jurul căniii ca și cum ar fi încercat să le încălzească.

"Nu-mi pasă de camion, Beth. Ai fi putut fi rănită." Și prin *rănit se* referea la omorât. Jack și-a ridicat sprâncenele spre Ben, cerându-i părerea în tăcere.

Ben a fost mai mult decât bucuros să îi facă pe plac. "Tipul a făcut-o intenționat. Ne-a lovit de mai multe ori și nu s-a oprit să vadă dacă suntem bine sau altceva."

"Nu avem cum să știm asta cu siguranță." Beth a scos un scaun și s-a așezat, dezumflându-se în timp ce își freca fața cu o mână. Vocea ei părea obosită și nu părea că își crede propriul argument.

"Ați obținut o descriere a mașinii?" îi întrebă Jack pe amândoi, scoțând un scaun și așezându-se vizavi de Beth. Las-o să încerce să evite contactul vizual când el stătea la un metru distanță.

Ea a scuturat din cap. "Nu suficient pentru a fi de folos. Era un sedan negru. Nu știu ce marcă sau model, și nu am prins nici măcar o cifră din numărul de înmatriculare. Geamurile erau fumurii."

"Ben, ai putea să te duci să vezi ce face Katie?" a întrebat Jack. Ben i-a aruncat o privire rănită, dar s-a dus.

"Mai întâi de toate, sunteți siguri că niciunul dintre voi nu trebuie să meargă la Urgențe?" Jack știa că Beth nu ar ezita să-i ducă pe copii la doctor, dar că și-ar ignora propriile răni.

"Suntem bine. Nici măcar o zgârietură." I-a întâlnit privirea direct. Nu avea vânătăi vizibile. Ochii ei păreau limpezi, cu excepția unei oboseli înfrânte care părea să o fi îmbătrânit cu zece ani de la micul dejun.

"Bine atunci, a doua problemă. Mary Ann Spencer a dispărut noaptea trecută, în drum spre casă, după ce și-a făcut tura la restaurant."

Ochii lui Beth s-au deschis larg și a tras puternic aer în piept. Mâna lui Jack îi venea să se întindă peste masă și să o apuce pe a ei, dar, după noaptea trecută, știa că nu trebuie. Putea, totuși, să îndrepte asta.

"Îmi pare rău pentru noaptea trecută, Beth. N-ar fi trebuit să te sărut. Nu se va mai întâmpla."

Ea nu a răspuns, dar tristețea îi strălucea în ochi. Jack se întreba dacă era din cauza sărutului sau pentru că nu avea de gând să o mai sărute. Evident, ea nu avea de gând să-i spună ce simțea.

"Mâine o să-ți fac rost de un telefon mobil. Până când vom ști ce s-a întâmplat aici și camionul va fi reparat, dacă trebuie să părăsești moșia, te rog lasă-mă să te duc eu. Nu vreau să rămâi blocată în căruța aia."

"A dispărut pur și simplu? Fără indicii?" Ea nu s-a certat cu el, dar nici nu a fost de acord cu cererea lui. Ar trebui să insiste?

"Nimic." Jack a avut brusc o viziune cu sângele lui Mary Ann pe stradă, iar paranoia lui a crescut. Cineva încercase să o ucidă pe Beth astăzi. "Am fost la locul faptei. Au început să caute. Au chemat câinii și restul, dar nu arată bine."

"Cine ar face așa ceva?"

Jack a lăsat întrebarea ei fără răspuns.

"Nu trebuie să stai aici cu noi, Jack, dacă preferi să ajuți cu căutările. Noi suntem bine."

"Nu mai sunt foarte util în această calitate." Jack se uită în jos la picior. "Dar i-am promis șefului poliției că voi fi disponibil pentru a mă întâlni mai târziu cu FBI-ul."

"Ești sigur?" Beth se uită în jos în cafeaua ei. De ce era atât de nerăbdătoare să scape de el? Ce plănuia?

Jack a dat din cap. "Nu cred că o vor găsi astăzi." Nu avea cum să o lase singură, nu când cel de care se ascundea ar fi putut să o găsească. "Beth, promite-mi..."

"Am auzit-o pe Katie." Beth a sărit în picioare și s-a repezit spre ușă.

Jack a lăsat-o să plece, dar nu a fost păcălit. Ea nu-i promisese că va rămâne cu el.

***

O bătaie a semnalat sosirea lui Sean. Jack a deschis ușa franceză. Vărul său a pășit în bucătărie, cu servieta în mână.

Doamna Harris și-a ridicat privirea de la încărcarea mașinii de spălat vase. "Ai nevoie de ceva de mâncare, Sean? A mai rămas niște friptură de vită de la cină."

Vărul său a scuturat din cap. "Nu, mulțumesc, doamnă. Am mâncat deja."

Jack și-a pus mâna pe umărul lui Sean și l-a îndrumat spre ușa batantă. "Vom fi în birou și vom trece în revistă noul sistem de securitate."

"Nu se fumează acolo, băieți." Doamna Harris le-a aruncat privirea ei de "*nu te pune cu mine*". "Sunt copii în casă."

Jack și-a reprimat un zâmbet. "Da, doamnă."

"Și cruțați-vă ficatul. Mai ușor cu scotch-ul."

Chiar dacă Jack nu fumase în birou, camera încă mirosea a trabucuri de calitate superioară. Patru decenii de indulgență nu aveau să dispară peste noapte.

Ar fi putut curăța locul în întregime, presupunea el, dar lui Jack mirosul i se părea familiar și reconfortant.

"Îmi pare rău, aș fi fost aici mai devreme, dar am trecut pe la secție să-l văd pe Mike." Și pe această notă, Sean s-a oprit la comodă pentru a turna două

degete de scotch într-un pahar. A înclinat sticla spre Jack.

"Doar una scurtă", a răspuns Jack. "Am fost acolo când l-a eliberat pe soțul ei, Robert. A mai aflat ceva?" Fratele lui Robert Spencer fusese cu el toată noaptea. Jack asistase și el la întâlnirea cu FBI-ul, dar nu aflase nimic mai mult despre ucigașul din Riverside decât îi spusese deja Wes. Mike conducea o anchetă la scară largă în cazul în care Mary Ann nu fusese răpită de criminalul în serie, dar nimeni nu avea prea multe speranțe că mai era în viață.

"I-a adus pe Carl Johnson și Will Martin pentru interogatoriu." Sean i-a întins lui Jack un pahar de cristal cu o doză generoasă "scurtă" de single malt.

Sprâncenele lui Jack s-au ridicat. "Serios? Bazat pe ce?"

"Dacă Carl nu i-ar fi cerut să lucreze până târziu, Mary Ann ar fi fost acasă la șase." Sean și-a ridicat paharul.

Jack și-a înclinat paharul și a înghițit puțin. Lichidul i-a alunecat pe gât într-o grabă caldă și binevenită. "Da, dar el nu era încă la restaurant când ea a ieșit din tură?"

Sean a scuturat din cap. "Managerul de noapte a venit la zece. Carl a plecat imediat după Mary Ann. S-a dus singur acasă. Fără alibi."

"Dacă e nevinovat, e nasol să fii el", a spus Jack.

"Oricum e un ticălos." Sean a ridicat din umeri. "Mike știe că legătura e fragilă, dar trebuie să își acopere spatele. Și se va agăța de orice pai disponibil pentru a o găsi pe Mary Ann."

"Cum rămâne cu Will?" Jack își sorbi băutura. Scotch-ul cobora mult prea ușor în zilele astea.

"Se pare că cineva i-a spus lui Robert despre incidentul de la restaurant de săptămâna trecută. Îți amintești? Mary Ann a amenințat că-i spune lui Robert că Martin o bate la cap."

Jack a dat din cap. "Îmi amintesc. Pare subțire, totuși."

"Nu și pentru Robert."

"Bine zis. Cum a luat-o Will?"

Sean a scuturat din cap. "Nu știu. Mike și tipul de la FBI l-au luat înapoi. Nu am rămas să văd cum se termină totul. M-am gândit că va dura ceva timp."

"Ce părere ai despre faptul că Will și Carl sunt pe lista scurtă?" a întrebat

Jack.

Sean a ridicat din umeri. "Will are o istorie, dar nu este suficient de inteligent sau subtil pentru a fi adevăratul ucigaș din Riverside. Nu-l cunosc pe Carl atât de bine. Aș spune că el se potrivește mai bine profilului. E liniștit, trăiește singur și se hrănește din suferința altora. Dar dacă și-ar lua propriul angajat, ar fi cel mai prost criminal în serie din istorie."

Din păcate, Jack a fost de acord cu el. "Oricare dintre ei l-ar putea imita pe Ucigaș, totuși."

"Adevărat. Sau ar putea fi un alt bărbat alb între douăzeci și patruzeci de ani care locuiește singur sau care se potrivește profilului general al criminalului în serie." Sean și-a terminat băutura.

"Chiar nu-mi place să cred că cineva de pe aici a luat-o pe Mary Ann."

"Știu, dar profilerul FBI pariază pe un localnic. Branigan Road este prea îndepărtat pentru un criminal la întâmplare."

"Cine mai este pe lista scurtă a lui Mike?" a întrebat Jack.

"În afară de fiecare bărbat alb din comună?" Sean a bufnit. "Datorită accesului lor facil la Ace, pe care știu că ucigașul l-a folosit de la autopsiile victimelor anterioare, el i-a adăugat pe Doc White, veterinarul de animale mari; Dr. Ritter, veterinarul de animale mici; și o mână de crescători și dresori de cai, inclusiv vecinul tău, Jeff Stevens."

"Nu-l cunosc pe Dr. Ritter, dar Doc White pare cam bătrân."

"Puternic ca un bou, totuși", a subliniat Sean.

Jack și-a imaginat vecinul. Jeff nu putea să aibă mai mult de un metru șaptezeci și era cam slab. "Crezi că Jeff ar fi destul de puternic?"

"Se ocupă toată ziua de animale de o mie de kilograme."

"Bine zis", a recunoscut Jack.

Vărul său și-a deschis servieta și a scos două dosare. L-a aruncat pe primul pe biroul lui Jack. "Acestea sunt actualizările pe care le recomand la sistemul de securitate. Senzori de mișcare, camere video, interfon, tot ce am discutat și chiar mai mult. O să punem o linie telefonică și o să amplasăm o cameră sau două și la hambar. Oamenii mei vor fi aici mâine la prima oră pentru a începe instalarea."

Jack și-a lăsat paharul jos. Bănuia deja ce se afla în al doilea dosar.

"Și iată tot ce ai vrut să știi despre noul tău îngrijitor, pe care, apropo, soarta l-a călcat în picioare."

Jack se holba la dosar. Adevărata identitate a lui Beth era chiar în fața lui. Atunci de ce ezita să deschidă dosarul? Pentru că, deși ea îl mințise și îi prezentase un act de identitate fals, tot i se părea o încălcare a intimității ei. Ceea ce era o prostie. Avea tot dreptul să știe pe cine a angajat. Și, mai important, cum ar fi putut să o ajute dacă nu știa nimic despre situația ei?

"După ce vei citi asta, vei înțelege de ce am adăugat câteva funcții suplimentare la sistemul de alarmă. E în rahat până la gât."

Capitolul 25

Mâna lui Jack plutea deasupra dosarului.

"Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să îl deschizi?"

Jack a întins mâna și a răsfoit coperta, ignorând izbucnirea vărului său. Știa că raportul lui Sean va fi cuprinzător, dar tot nu era pregătit pentru fotografia lui Beth care îl privea de pe prima pagină a raportului privind o persoană dispărută. Privirea lui Jack s-a mutat de la fotografie la textul de mai jos. Numele ei era - la naiba - Elizabeth Baker.

Creierul lui Jack a înghețat pentru câteva secunde în timp ce încerca să-și amintească ce auzise la știri despre dispariția ei. Congresmanul nu locuise în jurisdicția sa, dar Jack știa despre caz. Își aminti brusc că soția dispărută a congresmanului Baker era nebună - cel puțin așa li se spusese. Cu ceva timp înainte de dispariție, ea încercase să cumpere un bilet dus pe Ambien Express.

Jack a luat raportul pentru a citi detaliile. Elizabeth Andersen Baker a dispărut din casa ei din Main Line Philadelphia toamna trecută. Congresmanul Richard Baker se dusese cu o seară înainte să-și viziteze tatăl la Washington pentru un sfat cu privire la o problemă legislativă și rămăsese peste noapte.

Când s-a întors acasă în dimineața următoare, noua sa familie dispăruse. Mașina doamnei Baker dispăruse. Poliția a fost chemată o jumătate de oră mai târziu.

De obicei, poliția prefera să aștepte patruzeci și opt de ore înainte de a completa un raport de persoane dispărute pentru un adult, dar din moment ce Elizabeth Baker fusese spitalizată recent cu depresie severă după tentativa ei de sinucidere, se credea că este un pericol pentru ea și pentru copii. Ea nu își luase medicamentele cu ea. Poliția a început să o caute pe doamna Baker imediat după depunerea raportului. Jack bănuia că faptul că era soția unui membru al Congresului avea legătură și cu serviciile de "mănușă albă" pe care Baker le primise din partea forțelor de ordine.

Elizabeth avusese un avans de cel puțin douăsprezece ore. În luna care a urmat dispariției ei, au existat sute de apariții nefondate ale doamnei Baker, dar poliția nu confirmase niciuna.

Doamna Baker nu avea familie. În timpul vacanței de vară din primul ei an de facultate, fratele ei în vârstă de zece ani a fost ucis de un prieten într-un accident cu o armă de mână. Tatăl ei era un colecționar de arme și neglijase să-și încuie seiful pentru arme. Tatăl ei folosise apoi un al doilea pistol pentru a-și decora biroul cu un model Rorschach al propriei materii cerebrale a doua zi. Elizabeth îl găsise. Mama ei a murit de cancer în anul următor.

După ce a răsfoit foile matricole plictisitoare de la facultate și documentele legale referitoare la prima căsătorie a lui Beth și la nașterea copiilor ei, Jack a răsfoit raportul accidentului în care a murit Brian Andersen. Informațiile se potriveau cu ceea ce îi spusese Beth. S-a uitat în sus la Sean. "Presupun că ai citit toate astea?"

"Am răsfoit-o, da." Sean s-a dus la măsuță și a desfăcut sticla de whisky.

"Tu ce crezi?" Jack s-a întins după paharul de scotch pe care îl uitase.

Sean a turnat un shot scurt. "Cred că există două posibilități aici. Beth e deprimată și deliează, sau Baker minte."

"Da."

Vărul său a tăiat prin prostii până la miezul situației cu o precizie chirurgicală. "Pe de o parte, viața ei a fost plină de suficiente tragedii pentru a

justifica depresia. Dar trebuie să te întrebi de ce a decis brusc să renunțe atât de mulți ani mai târziu. A fost contabilă și mamă singură timp de vreo cinci ani înainte să-l întâlnească pe Baker."

Jack a încheiat gândul lui Sean. "Și de ce s-ar fi agravat depresia ei dacă viața ei se îmbunătățise?"

"Exact." Sean și-a încrucișat brațele și s-a sprijinit de comodă.

"În plus, Beth este fanatică în a nu lua medicamente. Nici măcar nu a vrut să ia ceva pentru contuzia ei. N-am văzut-o niciodată să bea un pahar de vin." Jack și-a scărpinat bărbia. "Ceea ce înseamnă că congresmanul Baker minte cu dinții lui perfecți."

Sean a bufnit. "Probabil a ales-o din cauza tuturor tragediilor din viața ei. Plus că nu are rude apropiate. Era drăguță și vulnerabilă. Baker s-a gândit că ar fi ușor de manipulat."

Furia îi strânse pieptul lui Jack.

Vărul său și-a încrucișat brațele pe piept și a gesticulat cu paharul. "Trebuie să te întrebi, de ce un bărbat cu o soție deprimată, posibil sinucigașă, ar lăsa-o singură peste noapte? Mai rău, a lăsat doi copii în grija ei exclusivă. Doi copii pe care pretinde că îi iubește ca și cum ar fi ai lui."

"Bine zis", a fost de acord Jack. "Nu e ca și cum nu și-ar putea permite să angajeze ajutoare."

"Când poliția l-a întrebat asta, el a spus că, în calitate de politician, nu-i place să renunțe la puțina intimitate pe care o avea familia." Ochii rotiți ai lui Sean au transmis opinia sa cu privire la declarația congresmanului.

"Cred că asta are sens într-o familie normală." Jack a scuturat din cap. "Dar nu și în cazul ăsta. Nimeni cu bun simț nu ar lăsa o femeie instabilă mintal singură cu doi copii. Ori minte, ori e vinovat de neglijență criminală."

"Doar dacă nu este instabilă mintal", a adăugat Sean. "Mie mi se pare destul de sănătoasă. Există vreo șansă ca paranoia ei să fie doar în mintea ei?"

"Categoric nu. Amenințările imaginare nu conduc sedanuri negre." Jack la pus pe Sean la curent cu accidentul lui Beth.

Pumnul lui Sean a bătut cu putere pe birou. "Accident pe dracu'. Baker e pe urmele ei."

"Congresmanul are ceva de ascuns." Jack i-a întâlnit privirea lui Sean.

"Ceva despre care nu vrea să vorbească soția lui."

***

Mai târziu, după ce Sean a plecat, Jack a scos articolele despre familia Baker pe care vărul său le inclusese în dosar, fiind convins că povestea congresmanului era o mare porcărie cu mult înainte ca acesta să discute cu Jack despre asta.

Jack a ridicat o fotografie din dosar. Era într-o revistă glossy full-color cu congresmanul la un eveniment caritabil din timpul logodnei lor.

Mâna lui Baker se odihnea intim pe partea mică a spatelui ei. Arăta diferit cu părul ei șaten deschis, care era mai scurt, evidențiat și tuns într-un stil modern, îngrijit. În fotografie era cu zece sau cincisprezece kilograme mai grea, ceea ce îi schimbase întreaga formă a feței. Nu era de mirare că Jack nu o recunoscuse. Cea mai mare diferență, însă, era în expresia ei. Ochii ei nu mai aveau privirea bântuită pe care Jack era obișnuit să o vadă. Părea fericită, sănătoasă și frumoasă.

Jack s-a uitat la o altă fotografie, făcută la scurt timp după nunta lor. Zâmbetul fericit era acum forțat și strâns. Stătea puțin mai departe de noul ei soț decât în poza de logodnă, chiar în afara razei lui de acțiune. Era mai slabă, iar ochii ei nu mai erau la fel de strălucitori.

Următoarea fotografie a fost făcută câteva luni mai târziu. Schimbarea aspectului ei era uimitoare. Greutatea ei scăzuse dramatic. Părea obosită și bolnavă. Sub ochi i se formaseră cercuri întunecate. Era o femeie diferită, ca și cum ar fi fost lovită de cancer sau de vreo altă boală gravă. Depresia fusese diagnosticul oficial, dar Jack se întreba câte abuzuri fizice și psihice suferise Beth în timpul acelor luni lungi de căsnicie.

Jack a scos apoi informațiile despre congresmanul Richard Baker. Studii în Ivy League, căpitan al echipei de dezbateri, avocat devenit politician, Baker

fusese ales în Congres la scurt timp după ce se căsătorise cu Elizabeth. O nouă soție atrăgătoare și doi copii gata făcuți erau evident atuuri pentru un politician. Familia Baker era o familie cu bani vechi, cu o casă gigantică în Hamptons, cai de curse și un iaht. Exista o fotografie a lui Richard și a tatălui său în cercul câștigătorilor cu unul dintre caii lor, după Derby-ul Brandywine.

Jack a răsfoit fotografiile congresmanului. Richard Baker arăta atletic și era blond, cu un bronz de club de țară. Părul îi semăna perfect cu al lui Ken, hainele îi erau clasice, iar zâmbetul îi era sincer.

Pe Baker nu părea să-l deranjeze să apară în ziar și era întotdeauna dispus să acorde un interviu, chiar și atunci când pretindea că este îngrijorat de dispariția soției sale.

Jack văzuse destule victime și membri ai familiilor lor pentru a recunoaște semnele pe care durerea și îngrijorarea intense le lasă asupra unei persoane. Unii oameni reacționau cu furie, în timp ce alții își ascundeau suferința în ei, dar disperarea era întotdeauna vizibilă în ochii lor. Perioadele lungi în care nu mâncau sau nu dormeau lăsau o persoană uzată și bătută. Își neglijau igiena personală, își mușcau unghiile până la capăt. În mod inevitabil, durerea autentică își lua tributul și se manifesta ca o boală fizică.

Cu toate acestea, congresmanul nu părea supărat în niciuna dintre fotografii.

Expresia lui părea gravă și îngrijorată, poate, dar hainele și părul îi erau încă perfecte ca ale unui manechin. Nu slăbise îngrijorat de dispariția familiei sale, iar Jack nu vedea nicio umbră sub ochii lui. Probabil că tipul ăsta nu ratase o manichiură, darămite o oră de somn de frumusețe.

Dacă Baker îl angajase pe tâlharul din sedanul negru, Beth și copiii erau într-un pericol și mai mare decât își dăduse seama. Familia Baker avea bani și relații, multe în sistemul juridic și, probabil, unele și în afara legii. El știa destul de bine că banii și puterea puteau manipula legea la fel de ușor ca și plastilina proaspătă Play Doh. În acest caz, banii și puterea nu renunțaseră după o tentativă de crimă eșuată.

Ridicându-se, Jack a închis dosarul și l-a depozitat în seiful de perete. Nu voia ca Beth să știe încă că deținea această informație. Încă mai spera ca ea să

aibă suficientă încredere în el pentru a-i spune totul, dar cel puțin acum avea niște informații care i-ar fi permis să o protejeze.

Acum trebuia doar să afle de ce. De ce își voia Baker soția moartă?

Stingând lumina din birou, Jack s-a întors în hol cu intenția de a arunca cele două pahare murdare în bucătărie înainte de a se îndrepta spre camera lui. Sunetul slab al unui fermoar îi atrase atenția asupra scărilor.

Cu o mână pe balustradă și cu cealaltă pe baston, a urcat treptele șchiopătând. Urmărind sunetele pașilor ușori, a virat la stânga în capătul scărilor. O lumină strălucea din jurul ușii lui Beth, care era ușor întredeschisă.

Jack s-a uitat prin deschizătură și a oftat.

O valiză mare cu roți era deschisă pe pat, iar înăuntru erau stivuite haine bine împăturite.

Beth împacheta.

Capitolul 26

Beth a împăturit o pereche de blugi și i-a pus în valiză. Deși evenimentele de dimineață îi înghețaseră sângele în vene, nu se putea abține să nu le întoarcă iar și iar în minte. Un singur lucru era limpede: *accidentul* ei din după-amiaza aceea fusese cu totul altceva.

Oamenii lui Richard îi găsiseră. Trebuiau să plece. La noapte.

Copiii urmau să fie devastați. Deși locuiau aici de puțin timp, iubeau munții. Și ei erau atașați de Jack. Gâtul i se strângea la gândul că-l va părăsi. Întărindu-și hotărârea, și-a deschis dulapul și a început să scoată cele câteva obiecte care atârnau înăuntru. Nu-și putea permite să se gândească la Jack. Avea copii de protejat.

Îi lăsa pe copii să mai doarmă câteva ore, lăsându-i pe cei care se uitau la ei să creadă că s-au instalat pentru noapte. Apoi ar fi plecat cu câteva ore înainte de răsărit. Era cea mai bună șansă a lor de a scăpa. Singura lor șansă, de fapt.

Dacă așteptau mai mult, bărbatul ăla din sedanul negru ar fi fost acolo, undeva, așteptându-i.

Mâinile au început să îi tremure atât de tare încât nu a mai putut să își împăturească hainele. A îndesat restul grămezii în valiză într-o minge mare.

"Beth?"

Pierdută în gândurile ei panicate, ea s-a învârtit.

Jack stătea în pragul ușii. "Ce faci?"

Inima i s-a strâns la amestecul de șoc și teamă din ochii lui căprui și profunzi. Dacă ar fi știut adevărul, nu ar fi vrut-o oricum. Îl mințise de la bun început. Cuvintele au început să iasă din gura ei. "Îmi fac bagajele. Nu vezi? Ne-a găsit. Trebuie să plecăm. Acum. Nu pot să cred că te-am băgat în mizeria asta. Te va ucide și pe tine." Conștientă de copiii care dormeau în camerele alăturate, și-a redus vocea la o șoaptă panicată. S-a întors și a închis valiza, incapabilă să privească tumultul de emoții de pe fața lui. Mâinile îi tremurau atât de tare încât nu putea să închidă geanta. "Nu mai e sigur aici, nu după ziua de azi."

L-a simțit pe Jack traversând camera și oprindu-se în spatele ei, cu corpul la câțiva centimetri de al ei. Mâinile lui au planat deasupra umerilor ei. A vrut să se sprijine de el și să-i absoarbă puterea. Dar nu putea. Ar fi fost încă o decepție.

"Nu poți pleca. Dacă ai dreptate, te va urmări. Vei fi complet neprotejată. Gândește-te la copii. Ei sunt mult mai în siguranță aici. Lasă-mă să te ajut. Te rog."

"Jack, nu vrei să te mai implici în asta, cu noi. E prea periculos. Te-am mințit. Te-am mințit tot timpul." Presiunea din pieptul ei amenința să o rupă în două.

I-a vorbit încet la ureche. "Te rog să nu pleci. Sean și oamenii lui vor fi aici dimineață pentru a transforma acest loc în Fort Knox. Să ajungă la tine aici nu va fi ușor. Lasă-mă să te ajut. Nu poți continua să fugi. Nu vreau să pleci, Beth."

Deși nu o atingea, căldura corpului lui îi încălzea spatele. Respirația lui îi mângâia gâtul. Era atât de concentrată pe corpul lui puternic și solid, încât abia

a observat că el părea să știe mai multe decât îi spusese ea.

Totuși, el avea dreptate. Fuga nu era răspunsul final, dar știind că ucigașul plătit al lui Richard ar putea fi atât de aproape, a umplut-o de o teroare năucitoare. A tremurat, a respirat adânc și s-a întors cu fața la Jack.

Fața îi devenise palidă și gura, strânsă. Ochii lui erau plini de mult mai mult decât îngrijorare. Perspectiva de a-și risca inima încă o dată era aproape la fel de înspăimântătoare ca Richard. Fusese deja spulberată de două ori înainte. Nu ar fi supraviețuit unei alte pierderi.

"Poți avea încredere în mine." Jack a citit cu exactitate indecizia de pe chipul ei. "Te rog. Te rog, nu pleca."

"Sunt lucruri pe care nu le știi despre mine." Ea i-a căutat în ochi orice urmă de furie sau dezamăgire. "Totul a fost o minciună. Tot ce ți-am spus."

"Nu poți să-mi spui nimic care să mă împiedice să te ajut." Jack i-a luat mâinile în ale lui. "Am știut că minți de la bun început. Nu aș fi fost un polițist prea bun dacă nu mi-aș fi dat seama de *asta*. Asta nu schimbă ceea ce simt."

Ochii lui nu aveau nicio urmă de îndoială. Acum era totul sau nimic. Nu va mai fi cale de întoarcere de la această decizie. Dar dacă avea de gând să o accepte, să o ajute, să-și riște propria viață pentru ea, atunci trebuia să știe adevărul. Întregul adevăr. Fiecare detaliu murdar.

"Numele meu este Elizabeth Baker și sunt căsătorită cu Richard Baker, congresmanul Richard Baker, și nu știu ce să fac. Ai dreptate. Nu pot fugi la nesfârșit." Pentru prima dată, ochii ei au căutat contactul direct cu ai lui. "Am nevoie de ajutor."

Spre uimirea ei, în ochii lui nu era nici șoc, nici condamnare, ci doar ușurare. I-a strâns ușor mâinile. "Am nevoie să-mi spui totul."

Beth a dat din cap, ușurarea făcând-o să amețească.

Jack s-a uitat înapoi pe hol. "Hai să mergem jos unde putem vorbi."

***

Jack a ales biroul pentru că putea închide ușile. Neavând nevoie de spațiu sau mobilă între ei, a ignorat biroul.

Beth s-a plimbat de-a lungul camerei mici.

Jack s-a mutat la comodă, i-a turnat un strop de scotch și apoi a condus-o la fotoliul lipit de perete. I-a pus paharul în mână. "În primul rând, știam deja cine ești. Sean și-a dat seama."

Surpriza și suspiciunea îi străluceau în ochi. "De când știi?"

"Cam o jumătate de oră."

Ușurarea i-a trecut pe față. "Oh." Degetele ei au strâns paharul, dar ea nu a băut.

S-a gândit la dosarul gros din seif și a înlăturat sentimentul de vinovăție. Făcuse ceea ce crezuse că e mai bine. Acum nu mai putea da înapoi. "Am citit povestea oficială din spatele dispariției tale. Acum trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat."

Ochii ei s-au îndreptat spre fereastră, ca și cum ar fi vrut să sară prin geam. A suspinat. Corpul i s-a dezumflat, iar privirea i-a căzut pe podea.

"În ultima noapte, noaptea în care am plecat, Richard era în biroul său. Îi sosise un pachet, cu livrare specială. Am presupus că era important și că l-ar fi vrut imediat. Am încercat să nu-l supăr." Ea făcu o pauză și luă o înghițitură minusculă de scotch în timp ce Jack digeră acea mică declarație revelatoare. Traducere: făcuse tot posibilul să evite să fie bătută măr. Furia s-a umflat în pieptul lui Jack și i-a bubuit în urechi. A înăbușit-o și s-a străduit să asculte.

"Am bătut la ușă. Zăvorul nu se blocase și ușa s-a deschis. Richard se uita la un film pe ecranul său plat. Era atât de absorbit încât nu m-a auzit intrând. Am rămas acolo. Nu-mi venea să cred ce vedeam la televizor. Erau doi bărbați. Doi bărbați goi. Erau, um..." Beth și-a scuturat capul și a luat o înghițitură sănătoasă de scotch. A fluturat o mână în aer. "Știi tu..."

Sfinte cannoli. "Nu a fost ales Baker pe o platformă a valorilor familiei? Nu a promis că va milita pentru interzicerea la nivel federal a căsătoriilor între persoane de același sex?" a întrebat Jack.

Beth a dat din cap. "A fost centrul întregii sale campanii și cheia pentru majoritatea contribuțiilor pe care le-a primit, dar mai e ceva." A tras aer în piept

și și-a golit paharul fără să tușească sau să scuipe. "Filmul nu era de calitate profesională, mai degrabă un film de casă. La început nu am putut vedea fața bărbatului, dar apoi s-a întors și l-am văzut pe... Richard. Era pe DVD cu un bărbat mult mai tânăr pe care nu l-am recunoscut."

Mirosea ca o capcană pentru șantaj. Jack se îndoia că congresmanul și-ar fi înregistrat propria transgresiune.

"Cred că am făcut un zgomot, pentru că capul lui Richard s-a întors brusc și m-a văzut în ușă. După cum s-a uitat la mine, am știut că avea de gând să mă omoare. Nu avea cum să mă lase în viață după ce am văzut... asta. Chiar și pe moment, îmi amintesc că m-am gândit că asta explica multe din comportamentul lui, cum ar fi de ce nu putea... um... performa... cu mine."

Acea informație era cea mai bună veste pe care Jack o primise în ultimele săptămâni.

Neputând să mai stea locului, Beth s-a ridicat în picioare și și-a reluat plimbarea. "Am fugit pe hol. El m-a urmărit. Avea un deschizător de scrisori în mână. A reușit să mă taie o dată pe o parte."

Jack tresări când își aminti de cicatricea groasă care șerpuia de-a lungul coastelor ei. Doi centimetri mai jos și nu ar mai fi avut această conversație.

Ar fi fost moartă. Jack a asimilat treptat aceste noi informații. Soțul ei o atacase cu un cuțit. Nu își pierduse cumpătul și nu o bătuse de furie. Acțiunea lui nu fusese o pedeapsă fizică pentru o fărădelege, ci o intenție de a o ucide.

Baker nu s-ar fi oprit de la nimic pentru a o reduce la tăcere pe Beth pentru totdeauna. Cu resurse imense în spatele său, ar putea să o urmărească cât de mult ar fi nevoie.

Apoi Jack, polițistul decorat, credincios în justiție, susținător al sistemului juridic, a avut o viziune. A vrut să-l omoare pe Baker. Nu doar să-l omoare, ci să-l pedepsească. Jack își vedea cuțitul în mână, feliindu-l și tăindu-l pe congresman ca un bucătar japonez hibachi. O tăietură pentru fiecare dată când ridica pumnul spre Beth. Omul cavernelor din interiorul lui Jack voia răzbunare.

Ochii lui Jack s-au întors la ea în timp ce aceasta își continua povestea. El a șters imaginea din cap și s-a concentrat la ceea ce spunea ea. Detaliile erau

importante.

"Am ajuns până la bucătărie. Am luat lanterna mare de metal pe care o țineam pe perete pentru urgențe. Când s-a năpustit asupra mea, l-am lovit în cap, și nu doar o dată. L-am lovit de câteva ori, ca să mă asigur că era cu adevărat inconștient. Apoi l-am legat cu bandă adezivă ca să nu mă poată urmări. M-am gândit că, dacă am noroc, nimeni nu-l va găsi până la sosirea personalului dimineața. I-am golit portofelul, mi-am luat toate bijuteriile, câteva schimburi de haine pentru mine și copii. Am plecat de acolo în 15 minute. Nu avea rost să sun la poliție. Ar fi crezut orice le-ar fi spus Richard. Așa au făcut întotdeauna." A rostit toate astea dintr-o suflare și a ridicat paharul gol. "Pot să mai iau puțin?"

A turnat o jumătate de whisky în paharul ei. La greutatea ei corporală, un whisky single malt putea să dea un pumn serios, mai ales pentru cineva care nu băuse niciodată. Ea a luat paharul cu ambele mâini și l-a băut ca un marinar.

Jack a ridicat paharul gol din mâna ei și l-a așezat pe birou.

Fără să stea pe gânduri, a tras-o la pieptul lui și și-a înfășurat brațele în jurul ei. Ea s-a sprijinit de el și a inspirat cu greu. Au trecut câteva minute până când tremuratul ei a încetat.

"Chiar ai încercat să te sinucizi?"

"Nu!" Beth s-a îndepărtat de pieptul lui, furia sclipindu-i în ochi. "La scurt timp după ce ne-am căsătorit, i-am spus că plec. A spus că dacă o fac, nu-mi voi mai vedea niciodată copiii. Trebuie să-mi fi pus ceva în mâncare sau în ceai. Nu-mi amintesc nimic în afară de faptul că m-am trezit în spital. Am fost legată de un pat în secția de psihiatrie. Când i-am spus doctorului că nu luasem nimic, a spus că delirez și a mărit doza de medicamente. Odată ce o tentativă de sinucidere era înregistrată, luarea copiilor mei ar fi fost floare la ureche pentru Richard și tatăl său."

Ea a vorbit în pieptul lui. "Când am plecat, ne-am dus direct la casa unchiului meu din Virginia." Un suspin adânc i-a străbătut trupul. "El a avut grijă de tot. A scăpat de mașina mea. Ne-a făcut rost de noi identități. Ne-a ferit de ochii lumii. Pentru o vreme am crezut că voi fi căutat pentru atac sau tentativă de omor sau ceva de genul ăsta, dar asta nu s-a întâmplat niciodată."

"Baker a fost probabil prea preocupat de imaginea lui pentru a face public faptul că soția lui mică l-a întrecut." Jack s-a lăsat pe spate și și-a prins mâna sub bărbia lui Beth. Mișcându-se încet, a atras-o spre fața lui până când buzele lui s-au atins ușor de ale ei. Apoi i-a sărutat tâmpla. "Nu-l voi lăsa să-ți facă rău din nou." Cuvintele au ieșit ca o șoaptă pe părul ei.

"Știu." Mâinile ei au alunecat în jurul gâtului lui, iar el s-a întors la gura ei. Când buzele ei s-au deschis sub ale lui, acel fir subțire și strâns de control s-a rupt. I-a strivit trupul moale împotriva lui. O viziune a lui Baker mânuind-o i-a trecut prin minte și a eliberat-o brusc. "Îmi pare rău."

Ochii i s-au deschis brusc; pieptul i s-a umflat. A clipit confuză. "Despre ce?"

"Nu vreau să-ți fac rău. Nu după Baker..." Jack înghiți în sec, scanându-i ochii în căutarea vreunui semn de teamă sau dezgust, vreun indiciu că nu voia ca el să o atingă. A văzut doar dorință.

"Nu mi-a fost niciodată frică de tine, Jack. Mi-a fost teamă doar că vei încerca să afli cine sunt și că Richard va afla." Ea s-a apropiat și și-a lipit corpul de al lui. Sub sânii ei moi, bătăile inimii ei îi zvâcneau în piept. "Am nevoie de tine."

Erau cuvintele pe care dorea să le audă. Și-a îngropat fața în curbura gâtului ei. Ea era caldă și moale și mirosea a căpșuni.

"Există o singură problemă. Sunt încă căsătorită."

"Nu pentru mult timp", a spus Jack.

Gurile lor s-au întâlnit. Buzele ei moi au cedat instantaneu sub ale lui, iar el și-a plimbat limba între ele.

Capitolul 27

Beth s-a aplecat spre el și a închis ochii când el i-a luat gura. Aftershaveul lui lemnos persista pe pielea lui și se amesteca cu parfumul moscat al excitației

lui. Corpul lui musculos era minunat de tare împotriva ei. Picioarele îi slăbeau în timp ce dorința i se încolăcea în burtă.

Îi simțea pasiunea izbucnind în timp ce îi devora gura. Mâinile lui îi cutreierau corpul cu poftă, apucându-i fundul și trăgând-o mai aproape de lungimea tare care îi apăsa burta. Și-a tras capul înapoi și a strâns-o din nou la pieptul lui, respirația lui fierbinte pe gâtul ei făcând-o să tremure, dar nu îi era frig. Și-a alunecat palmele de-a lungul corpului ei până când s-au oprit pe claviculele ei, degetul mare frecându-i golul sensibil de la baza gâtului.

"Spune-mi dacă vrei să mă opresc." Mâna lui aspră tremura de dorință în timp ce se întindea pentru a-i mângâia obrazul.

"Te rog, nu te opri." Corpul ei dorea să se apropie de al lui. Cât de aproape se putea.

Jack părea mai nervos decât era ea. I-a atins ușor maxilarul, iar ea și-a sprijinit capul în palma lui. "Încrederea ta în mine este umilitoare, Beth."

Ea și-a tras capul înapoi și i-a întâlnit privirea. "E în regulă, Jack. Nu mi-e frică de tine. Nu credeam că voi dori vreodată un alt bărbat, dar iată-te."

"Da, aici sunt." El s-a aplecat în jos și a sărutat-o din nou. Mâinile lui au alunecat pe părțile ei laterale și i-au prins șoldurile, modelându-i corpul pentru a se potrivi din nou cu al lui. L-a simțit tare ca piatra pe stomacul ei.

El și-a plimbat buzele pe partea laterală a gâtului ei. Pielea i-a furnicat, iar căldura i s-a adunat în burtă pe măsură ce corpul ei se trezea. După luni întregi de amorțeală, era brusc conștientă de fiecare centimetru pătrat de piele de pe corpul ei, care tânjea după atingerea lui. Sentimente îndelung adormite izbucniră în timp ce ea prindea viață sub mâinile lui. Pielea ei trăia și respira pentru mișcarea degetelor lui, pentru șoapta respirației lui fierbinți pe pielea ei umedă.

Și-a plimbat gura de-a lungul maxilarului ei și i-a ciupit ușor lobul urechii, provocându-i tremurături pe șira spinării.

El și-a ridicat capul. "Nu aici." Jack a luat-o de mână și a condus-o din birou, pe hol, până la dormitorul lui, închizând și încuind ușa în urma lor.

Camera era dominată de un pat king-size. Sau cel puțin așa părea.

Jack s-a așezat pe marginea patului, trăgând-o aproape, astfel încât ea să

stea între picioarele lui. El și-a ridicat bărbia și a privit-o, cu fața înroșită și ochii acoperiți de dorință, așteptând ca ea să facă pasul următor. Beth s-a întins în jos și i-a tras cămașa peste cap, astfel încât să-i poată atinge pieptul lat și gol. Și-a întins degetele în jurul mușchilor duri ai umerilor lui și a simțit căldura crescând din corpul lui. El a gâfâit când vârful degetului ei a trecut peste un sfârc. Ochii i se dilatau când mâinile ei îi mângâiau planurile dure ale pieptului și stomacului.

Urmându-i exemplul, el și-a strecurat mâinile sub cămașa ei și a parcurs încet pielea fină de pe spatele ei. Corpul ei s-a aplecat spre el în semn de răspuns. Nerăbdătoare să simtă carnea lui tare pe pielea ei, Beth și-a descheiat cămașa. Gura lui Jack i-a urmărit degetele în timp ce acestea coborau pe centrul pieptului ei. I-a dat cămașa jos de pe umeri, mișcându-și buzele pe claviculă, de-a lungul gâtului ei. Pulsul ei pulsa puternic pe buzele lui în timp ce gura lui aluneca pe pieptul ei.

Un geamăt coborât i-a scăpat de pe buze când limba lui a zăbovit chiar deasupra dantelei sutienului, apoi a alunecat înăuntru pentru a-i atinge sfârcul. Fiorul de plăcere a coborât direct până la degetele de la picioare.

"Dă-o jos", a respirat el pe pielea ei umedă. "Te rog."

Și-a desfăcut sutienul și a lăsat bretelele să-i alunece pe brațe. Jack a încremenit câteva secunde, cu privirea ațintită asupra sânilor ei, înainte de a-și coborî capul și de a linge un sfârc cu vârful limbii până când acesta s-a strâns într-un vârf tensionat și sensibil. Și-a ridicat gura și a suflat peste vârful umed.

Șoldurile lui Beth s-au rostogolit, iar umezeala s-a adunat între picioarele ei.

Jack s-a întors și i-a acordat aceeași atenție celuilalt sân, mormăind în carnea ei: "Mai multă piele. Acum."

"Așteaptă." Beth s-a îndepărtat, și-a ridicat piciorul pantalonului, și-a desfăcut Sig-ul de la gleznă și l-a așezat pe noptieră. "Nu ți-am spus nici despre asta."

Ciudat. Jack nu părea surprins să vadă o armă. "Nu-i nimic. Mă simt mai bine știind că o ai. Acum vino înapoi aici." A tras-o înapoi la marginea patului, și-a prins degetele mari în talia blugilor și a alunecat țesătura încet pe șolduri.

Când ea a ieșit din pantaloni îmbrăcată doar în acel tanga negru, Jack a expirat brusc. Beth a roșit în timp ce el se uita la joncțiunea dintre coapsele ei.

"Mi-ai tăiat respirația." A întins mâna înainte și și-a strecurat arătătorul în elasticul tanga de la șoldul ei. A tras-o mai aproape. "Nu a mai trebuit să mă gândesc la autocontrol de treizeci de ani. Doamne ajută-mă."

Degetul lui a alunecat mai jos, urmând banda tanga până când a ajuns la carnea ei cea mai moale. A dat mătasea la o parte și a atins-o cu mișcări ușoare, care i-au atras șoldurile înainte cu un impuls instinctiv.

"Nu e corect. Ești încă îmbrăcat."

"Asta se rezolvă ușor." I-a arătat un zâmbet răutăcios.

Ea a întins mâna pentru a-i desface fermoarul. El și-a ridicat corpul în timp ce ea îi împingea pantalonii în jos și îi scotea cu mult mai puțină finețe decât ar fi arătat el. În cele din urmă, erecția lui s-a eliberat, disperată după atingerea ei. Ea și-a încolăcit mâna în jurul lungimii fierbinți a sexului lui. Șoldurile lui se legănau. Era în același timp tare ca oțelul și moale ca satinul.

"Dacă continui să mă atingi așa, totul se va termina înainte să înceapă." Gemând adânc în gât, el i-a liniștit mâna cu a lui. A alunecat încet un deget înăuntrul ei și a scos ceea ce a sunat aproape ca un mârâit din adâncul pieptului său. Ea s-a încordat pentru o secundă, apoi s-a relaxat în timp ce el continua să o mângâie, suflându-i cuvinte de încurajare la ureche. Degetul lui mare i-a înconjurat micul mugure de terminații nervoase.

Beth s-a mișcat împotriva lui pentru a crește presiunea. Nu era suficient.

Nici pe departe suficient.

Jack a înghețat brusc. Frustrarea i-a traversat fața. "Beth. Nu pot să cred că spun asta, dar ar trebui să ne oprim. Nu am nici o protecție."

Șoldurile ei s-au oprit din mișcare, dar ea i-a întâmpinat privirea întrebătoare cu un zâmbet trist. "Nu-i nimic. Nu mai pot avea copii."

El a ezitat doar o secundă, iar Beth a fost surprinsă să vadă o expresie care ar fi putut fi doar dezamăgire trecând pe fața lui. Apoi acele degete agile s-au întors la treabă și au făcut-o să uite de ce fusese tristă. El a făcut-o să-și uite propriul nume.

Genunchii i-au cedat în timp ce senzații demult uitate o inundau.

"Am nevoie de mai mult", a oftat ea, uitându-se direct în ochii lui. Apoi s-a mutat peste el și l-a luat în ea, alunecând până când arborele lui a fost îngropat adânc în corpul ei.

Amândoi au expirat în același timp. Jack nu s-a mișcat, dar în interiorul ei, erecția lui pulsa.

"Phew", a răsuflat el ușurat.

Beth a râs încet.

"Știi, e un moment nepotrivit să râzi de un bărbat", a glumit el fără suflare în urechea ei. "Nu face prea multe pentru performanța lui."

"O să țin minte asta." S-a oprit o clipă, lăsându-și corpul să se adapteze la prezența lui, la presiunea dulce a invaziei, savurând senzația de a-l avea în ea. Jack a rămas nemișcat, deși tensiunea era vizibilă în maxilarul său încleștat și în venele cordonate care îi ieșeau din gât. I-a lăsat controlul total, permițându-i să stabilească ritmul când a început să se miște, la început încet, chinuitor de încet, trăgând acele prime valuri de plăcere, până când senzațiile însele au preluat treptat comanda.

Gâfâind și umed, corpul ei a preluat controlul.

"Beth." El s-a aplecat în față și a gâfâit în urechea ei. Și-a strecurat mâna între trupurile lor, vârful degetului mare căutând, găsind, mângâind carnea ei umflată. Ea s-a aplecat pe spate, unghiile săpându-i în spate, împingându-l mai adânc. Întregul ei corp s-a încleștat. Plăcerea i-a pulsat adânc în burtă și a explodat prin membrele ei. Jack a apucat-o de șolduri, pătrunzând complet în ea înainte ca trupul lui să tresară și să devină moale.

Jack s-a prăbușit pe spate și a tras-o cu el pe pat.

Inima lui îi bătea în ureche în timp ce capul ei se sprijinea de pieptul lui în întuneric. Ușurarea și satisfacția i-au inundat trupul moale și umed.

***

Mâinile lui s-au așezat pe spatele ei, mângâind încet pielea netedă de la

umeri până la curba feselor.

"Uau", a șoptit ea, corpul ei fiind încă întins peste al lui.

"Da. Wow." I-a sărutat capul. Cu siguranță nu era grăbit să se ridice. "Ești bine?" Se gândea că va fi gata să se miște din nou într-o zi sau două.

"Da, sunt mai mult decât OK. Mă simt minunat." Părea ușurată. "A trecut mult timp de când nu m-am mai simțit atât de bine."

Și totuși, iat-o aici, goală în patul lui, relaxată, cu coapsele relaxate și moi, lăsate liber pe șoldurile lui. Ea s-a rostogolit de pe pieptul lui, iar el a tras-o la el, savurând senzația pielii ei mătăsoase pe corpul lui. A ținut-o aproape câteva minute, permițând respirației lor să revină la normal.

"Nu am mai fost atât de agitat de când aveam șaptesprezece ani și o aveam pe acea majoretă sexy cu care am avut fantezii pe bancheta din spate a Chevyului meu Nova. Mi-a luat toată vara să o aduc acolo. Întregul interludiu a durat mai puțin de un minut. Și sunt generos cu intervalul de timp. Desigur, la șaptesprezece ani, eram gata să încep din nou un minut mai târziu." I-a băgat capul sub bărbie.

"Acum că am scăpat de acea primă dată ciudată, o să-mi iau timp și o să-ți gust fiecare centimetru din corp."

Când ea nu a răspuns, Jack și-a întors capul și a privit-o în jos.

Ochii îi erau închiși, respirația adâncă și uniformă în somn. Nimic nu se compară cu un orgasm intens pentru a relaxa o persoană. Cel puțin el spera că fusese la fel de cutremurător pentru ea cum fusese pentru el. El se simțise de parcă inima îi explodase.

A privit-o cum se cufundă mai adânc în somn. Părea mai tânără, semnele de oboseală îi dispăruseră temporar de pe față într-un moment rar de pace. Nu o văzuse niciodată atât de calmă. Ochii lui au străbătut lungimea corpului ei gol, apreciind contrastul dintre membrele ei netede și subțiri încâlcite cu cele mari și păroase ale lui.

Inima lui Jack îi zvâcni în piept. Dacă ea nu ar fi avut atât de mare nevoie de somn, ar fi trezit-o pentru încă o tură. Deja o dorea din nou. Exista un Dumnezeu, iar Jack era în mod evident de partea lui bună în acest moment.

A suspinat și s-a rostogolit pe o parte. Lumina lunii se filtra prin jaluzele

și îi lumina pielea. Jack a inspirat încet printre dinți în timp ce se uita atent la pielea de pe stomacul ei. O amintire vie a suferinței ei, cicatricea ieșea în evidență, ridicată și roz în pielea albă și moale. Jack își trecu ușor degetul peste semn. Pieptul i se strânse când se gândi cât de aproape fusese ea de moarte în acea noapte.

Protejarea s-a așezat peste el ca o ceață groasă, umezind toate celelalte emoții. Apropiindu-se de ea, a tras pătura peste umerii ei și a închis ochii, încercând să șteargă imaginile violente care îi treceau prin minte și să se concentreze în schimb asupra plăcerii fizice pe care fusese în stare să i-o ofere. Dumnezeu știa că ea experimentase deja destulă durere.

Lui Jack nu-i păsa cât de important era omul. L-ar fi ucis personal pe congresman și l-ar fi îngropat într-o groapă adâncă înainte de a-l mai lăsa vreodată să se apropie de ea.

***

Beth s-a trezit devreme în dimineața următoare, puțin surprinsă de corpul cald lipit de ea în pat. A aruncat o privire pe fereastra din cealaltă parte a camerei.

Cerul era cenușiu palid, iar primele dungi portocalii ale zorilor abia se înclinau peste orizont. Pentru că nu voia ca copiii să o vadă ieșind pe furiș din camera lui Jack, intenționase să se trezească și să se întoarcă în patul ei cu mult înainte de răsărit. În schimb, a dormit adânc, fără să viseze, toată noaptea. Uimită de cât de bine se simțea, s-a rostogolit cu fața la Jack. El era deja treaz, întins pe o parte și o privea. El și-a strecurat mâna în jurul șoldului ei și i-a cuprins fundul pentru a o trage înspre corpul său dur și gol. A sărutat-o adânc.

"Bună dimineața." Vocea lui era profundă și răgușită. O excitare matinală îi apăsa stomacul în timp ce mâna lui îi mângâia corpul. A simțit o apăsare adâncă în burtă când gura lui s-a plimbat pe gâtul ei, corpul ei anticipând deja plăcerea.

"Ar trebui să plec. Înainte să se trezească copiii." Să vorbească coerent presupunea un oarecare efort. Gura lui îi distragea atenția, alunecându-i de-a lungul claviculei spre locul sensibil pe care îl descoperise între gât și umăr. Mâinile puternice alunecau pe pielea ei suplă, frământându-i mușchii de pe fiecare parte a coloanei vertebrale.

"E devreme. Nu se vor trezi decât peste o oră sau două, cel puțin." Limba lui a coborât încet până la umărul ei. Pielea ei a înflorit de căldură, iar o dorință a crescut adânc în ea. Corpul ei își amintea cât de bine se simțea când el se mișca în ea noaptea trecută. Șoldurile ei s-au îndreptat spre el fără ca creierul ei să intervină.

"Oh, nu știu. Eu... cred..."

"Nu te mai gândi." Buzele lui s-au apropiat de sfârcul ei, trăgând ușor. Corpul ei s-a arcuit ca un arc tras. Rânjind răutăcios, el și-a îndeplinit promisiunea din noaptea precedentă. Buzele lui i-au străbătut coastele, i-au atins partea inferioară a sânului. Respirația lui fierbinte a călătorit pe pielea sensibilă a abdomenului ei. Ea s-a zvârcolit în timp ce buzele lui coborau mai jos. S-a întins după el, dar el s-a îndepărtat de ea.

"Doar relaxează-te. Bucură-te." El a îndepărtat cu fermitate cearșaful, și-a mutat gura de-a lungul cutiei toracice. "Mor să te gust."

Alunecând și mai jos, el a lins golul tandru de lângă șoldul ei. Luându-și timp, lăsând anticiparea să crească, i-a gustat lungimea picioarelor, și-a plimbat gura de-a lungul gambelor, a zăbovit pe locul din spatele genunchiului, a găsit pete de piele de care ea nici măcar nu fusese conștientă înainte ca el să le atingă. Corpul ei se zvârcolea, dorind mai mult, în timp ce buzele lui urcau pe interiorul coapselor ei tremurânde. Cu un geamăt, el a mulțumit-o cu o mișcare lungă a limbii până în centrul ei. Și-a ridicat capul și a privit-o în ochi. Și-a lins buzele, iar un geamăt înfometat a răsunat din adâncul lui.

Învârtindu-și brațele sub coapsele ei, el i-a desfăcut picioarele și și-a coborât din nou gura spre ea. Inima ei a accelerat și i-a bătut în urechi. Șoldurile ei tresăreau și se legănau. Valuri de plăcere i-au străbătut corpul în timp ce el o mângâia cu buzele și limba. Mâinile ei au strâns așternuturile. Fiecare mușchi din corpul ei s-a contractat. Nu putea să respire. Apoi eliberarea a cuprins-o,

curgându-i prin corp din interior spre exterior, făcând-o să dorească să îl aibă în ea.

A trecut peste ea - și s-a oprit. Durerea i-a încrețit fața. "Îmi pare rău. Poziție proastă."

El s-a rostogolit pe o parte, trăgându-i piciorul peste șold și străpungând-o până la tălpi cu o singură lovitură puternică.

Și-a înfășurat brațele în jurul lui și i-a privit fața contorsionată de lupta lui pentru control. El își împletea degetele cu ale ei în timp ce își găseau ritmul împreună. Corpurile lor, alunecoase de transpirație, alunecau unul împotriva celuilalt fără efort, pierduți în plăcerea care creștea treptat. Buzele lui le-au acoperit pe ale ei într-un sărut adânc când ea a ajuns pe culme, înăbușindu-i strigătele cu gura lui. El a explodat în ea cu o ultimă împingere adâncă și s-a prăbușit peste ea cu un geamăt fără suflare.

El și-a lipit fruntea de a ei. Inima i s-a izbit de cutia toracică în timp ce corpul lui a dat o ultimă tresărire. Trupurile moi și încâlcite, ea s-a uitat în ochii lui căprui și profunzi, dorindu-și să poată sta în pat toată ziua. Cu siguranță știa cum să îi scoată orice gând rațional din minte. Știa că copiii vor veni s-o caute în curând.

"Probabil ar trebui să mă furișez sus și să fac un duș." Un val de ușurare a trecut prin ea. Înainte de noaptea trecută, crezuse că nu va mai face dragoste niciodată. Îi fusese teamă că nu-și va da niciodată șansa.

Nu numai că a făcut-o, dar i-a și plăcut. Mai mult decât ar fi crezut posibil.

Picioarele lor erau încă întrepătrunse. Ea nu era încă pregătită să rupă legătura fizică dintre ei. Și-a dat seama cât de mult îi lipsise această legătură intimă, primordială, senzația trupului tare al bărbatului ei împotriva ei, bătăile sincronizate ale celor două inimi. Pentru prima dată de când își amintea, corpul ei era cald pe dinăuntru și pe dinafară, mușchii îi erau relaxați și relaxați. Se simțea de parcă toată tensiunea îi fusese eliminată din corp.

"Aș putea să te ajut." I-a mângâiat gâtul, și-a mutat buzele pe maxilarul ei. "S-ar putea să fi ratat câteva locuri."

Ea a zâmbit. "Atunci nu aș ajunge jos înainte de prânz." Vocea ei era reticentă, dar fermă.

"Probabil că nu." Cu un suspin de regret, i-a dat drumul și s-a rostogolit pe spate. Punându-și brațul după cap, a privit-o cum se plimba goală prin cameră, adunându-și hainele. I-a simțit privirea asupra ei și s-a uitat peste umăr la el. Inima ei a tresărit la foamea care încă strălucea în ochii lui.

Și-a tras pe ea blugii și cămașa, și-a băgat sutienul în buzunar și s-a aplecat să-l sărute ușor înainte de a deschide ușa în liniște și a verifica holul. S-a strecurat afară și a traversat holul în tăcere. Ușile celor doi copii erau încă închise când a urcat în vârful picioarelor, dar a auzit foșnetul lenjeriei de pat din camera lui Ben, indicând că se va trezi curând. Un val de vinovăție a trecut peste ea, dar l-a dat la o parte. Ceea ce se întâmplase între ea și Jack fusese frumos și a refuzat să se simtă rușinată pentru că și-a luat o noapte pentru ea. Beth a pornit dușul și s-a privit în oglindă în timp ce aștepta ca apa să se încălzească.

Arăta mai tânără în dimineața asta și se simțea incredibil. A dormit toată noaptea. Ei bine, aproape toată noaptea. A zâmbit pentru sine. A pășit sub pulverizatorul fierbinte și a lăsat apa fierbinte să curgă peste corpul ei, dorindu-și pentru o clipă lungă să-i fi acceptat oferta lui Jack. Mâinile lui erau magice pe carnea ei și nu se putea gândi la gura lui fără ca un val de căldură să îi înflorească în centru. Coapsele i se strângeau și pielea îi furnica doar gândinduse la activitățile lui din această dimineață.

Și-a dat cu cremă pe corp și și-a spălat părul. Poate va cumpăra un gel de duș parfumat. Simțea nevoia să miroasă frumos. Pentru prima dată în ultimii ani, se simțea senzuală. Problemele ei păreau atât de îndepărtate, mai puțin puternice dintr-o dată. El îi văzuse toate cicatricile, secretele trecutului ei violent fuseseră dezgolite, și el încă o dorea.

Douăzeci de minute mai târziu, Beth a intrat în bucătărie. Copiii mâncau cereale la masă. I-a sărutat pe fiecare pe cap. O privire pe ușa franceză i-a arătat pe Sean și pe oamenii lui descărcând echipament dintr-o camionetă. Ea a salutat-o pe doamna Harris și a acceptat o ceașcă de cafea.

Și-a dus cafeaua în birou, a bătut la ușa închisă și a deschis-o pentru a privi prin crăpătură. Ținând telefonul fără fir lipit de ureche, Jack i-a făcut semn să intre. Ea a tras ușa în spatele ei. În timp ce se învârtea în jurul biroului, Jack a

tras-o de partea lui, înfășurându-i un braț în jurul șoldurilor și trăgând-o în poala lui. Dorința îi strălucea în ochi. De necrezut. Făcuse dragoste cu ea cu mai puțin de o oră înainte.

"Hei, Wes. Sunt Jack. Dă-mi un apel înapoi. E important." A apăsat butonul de închidere al telefonului și l-a așezat pe birou. "Wes este fostul meu partener. Am de gând să-l rog să vină aici. Aș vrea să îi spui totul. El ne poate ajuta."

Panica îi stătea în gât. Să vorbească cu Jack era una. Să-și verse curajul în fața unui polițist străin era cu totul altceva. "Nu știu dacă vreau să fac asta." Jack i-a mângâiat brațul. "E în regulă. Am încredere deplină în Wes. Și tu poți."

Își simțea pieptul strâns; plămânii îi erau constrânși.

Jack s-a încruntat. "Hei, ia-o ușor. Dacă nu o poți face, ne vom gândi la altceva."

Ținându-și ochii pe chipul lui, ea a tras adânc aer în piept și l-a eliberat încet. Jack n-ar fi forțat-o. Era decizia ei.

Ochii ei s-au fixat în ochii lui. Niciunul dintre ei nu făcuse vreo declarație de dragoste, dar ea își cunoștea inima. Și în cele din urmă a decis să aibă încredere în ea.

"O pot face."

Capitolul 28

Jack a deschis ușa din față în momentul în care Wes s-a întins după sonerie.

Henry a anunțat sosirea fostului său partener imediat ce Crown Vic a intrat pe alee.

"Ce mai faci, Henry?" Wes a pășit peste prag. A bătut în partea lui Henry în timp ce câinele îi înconjura picioarele ca o pisică tabby gigantică. "Bună, Jack. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să urc aici."

"Au trecut doar câteva zile." Jack și-a condus prietenul pe hol.

"Da, dar ai spus că asta e important." Wes l-a urmat, încercând să nu calce pe picioarele săltărețe ale lui Henry. "El nu s-a schimbat."

Jack a intrat în birou și a închis ușa în urma lor. "Uite, Wes. Apreciez că ai condus până aici. Nu am vrut să fac asta nicăieri în apropierea stației. În afară de tine, nu știu în cine pot avea încredere." Prea emoționat ca să stea jos, Jack și-a sprijinit șoldul de birou. "Am niște informații pentru tine, dar trebuie să promiți să păstrezi confidențialitatea sursei."

"S-a făcut", a răspuns Wes fără ezitare.

"Bine. Ce știi despre Richard Baker?"

Wes părea gânditor. Și-a frecat degetele pe bărbie. "Congresmanul Richard Baker?" Când Jack a dat din cap, a continuat: "Se zvonește că este pregătit pentru o funcție mai înaltă. A fost la știri toamna trecută când soția lui a dispărut. Avea o boală mintală. Nimeni nu a găsit-o niciodată. M-am uitat peste faptele clare ale dispariției ei acum câteva luni. Aveam o necunoscută la morgă care se potrivea descrierii ei generale. Baker a venit la morgă și a văzut cadavrul. Nu era ea. De ce? Ce știți despre el?"

Jack a făcut o pauză. "Știu unde este ea."

Wes s-a îndreptat în scaun.

"Am vorbit cu ea." Jack i-a dat versiunea lui Beth despre istoria ei maritală.

Wes s-a holbat la el. Gura îi atârna deschisă. "Rahat. Asta da poveste. Ar fi greu de dovedit, totuși. Ea nu are o copie a DVD-ului?"

"Nu."

"Păcat. Ar fi fost o pârghie bună." Wes și-a scărpinat bărbia. "Are vreo dovadă că Baker a înscenat tentativa de sinucidere?"

"Nu."

Wes a căzut pe spate în scaun, ochii lui negri și perspicace fixați pe Jack.

"Jack, chiar dacă aș crede fiecare cuvânt, nu pot investiga un congresman fără dovezi concrete. E cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Tipul are prieteni puternici. E noul băiat de aur al Partidului Republican. Unii oameni spun că va fi președinte într-o zi. Oamenii se vor supăra dacă încep să sap în viața lui

privată. Voi ajunge înapoi într-o mașină de patrulare. Voi dirija traficul pentru următoarele 15 parade de Ziua Recunoștinței. Știi că nu-mi place să stau afară în frig, Jack. Tatăl lui joacă golf cu guvernatorul, pentru numele lui Dumnezeu."

"E murdar, Wes."

Wes a fluturat o mână în aer. "E un politician. Toți sunt murdari."

"Devii teribil de cinic."

"Vine cu teritoriul."

"Vreau să o cunoști", a spus Jack.

"Ea e aici?" a întrebat Wes cu incredulitate. "Elizabeth Baker este aici?" "Da, e aici. E noua mea îngrijitoare." Jack s-a întors la fereastră, întorcându-se cu spatele la Wes. Știa că fața lui îi dezvăluia prea multe, mai ales lui Wes. A respirat adânc de câteva ori.

"Lasă-mă să ghicesc. Beth Ann Markham." Când Jack a dat din cap, Wes s-a așezat înapoi în scaunul de birou și a bătut cu creionul pe birou.

"Cineva a încercat să o arunce de pe o stâncă. Cu accidentul lui Beth și dispariția unei femei din localitate, am ținut pe toată lumea aproape de casă." Jack s-a dus la fereastră și a privit peluza.

"Am auzit despre chelnerița voastră dispărută. Se potrivește profilului victimei ucigașului."

"Da, așa este. Federalii nu au făcut-o oficial, dar asta cred și ei. Am avut sentimentul ăsta în adâncul stomacului stând acolo la locul faptei."

Amândoi au tăcut un minut. Wes nu s-ar fi îndoit niciodată de intuiția lui Jack. "Oricum, să revenim la Beth. Vreau să o cunoști." Jack și-a condus prietenul șocat afară din cameră.

Beth și copiii stăteau la masa din bucătărie și jucau un joc vechi de Scrabble pe care îl găsiseră într-unul dintre dulapuri.

Wes s-a oprit și a rămas cu gura căscată la Beth.

Beth s-a uitat la Wes cu o privire directă. Ben a părut să simtă tensiunea din cameră și s-a apropiat de mama sa. Katie s-a dat înapoi. Mâinile ei mici au început să tremure. Inima lui Jack s-a strâns. S-a mișcat în jurul mesei și a luat-o în brațe.

"Acesta este Wes. El este prietenul meu. El ne va ajuta."

S-a așezat, sprijinindu-se de pieptul lui Jack, doar că buza de jos încă îi tremura puțin.

Când Wes s-a așezat pe unul dintre scaunele din bucătărie, Jack a știut că l-au cucerit. Wes era la fel de înnebunit după copiii speriați ca și Jack.

Jack i-a dat un ghiont lui Ben și a dat din cap spre Katie. Cu reticență, Ben și-a luat sora de mână și a condus-o afară din bucătărie.

"OK, Wes, ce vrei s-o întrebi?" Jack și-a sprijinit coatele pe masă, s-a întins după mâna lui Beth și a acoperit-o cu a lui.

Wes s-a holbat la mâinile lor împreunate pentru o secundă, apoi și-a dat sufletul afară. "Mă bag."

"Mulțumesc", a spus Beth.

Wes s-a înroșit. "Nu te entuziasma prea tare. Acest lucru va dura ceva timp. Nu știu în cine pot avea încredere. Probabil în nimeni. Aceștia sunt oameni foarte puternici. O să te sun dacă aflu ceva." Nu mai era nimic de spus. Wes se scuză și își luă politicos la revedere înainte de a ieși pe ușă.

Jack l-a urmat până la mașină.

"Trebuie să-l prind pe tipul ăsta, Wes. Nu-l voi lăsa să-i facă rău din nou." Jack și-a strâns maxilarul în semn de frustrare. "Sunt destul de sigur că sunt îndrăgostit de ea."

"Nu mai spune. Mi-am dat deja seama singur. O să adulmec puțin, să văd dacă e ceva murdar sub unghiile manichiurate ale congresmanului. Nu-ți ține respirația, totuși. Dacă ar fi ceva cu adevărat suculent, probabil că vreun rival politic ar fi găsit-o până acum." Făcând cu mâna, Wes a plecat.

Cu oarecare regret, Jack s-a întrebat dacă nu cumva pusese și viața prietenului său în pericol. S-a scuturat de vinovăție și s-a întors în casă. Wes era polițist.

Scoatea ciudații de pe stradă, asta făcea el.

Beth era încă în bucătărie, așezată la masă, uitându-se la suprafața ei găurită. Umerii ei erau încovoiați de greutatea amintirilor ei, iar expresia ei era sumbră. Deși Jack nu-i putea îndepărta povara, măcar o putea împărți.

"Hei." Jack s-a ghemuit în fața ei, ridicându-i bărbia cu mâna și uitânduse

în ochii ei triști. "Wes este un băiat bun. O să ne ajute."

Ea a dat din cap, ca și cum a vorbi ar fi necesitat prea mult efort în acest moment și ea nu avea energia necesară.

"Mai am o favoare de cerut. Trebuie să vorbești și cu șeful O'Connell. După accidentul tău și dispariția lui Mary Ann, Mike va verifica trecutul tuturor celor din oraș. E doar o chestiune de timp până când va afla că numele tău nu e Markham. E un polițist deștept. Avem mai multe șanse să obținem cooperarea lui dacă îl abordăm cu informația."

"O să mă gândesc la asta."

"Gândește-te repede. Ești un nou venit în Westbury. Dacă erai bărbat, fără îndoială că te-ar fi interogat deja."

***

Ochii lui Jack au clipit în griul palid al zorilor. Beth s-a agitat la pieptul lui. Era caldă și moale și goală. Ce trebuia să facă un bărbat?

A alunecat o palmă până la sânul ei, apoi i-a mângâiat ușor pielea cremoasă până la curba șoldului ei. Un geamăt somnoros, și inima lui a pornit în galop. Când spatele ei s-a arcuit sub mâna lui, scula lui s-a mișcat spre ea ca o baghetă de ghicit după apă.

Ochii ei s-au deschis și i-a zâmbit cu încredere deplină. Îl durea pieptul și avea nevoie să se unească cu ea la fel de mult cum avea nevoie de aer pentru a respira. Mâna lui a alunecat în jurul șoldului ei și între picioarele ei.

Se trezise moale și umedă pentru el.

Dorința îi curgea prin burtă. Erecția lui se sprijinea de coapsa ei, iar boașele lui o încurajau.

A rostogolit-o pe spate, i-a despărțit picioarele și a acoperit-o. Să se împerecheze, să o revendice, să o marcheze ca fiind a lui. A alunecat în căldura ei strânsă. Picioarele ei s-au mișcat și s-au înfășurat în jurul taliei lui, lăsându-l să se afunde mai adânc. Se culcase cu mai multe femei în viața lui, dar să fie

în Beth era ca și cum un curent electric i-ar fi trecut de la vârful penisului până la baza coloanei vertebrale.

El și-a coborât capul și i-a cerut gura dulce. Limba ei i-a răspuns lui într-un dans de împerechere care imita trupurile lor.

Tensiunea creștea, încleștându-i mușchii de la arcada picioarelor până la globii oculari. Ea a început să se strângă; apoi mâinile lui au apucat-o de fund și el a pompat mai tare, mai repede, alunecând-o pe pat sub el, în timp ce căldura ei îl strângea de la bază până la vârf. Chiar înainte să-i explodeze creștetul capului, el a ejaculat într-un vuiet de tren de marfă, o senzație care i-a lipsit plămânii de aer și capul de fluxul sanguin.

Aproape că a leșinat de intensitate și s-a prăbușit literalmente pe trupul lui Beth.

Sfinte Hristoase. Ce s-a întâmplat cu el?

Extenuat, golit de fiecare gram de tensiune, corpul lui a devenit moale. Respirând greu, s-a rostogolit de pe Beth și a târât-o la pieptul lui. Stătea întins în lumina palidă a dimineții, fără cuvinte, în timp ce plămânii își reveneau și capul nu i se mai învârtea. Degetele lui Beth îi mângâiau bicepșii. O greutate s-a așezat peste el.

***

Beth a mângâiat pieptul lui Jack în timp ce acesta se ridica și cobora uniform. În timp ce el era epuizat după ce făcuseră dragoste - ceea ce nu era de mirare, având în vedere efortul olimpic pe care îl depusese pentru acest eveniment - ea se simțea încărcată, ca și cum el i-ar fi transferat cumva toată energia lui. Nu avea cum să se poată întoarce la somn acum. Trebuia să se miște. A alunecat de sub brațul lui și a părăsit căldura patului lui. După ce s-a îmbrăcat repede, a ieșit din casa tăcută și s-a îndreptat spre hambar. Avea să stea aproape de casă și să scurteze drumul, dar dacă nu ieșea din casă, avea să înnebunească.

Douăzeci de minute mai târziu, Beth și-a reglat scaunul în șaua scârțâitoare.

Ceața plutea peste pajiște, ca fumul, în zorii cenușii. Umezeala înăbușea sunetul copitelor lui Lucy în timp ce se îndrepta pe câmp spre poteca din pădure. Fiecare copită era însoțită de un sunet moale de supt când se ridica de pe pământul umed. Beth a ținut iapa la pas, liniștită de legănarea ușoară a spatelui calului.

Plimbarea ei de dimineață era tot timpul de singurătate pe care îl avea în fiecare zi, deoarece ea și copiii nu părăsiseră proprietatea de la accident. Trecuseră aproape două săptămâni de la vizita lui Wes și nu auziseră nimic de la el.

Nici urmă de sedanul negru. Jack a teoretizat că oamenii lui Richard se reținеau din cauza prezenței sporite a poliției și a agenților federali în zonă, ca urmare a dispariției chelneriței. Beth știa că era doar o chestiune de timp până când oamenii lui Richard se vor întoarce să termine treaba.

Erau acolo, așteptând o oportunitate.

Nici Mary Ann Spencer nu dăduse niciun semn. Beth se simțea ca și cum lumea ei ar fi fost suspendată într-o stare de limbo. Toate aceste evenimente teribile planau deasupra ei, deasupra întregului oraș, ca o furtună care își aduna forța.

Mirosul curat de pin îi umplea nasul pe măsură ce se apropiau de poteca din pădure. Poteca s-a transformat din iarbă moale într-un covor gros de ace de pin, iar bătăile copitelor lui Lucy s-au redus la un foșnet slab.

Singura emoție pozitivă care îi trecea prin cap era dragostea ei pentru Jack, încă neproclamată verbal, dar în inima ei la fel. Nici el nu o spusese, dar pasiunea cu care făcuse dragoste în această dimineață îi spunea că el îi împărtășea sentimentul.

Și copiii îl iubeau. Au fost atât de ușurați să afle că nu mai trebuie să își ascundă identitatea reală.

Sunetul apei care se scurge peste stâncă a liniștit nervii zdruncinați ai lui Beth.

S-a relaxat în șa cu o respirație adâncă, purificatoare.

Briza s-a deplasat. Capul lui Lucy s-a ridicat brusc. Nările i s-au aprins când au intrat în umbra pădurii. Mirosul a ceva putred a trecut pe lângă fața lui Beth pentru o secundă, înainte ca vântul să se schimbe din nou și să dispară. Iapa a urlat, strident și persistent în liniștea dimineții. Beth a adunat frâiele slăbite, intestinele i se înnodau de teamă.

Beth a mângâiat baza gâtului lui Lucy. Pielea calului s-a zbârlit, iar ea a mușcat nervos din mușcătură. Deși sprintenă, Lucy nu era în mod normal sperioasă.

"Ușurel, fată. Ce s-a întâmplat?" Urechile mari se rotiră înapoi pentru a asculta vocea lui Beth. Pârâul a apărut când au făcut o curbă pe potecă. Lucy s-a oprit brusc, cu picioarele lungi depărtate, nările și ochii larg deschiși.

Ceva era greșit. Ceva era acolo. Nodul din burta lui Beth s-a strâns în timp ce trăgea capul iepei, pregătindu-se să se întoarcă, când a văzut forma din apă. Respirația i-a ieșit din plămâni ca și cum ar fi fost lovită. Deși ascunsă de frunzișul des, Beth știa exact ce era.

Corpul femeii zăcea cu fața în jos, încurcat în rădăcinile copacilor și parțial acoperit de resturi organice la marginea apei. Nu a fost nevoie să căutăm semne de viață. Pielea era cenușie și umflată. Părul închis la culoare plutea în apa noroioasă ca o aureolă maro, moale, în jurul capului femeii. Mușchii bâzâiau în jurul cadavrului. În curentul ușor, o frunză uscată s-a desprins de pe umăr, dezvăluind un mic tatuaj cu un fluture.

Amețită, Beth s-a agățat de mânerul șeii. Copacii se învârteau.

Pădurea s-a închis în ea, brusc claustrofobică.

Vântul se mișca din nou. Beth simțea din nou mirosul, mai înțepător de data asta, mirosul putred al cărnii putrezite. Bila i s-a ridicat în fundul gâtului și s-a înecat. A căutat în buzunar telefonul mobil pe care i-l dăduse Jack, rugându-se să nu-l scape. Pornind telefonul, a ținut apăsat pe numărul doi cu degetele tremurânde, formând numărul de urgență al casei.

A auzit telefonul sunând, apoi vocea lui Jack, încă răgușită de somn, câteva secunde mai târziu. "Unde naiba ești?"

"Sunt bine, așa că nu te supăra." A încercat să își liniștească vocea, dar oricum a prins-o și a tremurat. "Sunt în pădure. Cred că am găsit-o pe Mary

Ann Spencer."

"Beth, vreau să pleci de acolo. Întoarce-te la casă. Sunt pe drum."

Beth a închis și a întors capul lui Lucy pentru a îndrepta iapa spre casă. Lacrimile i-au țâșnit fierbinți din ochi, iar ea a clipit pentru a-și limpezi vederea încețoșată. Din fericire, Lucy a știut încotro să meargă și s-a întors pe potecă într-un tropăit vioi. Beth s-a concentrat să își mențină echilibrul în timp ce capul îi înota cu imagini groaznice. Sunetul mușchilor care bâzâiau îi răsuna în cap.

Iapa a pornit în galop când au ieșit din pădure. Beth a oprit-o imediat ce la văzut Explorer-ul traversând pajiștea spre ea. Alunecând de pe spatele calului, ea s-a sprijinit de animalul mare. A rămas acolo clătinându-se până când a simțit brațul puternic al lui Jack în jurul taliei ei, prinzând-o în timp ce aluneca spre pământ. Frâiele i-au căzut din mână. Trupul îi era rece din interior spre exterior. Respirând greu, a tras aer în piept pentru a lupta împotriva amețelii tot mai mari.

"Ești hiperventilată. Respiră adânc și ține-ți respirația." Jack a deschis hayonul camionului și a ajutat-o să intre în spate. I-a împins capul până la genunchi. Nu părea să aibă niciun control asupra extremităților tremurânde.

"Expiră. Încă o dată. Respiră adânc, ține-o." După ce și-a controlat respirația, el i-a dat frâiele lui Lucy. "Poți să te ții de ea? Dacă nu, o voi lăsa să plece. Se va îndrepta spre hambar, nu?"

"O iau eu", a șoptit Beth și și-a șters antebrațul peste ochi. El i-a cuprins obrazul cu mâna, ștergându-i o lacrimă de pe partea laterală a feței cu degetul mare. Durerea pe care a văzut-o în ochii lui a fost o reflectare a ei.

"Mă întorc imediat." S-a întors, folosindu-și bastonul pentru a șchiopăta spre copaci.

Înghețând, Beth a strâns frâiele de piele în pumn. Tremuratul ei incontrolabil s-a transformat în frisoane și a lăsat în loc greața. Și-a tras genunchii la piept, într-o poziție fetală verticală, și și-a sprijinit fruntea pe blugi. Bine că nu luase încă micul dejun. Lucy, în ton cu stările de spirit ale stăpânei ei, își lipi capul de picioarele lui Beth.

Jack a reapărut, cu fața dură, cu gura formată într-o linie sinistră, așezân-

du-se lângă ea pe hayon. "L-am sunat pe Mike."

Ea doar a dat din cap în semn de răspuns. După ce isteria ei inițială s-a domolit, o tristețe copleșitoare a cuprins-o pe Beth. Vederea acelei tinere moarte, aruncată goală în noroi, a umplut-o pe Beth cu mai multă disperare decât simțise chiar și la apogeul chinului lui Richard. S-a gândit la Robert Spencer, a cărui întreagă lume urma să se prăbușească peste el în această dimineață rece și umedă. Știa din experiență că el ar fi vrut să-și vadă soția înainte să creadă că era Mary Ann.

Brian suferise mai ales leziuni interne în accidentul care l-a ucis, iar chipul lui părea normal, prea normal, când ea l-a văzut pe ecranul de la morgă. Își amintea de acel moment cu o nouă durere. Cum ar fi putut Robert să vadă trupul umflat și în putrefacție al lui Mary Ann, să vadă ce îi făcuse un animal femeii pe care o iubea, și să supraviețuiască?

Moartea era definitivă. Nu era timp pentru un ultim sărut sau o ultimă mângâiere, pentru scuze pentru un cuvânt dur sau o ceartă. Lumea imploda fără niciun avertisment. Beth știa cum este să trăiești pierderea soțului, a celui mai bun prieten, a iubitului, toate în același timp. Să fii singur, să te confrunți cu cel mai grav eveniment din viața ta, fără persoana pe care te-ai așteptat mereu să o ai alături pentru a te ajuta să treci peste momentele grele. Greutatea pură a golului era suficientă pentru a sufoca o persoană.

Moartea fratelui și a părinților ei fusese aproape sfârșitul ei.

Slavă Domnului că l-a întâlnit pe Brian. El i-a dat o nouă speranță. Când Brian a murit, Beth trebuia să aibă grijă de un copil și de durerea lui Ben, care avea prioritate în fața propriei ei disperări. Cel puțin în timpul zilei, era ocupată, cu mintea ocupată cu formularea de strategii de adaptare pentru Ben, cu corpul ei care făcea față cerințelor unui bebeluș. Noaptea, însă, singurătatea aproape că o strivea.

Robert nu avea copii care să îi distragă atenția, care să îl forțeze să se ridice și să înfrunte fiecare zi. La trauma sa se adăugau cruzimea și oroarea aplicate soției sale. Cum ar mai fi putut închide ochii vreodată fără să vadă rănile de pe trupul cu care făcuse dragoste, fără să simtă durerea și teroarea pe care le suferea? Mass-media se va asigura că publicul va cunoaște fiecare detaliu al

morții îngrozitoare a soției sale. Nu ar fi putut să scape de asta.

Brațul lui Jack i-a înconjurat umerii, rupându-i atât transa, cât și stratul subțire de control amorțit pe care îl menținuse. Sângele îi vâjâia în urechi. Zăngănitul dinților ei răsuna în capul ei. Creierul ei a înregistrat pentru scurt timp lumini intermitente înainte ca toate imaginile și sunetele să dispară în negru.

A deschis ochii și s-a trezit întinsă pe spate în patul Explorer-ului, cu picioarele sprijinite de fereastră. O pătură de fleece era înfășurată în jurul corpului ei. Auzea vocea lui Jack și și-a întors capul spre sunet. El s-a așezat pe hayon lângă ea. Ea a simțit greutatea mâinii lui pe coapsa ei. Lucy era legată de un copac din apropiere.

"Ea este." Șeful O'Connell stătea la câțiva metri distanță. Își scosese pălăria și își trecea mâna prin părul scurt și roșcat. "Ar fi bine să o duci la casă. Voi avea nevoie de o declarație de la *doamna Markham* mai târziu. Trebuie să aștept duba de la locul crimei, așa că nu știu cât timp voi fi legat aici." Polițistul s-a întors și s-a îndreptat spre mașina lui.

El știe.

Beth a clipit de câteva ori pentru a-și limpezi vederea. Imaginile îi veneau în minte cu o claritate dureroasă, șocul grotesc crescându-i în gât, sufocând-o. A simțit brațul lui Jack în jurul ei. El a ajutat-o să se urce pe scaunul pasagerului, apoi a condus înapoi spre casă.

"Ușurel. Nu vreau să leșini din nou."

Leșin? Nu leșinase niciodată în viața ei, nici măcar atunci când își găsise tatăl. În schimb, rămăsese amorțită.

Până s-au întors la bucătărie, copiii erau treji. Mirosul de biscuiți proaspăt copți i-a întors stomacul lui Beth. Doamna Harris se uită la fața ei și îi dădu un pahar cu apă cu gheață în timp ce Jack îi dădea veștile proaste. Lui Beth nu-i plăcea ca copiii să audă despre asta, dar nu avea cum să ascundă activitatea poliției în casă astăzi.

"Este doamna care lipsește?" a întrebat Ben timid. "Chelnerița?"

"Persoana nu a fost încă identificată, Ben", a explicat Jack. "Șeful O'Connell este acolo jos acum și așteaptă o mulțime de alți polițiști care îl vor

ajuta să afle."

Ochii lui Katie erau tulburați. S-a urcat în poala lui Jack, în loc de cea a mamei sale, și i-a luat fața între palme. "O să fie bine, Jack. Oamenii răi nu ne prind niciodată. Mami e prea deșteaptă pentru ei."

Mike O'Connell a intrat în bucătărie în timp ce aceste cuvinte ieșeau din gura copilului. Beth știa că ar fi trebuit să fie nervoasă, dar creierul și corpul ei erau complet epuizate. Bărbatul cel mare a rămas nemișcat în hol pentru un minut.

Îi aruncă o privire lui Jack înainte să accepte o ceașcă de cafea de la doamna Harris și să ia loc la masă.

I-a mângâiat umărul lat când el s-a uitat înapoi la ea. "Există un ibric de cafea proaspătă pentru oricine are nevoie de ea."

"Mulțumesc, doamnă."

Doamna Harris se retrase din bucătărie. Jack a întâlnit privirea șefului și s-a ridicat, ridicând-o pe Katie cu el. "Haide, Ben. O să mergem cu toții jos să hrănim caii." Au ieșit pe ușa din spate, lăsându-i singuri pe Mike și Beth.

Mike își sorbi cafeaua, privind-o pe Beth peste margine. "Te simți mai bine?"

"Da."

"Bine, atunci. Cine ești tu de fapt?"

Șeful poliției nu avea de gând să stea pe gânduri, ceea ce era bine. Nici Beth nu avea energie pentru dispute verbale. "Numele meu este Elizabeth Baker."

Sprâncenele roșii ale șefului O'Connell s-au ridicat. "Ca și congresmanul Baker?"

"Da." Beth a întâlnit privirea șefului direct.

"Să începem cu declarația ta despre această dimineață și să ne întoarcem la actul tău de dispariție."

Beth nu a omis nimic. Le spusese deja povestea ei lui Jack și Wes. De fiecare dată, povestirea părea să devină mai ușoară.

Șeful a luat notițe într-un carnețel. "Jack este un om bun și este prietenul meu. N-ai de gând să fugi de el, nu-i așa?"

"Dacă aveam de gând să fug, nu purtam discuția asta." Beth și-a adunat puterea din adâncul sufletului, putere pe care nu știa că o posedă, și l-a privit pe Mike drept în ochi. Nu se mai simțea aceeași femeie care leșinase pe câmp. "Am devenit foarte bună la dispariție."

Marele polițist a oftat și și-a frecat fața cu o mână. "Pun pariu că ai făcut-o. Dacă nu aflu că toate acestea au legătură cu cazul meu, voi păstra tăcerea. Dar trebuie să înțelegi că nu pot ascunde informații de la FBI."

Beth a dat din cap.

"Te rog să nu pleci nicăieri. Mă voi întoarce. "

Capitolul 29

"Nu pot să cred că a fost atât de ușor." Beth se simțea de parcă tot aerul îi ieșise din plămâni. Stând lângă ea pe canapeaua mică din birou, Jack i-a pus o mână pe genunchi și a strâns-o.

"Nu știu dacă *ușor* este cuvântul pe care l-aș folosi." Avocatul obscen de scump al lui Jack, Carlyle Hughes, a luat un fir de păr de câine de pe costumul său albastru marin cu dungi și l-a aruncat pe covor. "Când m-am întâlnit cu el în această dimineață, congresmanul Baker a negat categoric acuzațiile tale. Susține că este devastat de cererea de divorț, dar nu are nicio dorință să te oblige să rămâi căsătorită cu el. Bineînțeles, nu părea chiar atât de devastat, dar eram doar noi doi. Dacă ar fi existat o cameră de filmat în cameră, nu mă îndoiesc că congresmanul ar fi putut părea atât de distrus pe cât ar fi considerat necesar."

Carlyle și-a strâns degetele manichiurate. Un inel auriu de la Harvard Law School clipea, iar lumina strălucea pe părul de culoarea argintului lustruit.

Beth era uimită de siguranța pe care banii o puteau cumpăra, la fel ca avocatul de mare putere care stătea vizavi de ea. Carlyle era prieten vechi cu Danny O'Malley. Dacă nu ar fi fost recomandarea personală, Beth s-ar fi gândit

la el ca la un rechin bătrân, prădător și rece.

Și-a adunat un zâmbet. Dacă Beth voia să combată focul cu foc, avea nevoie de Carlyle Hughes. Din moment ce Wes și Sean nu reușiseră să scoată la iveală nimic murdar despre Richard, ea avea doar două opțiuni: să rămână ascunsă sau să-și înfrunte soțul. Ea nu luase în serios oferta lui Sean de a "elimina" amenințarea.

"Totuși. Nu mi se pare corect." Erau vești bune, așa că de ce se simțea atât de vulnerabilă? "Nu mă așteptam să renunțe atât de ușor."

"Ei bine, el nu a fost doar de acord. Există condiții", a spus Carlyle.

Lângă ea, Jack s-a încordat. "Ce fel de condiții?" S-a ridicat și a traversat spre comodă. "Pot să te interesez cu un scotch, Carlyle?"

"Este un pic cam devreme, dar dacă este Macallan de 30 de ani pe care Danny îl are în stoc, atunci nu pot rezista."

Jack a întors două pahare, apoi a ezitat. Sticla plutea. Gura i s-a strâns când a turnat două degete de lichid chihlimbar într-un singur pahar și i l-a înmânat avocatului.

Carlyle a sorbit. "Excelent." A așezat paharul pe măsuță și și-a deschis portofoliul. "Iată care e înțelegerea. Dacă congresmanul este de acord cu divorțul, își retrage afirmația privind instabilitatea mintală a doamnei Baker și își retrage cererea de tutelă a copiilor ei, el așteaptă o declarație semnată de renunțare la răspundere și un acord de confidențialitate. Fără apariții la *Oprah*. Fără memorii despre viața ei conjugală. Nici un film Lifetime Network TV. Nici un semn de la nimeni. Niciodată. Iar doamna Baker trebuie să fie de acord să relateze presei o poveste plauzibilă care va îmbunătăți imaginea politică a congresmanului."

"Vrea să dea o turnură pozitivă acestui lucru? De necrezut." Jack a început să se plimbe prin camera mică, dar Beth a observat că, în ciuda anxietății sale, nu se întorcea la măsuță.

În fotoliul din piele, Carlyle își încrucișă picioarele. "Serios, Jack, dna. Baker-"

Beth l-a întrerupt. "Te rog, nu-mi spune așa. Beth va fi de ajuns."

"Cred că dna.... er...Beth ar trebui să ia în considerare oferta. Ea nu are

nici o dovadă din perioada în cauză, în timp ce congresmanul are rapoarte medicale și mărturii de la numeroși medici de top din domeniu. Ea a petrecut o săptămână într-o secție de psihiatrie după o supradoză documentată. Baker a chemat o ambulanță și a aranjat îngrijiri private în una dintre cele mai bune unități medicale de pe Coasta de Est. În aparență, se pare că a făcut tot ce era omenește posibil pentru soția sa. Depunerea de acuzații împotriva congresmanului în aceste circumstanțe nu ar fi înțeleaptă. El este pe deplin pregătit să solicite tutela copiilor dumneavoastră. Niciun judecător sau juriu nu va crede că congresmanul a orchestrat întregul eveniment."

"Acesta este adevărul." Lui Beth i s-a întors stomacul pe dos. Trebuia să aleagă între a-și recăpăta viața și a-și restabili reputația, iar aceasta din urmă iar fi putut pune copiii în pericol. Nu era acceptabil. Nimic nu merita nici măcar posibilitatea ca Richard să obțină custodia copiilor ei.

O scurtă pâlpâire de dezolare a trecut pe fața lui Carlyle. "Adevărul este relevant doar dacă îl poți dovedi."

Și nu era acesta un fapt trist al vieții?

Nevoită să accepte opțiunile limitate, mintea lui Beth s-a învârtit. "Dar cum rămâne cu toate acele evaluări fizice și psihologice de săptămâna trecută? Nu-mi spune că am trecut prin toate astea degeaba." Deși Quinn îi aranjase o întâlnire cu un medic internist matronal, cu manierele unei bunici, să o lase pe Dr. Miller să o înțepe și să o înțepe fusese ultimul lucru pe care voia să îl facă. Așteaptă. Verifică asta. Să-l lase pe psihiatru să intre în propriul ei iad privat fusese mult mai rău.

Carlyle îi dădu un zâmbet ironic. "Aceste rapoarte sunt singurul motiv pentru care ai primit o ofertă atât de bună, crede-mă. În acest moment, cred că congresmanul vrea doar să controleze impactul asupra carierei sale. Joacă de mult timp rolul soțului devotat. Alegătorii săi s-ar întoarce împotriva lui într-o secundă dacă ar crede că au fost mințiți. Baker se vede într-o zi la Casa Albă".

Beth nu-și putea imagina să fie liberă. Cum ar fi să nu se uite mereu peste umăr? Să-și înscrie copiii la școală și să se alăture PTA-ului? Chiar conta ce credeau ceilalți? S-a uitat la Jack. Buzele lui s-au strâns într-o linie subțire în timp ce aștepta decizia ei. Ea știa că el o va susține indiferent ce va alege să

facă. La naiba cu asta. Imaginea ei nu era atât de importantă. Părerea lui Jack era singura care conta. "Dacă ne lasă în pace, o să semnez orice vrea el."

"Această extremă nu va fi necesară. Baker poate controla arena juridică, dar avem încă expunerea mediatică de partea noastră. *Oprah, Jerry Springer, The View.* Oricare dintre acești producători și-ar vinde sufletul diavolului pentru a-l demasca pe congresman. Dacă el nu este rezonabil, nu semnezi acordul de confidențialitate." Carlyle s-a ridicat, și-a netezit pantalonii și și-a tras manșetele franțuzești. "Nu vă faceți griji. Mă voi ocupa eu de tot."

Beth nu avea încredere în vocea ei. A dat din cap.

Beth l-a urmat în timp ce Jack îl conducea pe avocat la ușă. "Mulțumesc, Carlyle."

"Tu și Beth nu aveți de ce să vă faceți griji."

Doamne, era adevărat? Nu părea posibil să se fi terminat.

Jack a închis ușa. Trecându-i un braț peste umăr, a condus-o la bucătărie. "Totul va fi bine."

Așa părea, dar stomacul lui Beth nu se liniștea. Presupunea că îi va lua ceva timp să se obișnuiască să *nu mai* fie o fugară.

A umplut ceainicul și a pornit arzătorul cu gaz. "Ceai?" Jack a suspinat. "Sigur."

Inima i se umfla. Știa că el ar fi preferat mai degrabă un scotch și că ea era motivul pentru care el nu se lăsa înduplecat. Casa era liniștită. Doamna Harris juca bingo la Biserica Metodistă, iar copiii erau în pat.

În timp ce ea scotea din dulap două căni și cutia cu ceai de mușețel, Jack a pășit în spatele ei și și-a înfășurat brațele în jurul taliei ei.

Sprijinindu-se de pieptul lui tare, ea a absorbit căldura corpului lui. Bătăile inimii lui îi pulsau prin corp.

"Beth, ți-am spus că..." Sunetul telefonului îl întrerupse.

Jack a pus mâna pe telefonul fără fir și s-a uitat la afișajul de identificare a apelantului. S-a încruntat. "E șeful poliției." A apăsat butonul de convorbire cu degetul. "Bună, Mike." Ochii lui Jack s-au deschis larg în timp ce a ascultat un minut. Ochii i s-au aprins cu interes. "Nu zici nimic?"

Câteva minute mai târziu, a repus receptorul pe suportul său. "Mike l-a

arestat pe Will Martin pentru uciderea lui Mary Ann."

"Serios?"

Jack a dat din cap. Amândoi au rămas tăcuți în timp ce tristețea morții chelneriței plutea între ei.

Ceainicul a șuierat, iar Beth a turnat apă într-una dintre căni. "Vrea un sfat." Energia a vibrat dinspre Jack.

"Șeful poliției are nevoie de ajutorul tău." Ea a zâmbit. "Ar fi bine să pleci."

"Ești sigură?" Picioarele lui erau deja îndreptate spre ușă când a întrebat.

"Da. Situația cu Richard este rezolvată. Ucigașul din Riverside a fost arestat. Mă duc să-mi beau ceaiul, să mă uit la ceva fără noimă la televizor și să încerc să-mi scot toate astea din cap pentru o vreme." Nu credea că asta era posibil, dar simțise cum mândria lui Jack creștea la cererea șefului poliției. Trebuia să plece.

"Bine." El s-a aplecat să o sărute. "Încuie ușa și pune alarma după ce plec."

Ea a dat din cap. În fața ușii franțuzești, Jack s-a sprijinit de baston și a așteptat până când ea a securizat casa. Deși pericolul trecuse, aveau să fie cu toții paranoici pentru mult timp.

Jack nu plecase de mai mult de o jumătate de oră când Beth s-a întors în bucătărie. Și-a clătit cana și a pus-o în mașina de spălat vase, aruncând o privire pe ușa franțuzească spre peluza luminată de dincolo.

"Oh, nu."

Capitolul 30

Patru cai pășteau în curtea din spate, care era luminată ca un stadion de fotbal cu noile lumini de securitate. Probabil că au rupt poarta sau o scândură din gard. Nu era un lucru neobișnuit pentru animalele mari, dar ea era prea

obosită să se ocupe de poznele lor în seara asta.

Păcat că nu mai era nimeni acasă.

A mâzgălit un bilet și l-a lăsat pe tejghea, în caz că ar fi venit cineva să o caute. Luând lesa lui Henry, puțin folosită, a ascultat sunetul plăcuțelor lui de identificare, dar nu a auzit nimic. Henry se dusese la culcare cu Katie. Evident, ar fi fost nevoie de mai mult decât câțiva cai pe peluză pentru a-l deranja.

Cu un oftat, Beth a resetat alarma, a ieșit pe ușă și a încuiat-o în urma ei înainte de a traversa iarba deasă. A trecut pe sub stejarul masiv din centrul curții. Deasupra capului ei, crengile se legănau în briza rece și umedă care promitea ploaie. Pe cerul gri metalizat, nori peticiți pluteau în fața unei luni aproape pline.

Folosindu-se de lesă, i-a dus pe cei trei castrați înapoi la pășune, unul câte unul. Așa cum se aștepta, zăvorul de la poartă era rupt. Și-a înfășurat cureaua în jurul stâlpilor pentru a o ține închisă. Lucy șchiopăta, iar Beth a condus-o direct la grajd. A trecut prin cercul luminos al noii lumini de deasupra hambarului, a deschis ușile glisante grele și a condus iapa în clădire, aprinzând întrerupătorul de pe culoar în timp ce trecea.

Grajdul gol mirosea a fân și praf. Ceva la stânga ei a foșnit în paie. Beth se opri la jumătatea drumului și își făcu o notă mentală să viziteze adăpostul pentru câteva pisici mari cât mai curând posibil. Șobolanii puteau scăpa de sub control într-o clipită.

"Acum, Lucy. Ce ți-ai făcut?" Stând pe culoarul luminos, ea și-a concentrat atenția asupra piciorului calului. Sângele curgea pe piciorul din bronz de la o tăietură deasupra genunchiului, care trebuie să se fi întâmplat când iapa a trecut prin poartă. Beth a pus-o pe Lucy pe traverse și s-a dus în magazie după trusa de prim ajutor. A tastat numărul veterinarului în noul telefon de pe perete, în timp ce aduna articolele de prim ajutor necesare într-o găleată curată. A răspuns robotul doctorului White. Beth a lăsat un mesaj detaliat. Veterinarul urma să apară cât de repede putea. Între timp, ea a curățat și bandajat rana.

A ieșit înapoi pe culoar, cu găleata încărcată cu tampoane de tifon, săpun și un bandaj pentru picioare. Un braț a șerpuit din cabina alăturată, înfășurând-

o în jurul gâtului și trăgând-o înapoi în întuneric. Găleata s-a izbit de podea.

Un țipăt i-a răsunat în gât, dar presiunea exercitată de strânsoarea brațului i-a strangulat sunetul. S-a răsucit, dar un alt braț i-a înconjurat umerii, arcuind-o în spate și prinzându-i brațele la piept. Plămânii ei țipau din cauza lipsei de oxigen, în timp ce se lovea fără efect de tibiile atacatorului ei.

Cu ambele mâini, a apucat brațul gros care îi înconjura gâtul și a tras în jos. A reușit să elibereze suficientă presiune pentru a aspira un plămân plin de aer. Și-a aruncat capul înapoi. Un grohăit i-a răsunat în ureche când s-a lovit de bărbia lui, dar strânsoarea lui a rămas puternică.

El s-a mișcat. Brațul i-a căzut de pe umeri. Înainte ca ea să se poată elibera, ceva ascuțit i-a înțepat obrazul. Sânge fierbinte i s-a scurs de-a lungul feței. Beth a încremenit.

"Încetează, cățea! Nu e ceea ce am plănuit, dar îți voi tăia gâtul chiar aici." Chiar și în șoaptă, ea cunoștea acea voce rece. Richard și-a lipit buzele de urechea ei. "De ce nu ai fugit pur și simplu când oamenii mei ți-au tăiat scara sau te-au scos de pe drum? Doamne, ești o pacoste."

Ura și furia îi îngroșau discursul, dar strânsoarea lui se slăbea ușor în timp ce vorbea, permițându-i să înghită cu lăcomie aerul umed. Ochii lui Beth se plimbau prin taraba întunecată, căutând vreo armă, ceva ce ar fi putut folosi pentru a scăpa de el, dar taraba era goală. Lucy se mișca neliniștită pe culoar, clătinându-și capul, zornăind clemele metalice de la capetele frânghiilor care o legau de pereți.

"Nu există un divorț acceptabil pentru un politician, indiferent cum o spun oamenii mei de PR. Să fiu văduv, însă, îmi va face ratingul de popularitate să explodeze. Săracul de mine, dedicat soției mele bolnave mintal, devastat când cadavrul ei este găsit undeva. Practic, sunt deja un sfânt." Respirația lui fierbinte îi ardea gâtul. "Ai promis să stai cu mine până când moartea ne va despărți. Ghici care dintre noi va muri?"

Richard și-a slăbit strânsoarea în jurul taliei ei, a învârtit-o și a împins-o. Spatele și capul i-au lovit peretele. Durerea i-a străbătut capul. Greața i s-a ridicat în gât, iar vederea i s-a încețoșat.

Zgomotul a speriat calul. Beth l-a auzit fugind, rupând traversele. Bătăile

copitelor au trecut pe lângă ușa grajdului, apoi au dispărut.

La un metru distanță, Richard a fluturat cuțitul. Inima lui Beth îi bătea în coaste ca un animal sălbatic prins în capcană. S-a dat la o parte spre ușă. Dacă ar reuși să pună puțină distanță între ei, și-ar putea scoate pistolul din tocul de la gleznă. Atât de aproape, nu l-ar fi scos niciodată suficient de repede. În buzunar, spray-ul cu piper pe care Jack insista să îl poarte la ea îi apăsa șoldul. Era singura ei șansă.

Strălucirea rece a lamei reflecta strălucirea malefică din ochii lui albaștri. I-a înfipt cuțitul în față într-un arc provocator. Ea a blocat instinctiv împingerea cu brațul, abia simțind cum lama străpunge pielea. Sângele cald i-a curs pe antebraț. I-a înțepat burta, iar ea a blocat din nou traiectoria cuțitului cu brațul. Sângele i-a picurat din vârful degetelor în paie.

Beth s-a stabilizat, echilibrându-se pe vârfurile picioarelor și ignorând durerea, în timp ce el s-a avântat din nou în față. Ea s-a dat la o parte, a scos spray-ul cu piper din buzunar și l-a pulverizat pe fața lui. El era în mișcare, așa că ea a ratat la început, dar partea din spate a lichidului a atins ținta. El și-a pus o mână peste ochi, orbit de lacrimile care îi curgeau pe față.

"Ești moartă!" a răcnit el, ștergându-și fața pe mânecă.

Beth a ieșit repede din grajd, cu picioarele încetinite de așternutul adânc de paie.

***

"Mulțumesc că ai venit, Jack."

"Mă bucur să vă ajut." Jack a strâns mâna șefului poliției și a coborât în scaunul uzat pentru vizitatori. Își agățase bastonul de spătarul de lemn, încercând să nu pară prea încântat de perspectiva de a discuta despre o crimă. Dar, la naiba, sângele practic îi bâzâia. "Ce aveți?"

De cealaltă parte a biroului plin de zgârieturi, scaunul de piele al șefului scârțâia în timp ce acesta își așeza greutatea înapoi în el. "Două fire lungi de

păr negru și câteva picături de sânge în portbagajul lui Martin."

"Glumești?!" Să spui că Jack era șocat era puțin spus. Sigur, Martin era un gunoi, dar un ucigaș? "Îți bați joc de mine?"

"Nu." Mike a scuturat din cap. "Am primit un pont anonim că mașina lui Martin a fost văzută urmărind-o pe Mary Ann din parcarea restaurantului în noaptea în care a fost răpită."

Scepticul din Jack s-a concentrat asupra cuvântului cheie. "Anonim?"

"Da. Știu. Convenabil." Mike și-a trecut o mână prin părul roșcat și des. Uniforma lui era șifonată. Pungile de sub ochii lui înnegriți atestau numărul de ore în care lucrase la cazul lui Mary Ann. "Apelul a venit de la telefonul public de la Stop 'N Shop."

Lui Jack i s-a ridicat părul de pe gât. "Camere de securitate?"

"Nu la telefonul public. Și nimeni nu a văzut nimic, desigur." Mike și-a ciupit podul nasului. "Împreună cu altercația pe care a avut-o cu Mary Ann la restaurant, a fost suficient pentru a obține un mandat. Am găsit dovezile în portbagaj imediat. Laboratorul a grăbit testele ADN. Unitatea criminalistică a mers la casă. Vom vedea când vor sosi toate rezultatele."

Jack se scarpină în bărbie. "Deci, în afară de natura suspectă a apelului, ce altceva te deranjează?"

"În primul rând, are un alibi. Potrivit tatălui său, în acea noapte descărcau o remorcă de tractor plină cu furaje."

"Tatăl ar putea minți."

"Știu." Mike s-a ridicat și a trecut la fereastră. "E doar un sentiment, Jack. Nu cred că e destul de deștept să fie ucigașul din Riverside."

Nici Jack nu credea că Martin avea materia cenușie pentru a reuși.

"Ce spune profilerul?"

"Sentimente amestecate aici. Chiar dacă nu a fost niciodată acuzat, Martin are o istorie de hărțuire sexuală. Are vârsta și rasa potrivite, este un bătăuș care are o problemă cu femeile. Pe de altă parte, el este gros ca un bou, cu gura mare, și are o groază de prieteni de băutură. Nu e chiar un geniu, un solitar, un criminal în serie. Dar profilarea nu este o știință exactă, după cum îmi tot amintește FBI-ul."

"Are acces la acepromazină?"

"El spune că nu-l folosește. Calul său este un armăsar și se pare că Ace provoacă un fel de paralizie a penisului la armăsari."

"Huh." Jack nu a avut un răspuns la asta.

"Nu este atât de greu să faci rost de Ace, așa că asta nu l-ar exclude neapărat oricum."

"Poate că doar l-a copiat pe ucigaș pentru a o prinde pe Mary Ann", a sugerat Jack.

Mike se întoarse la birou și se lăsă pe scaun. "Aceasta este o teorie pe care a sugerat-o profilerul, dar până când nu vor fi prelucrate toate probele din casa și mașina lui, cine știe?"

***

Lătratul isteric l-a trezit pe Ben. S-a ridicat din pat și a pășit desculț în hol să asculte. Jos, Henry era furios din cauza a ceva. A aruncat o privire în camera mamei lui. Era goală. După ce s-a uitat în camera lui Katie și s-a asigurat că încă dormea, Ben a coborât repede treptele.

"Mamă?" Și-a aplecat capul în sufragerie, apoi în birou. Mama lui nu era în nici o cameră. Henry a început să scâncească. Ben a urmărit zgomotul până în bucătărie, unde câinele mare săpa frenetic în partea de jos a ușii franceze.

Mama lui nu era nici în bucătărie. Unde era ea?

Pe spatele gâtului câinelui s-au ridicat coarnele. "Ce este, Henry?"

La auzul vocii lui Ben, câinele a devenit mai agitat, uitându-se de la Ben la ușă. A început să mârâie și să răcnească la ușa închisă.

Biletul de pe tejghea i-a atras atenția. Mama era jos la hambar. Ben fu brusc sigur că se întâmpla ceva rău. Părul de pe gât i se ridică pentru a-l imita pe cel al câinelui.

A mai sunat-o o dată pe mama lui. Nu a răspuns. A luat telefonul și a format numărul de mobil al lui Jack, dar Henry făcea atâta gălăgie, încât abia

auzea sunetul de la celălalt capăt al firului. Scanând rapid curtea, s-a uitat în jos la câinele insistent. După ce a oprit alarma așa cum îi arătase Jack, Ben a deschis ușa. Henry a trecut în fugă prin deschizătură și s-a îndreptat prin peluza din spate spre cărarea care ducea la hambar.

Ben a închis repede ușa și a resetat alarma. Indiferent ce se întâmpla, nu o putea părăsi pe Katie. Îi promisese că va avea grijă de ea.

"Alo?" Vocea lui Jack s-a auzit pe linie, iar Ben și-a îndreptat atenția spre telefon.

***

Beth a făcut trei pași ciudați pe culoarul hambarului înainte ca mâna lui Richard să-i prindă glezna și s-o tragă la pământ. Ea a aterizat cu fața în pământ, lovind frenetic cu piciorul liber în strânsoarea lui puternică. El a apucat-o de cealaltă gleznă și a târât-o înapoi pe podea spre el. A răsturnat-o, i-a călcat pe coapse, mutându-și strânsoarea la încheieturile ei, acum alunecoase de sânge. Sângele ei.

I-a prins câte o mână de fiecare parte a capului și și-a mutat corpul înainte pe burta ei. Ea a șutat și s-a zvârcolit zadarnic sub el.

Adrenalina îi pompa prin vene, blocând durerea rănilor de cuțit.

"Stai nemișcată. O să te obosești. Aș prefera să nu fac asta aici. Pleci cu mine." El respira greu din cauza efortului de a o ține la pământ, iar ea și-a dat seama că nu se mai împotrivise până atunci.

Dacă el credea că ea merge cu el fără luptă, el era cel care delira.

I-a tras mâinile deasupra capului pentru a-i ține ambele încheieturi împreună într-o mână și și-a coborât pumnul liber peste pometele ei. Durerea i-a explodat sub ochi. Camera a ieșit din centrul atenției; imaginile s-au încețoșat și au trecut prin fața ei: Chipul cizelat al lui Richard, contorsionat de furie, pânzele de păianjen de pe tavanul hambarului, licărirea luminii pe lama de oțel a cuțitului pe care îl lăsase lângă piciorul lui. A pierdut noțiunea timpului. Tot

ce auzea era sângele în urechi și bătăile inimii.

Intenția ei de a lupta ca un demon s-a scurs ca aerul dintr-un cauciuc tăiat.

Profitând de nemișcarea ei momentană, Richard a băgat mâna în buzunar și a scos o seringă hipodermică. Ochii ei s-au concentrat instantaneu asupra acului. Cuprinsă de o frică reînnoită, gâfâindu-și respirația, ea s-a zvârcolit în pământ sub el, încercând să evite mâna care aducea acul spre piciorul ei. Aproape isterică la gândul că va fi drogată și neajutorată alături de el, s-a zvârcolit și și-a răsucit corpul suficient cât să-și ridice genunchiul și să-l lovească în zona inghinală. Apropierea corpurilor lor a împiedicat-o să pună o forță reală în mișcare, dar l-a încetinit pe el. El a grohăit și maxilarul i s-a strâns de durere.

Și-a băgat seringa între dinți și a lovit-o din nou. Durerea a izbucnit prin maxilarul ei într-un caleidoscop de culori. Negrul se strecura pe marginea vederii ei. Aștepta înțepătura acului, dar greutatea lui Richard a tresărit peste corpul ei.

"Ahh!" Mârâitul a înecat strigătul șocat al lui Richard. Greutatea lui a zdruncinat înapoi pe picioarele ei.

Beth a scuturat din cap și a clipit puternic pentru a-și limpezi vederea. O formă mare, cafeniu și neagră, atârna de brațul lui Richard. Abia îl recunoscu pe Henry. Dinții lui erau închiși pe bicepșii lui Richard, rupând țesătura cămășii negre, colții ca niște cuțite sfâșiind carnea ca un adevărat prădător. Sângele curgea pe brațul bronzat al lui Richard și pe Rolexul de aur de pe încheietura mâinii. Câinele înfuriat scotea sunete sălbatice, guturale. Henry și-a scuturat capul uriaș dintr-o parte în alta, smulgându-l pe Richard de pe corpul lui Beth.

Beth s-a dat înapoi. Agățându-se de tivul pantalonilor, și-a tras pantalonii în sus și a scos Sig-ul din toc. Metalul era alunecos din cauza sângelui ei, iar ea s-a chinuit cu arma. Richard a țipat când dinții ascuțiți ai câinelui i-au sfâșiat pielea și mușchii brațului. Beth a apucat arma în ambele mâini. Richard a încercat să se ridice, împingându-se în picioare cu câinele încă atașat de braț. S-a întins în față. Mâna i s-a încleștat în jurul mânerului cuțitului care zăcea în pământ. A ridicat arma deasupra câinelui.

Țintind centrul pieptului său, Beth a apăsat pe trăgaci.

***

Jack a sărit din mașina de patrulare când șeful a oprit în fața hambarului. Pașii lui Mike au bătut în noroi în spatele lui. Un amestec de țipete și mârâituri a emanat din hambar. O împușcătură. Apoi tăcere.

Ignorând durerea care-i străbătea piciorul, Jack a luat-o la goană. Își scoase arma în timp ce ochii îi observau detaliile: uși larg deschise, lumini interioare aprinse. Lucy stătea în partea cea mai îndepărtată a grajdului, cu frânghii lungi atârnându-i de cap. Sângele îi picura pe piciorul subțire din față.

Mike s-a îndreptat spre spate.

Cu inima zdrobită, Jack a pășit spre ușă cu spatele la lemn, cu arma ridicată în fața pieptului. Apoi și-a întors capul să se uite în jurul tocul ușii.

Un bărbat zăcea cu fața în sus pe culoar. O pată mare de culoare roșu închis îi înflorea pe piept. Dincolo de cadavru, Beth stătea rezemată de perete într-o poziție fetală verticală - un pistol ținut cu ambele mâini îndreptat spre cadavrul din fața ei. Sângele îi curgea pe partea laterală a feței și îi îmbiba tricoul și blugii. Lângă ea, Henry stătea liniștit. Capul lui se odihnea pe genunchiul lui Beth.

La celălalt capăt al culoarului, capul lui Mike s-a zărit pe după ușă. Ochii lui au scanat scena, ținuți pe arma lui Beth.

Jack a prins privirea șefului și a clătinat din cap.

"Beth? Sunt Jack. Intru", a strigat el în timp ce se strecura ușor după colț. De îndată ce l-a văzut, a coborât arma până când a îndreptat-o spre podea. Mort sau pe cale să moară, bărbatul de pe podea nu mai era o amenințare. Abia aruncându-i o privire, Jack s-a repezit lângă Beth. A căzut în genunchiul lui bun și și-a strâns mâna în jurul ei, răsucind ușor arma din strânsoarea ei moale și punând siguranța.

Ea s-a întors spre el, cu ochii sticloși de șoc, în timp ce el încerca să determine amploarea rănilor ei. Muchiile lungi din antebrațele ei erau pline de sânge și murdărie. Fața îi era umflată și plină de vânătăi. Sângele picura dintr-o buză despicată.

Mike a verificat restul grajdului cu arma scoasă înainte de a îngenunchea lângă corpul bărbatului și de a apăsa două degete pe gâtul acestuia. "Sfinte Sisoe! E congresmanul Baker".

"A murit?"

"Nu."

"Păcat."

Mike a ieșit alergând din hambar și s-a întors un minut mai târziu cu trusa de prim ajutor din mașina sa de patrulare în mână și câteva pături pe braț. "Ambulanța este pe drum". Dar Jack încetase să mai acorde atenție. El știa că Mike trebuia să aplice primul ajutor de bază, dar din punctul lui de vedere, nenorocitul nu putea muri suficient de repede.

Jack a luat niște tifon rulat din trusa lui Mike și i-a înfășurat brațele lui Beth pentru a opri sângerarea.

Henry a miorlăit încet și a lins mâna lui Beth.

"Bun câine." Mâna lui Jack freca absentă capul câinelui.

"Nu glumești, e un câine bun. Respinsul vostru K-9 chiar l-a făcut bucăți pe tipul ăsta." Comentariul lui Mike i-a atras atenția lui Jack. Acesta s-a uitat la congresman. Mike aplica presiune pe rana de glonț din pieptul lui Baker, dar brațul bărbatului era sfâșiat până la os. Jack s-a uitat la Henry cu respect și recunoștință reînnoite. Câinele mare bătea slab din coadă și răsturnă mâna lui Beth cu botul. Sângele se împleticea în blana din jurul gurii câinelui și pe pieptul său de culoare faună.

"Te-ai descurcat bine, Henry."

***

Jack îl urmă pe Quinn în camera privată pe care o aranjase pentru Beth sub un nume fals. Odată ce detaliile împușcăturii vor fi făcute publice, reporterii vor fi peste tot în spital ca vulturii pe un animal mort. Copiii au vrut să vină cu el, dar Jack i-a convins să rămână cu dna. Harris la moșie. Nu voia

ca ei să o vadă pe Beth în starea asta.

Știa că Beth era bine înainte ca Quinn să o ia, dar vederea ei încă îi făcea inima să tresară. Ambele brațe erau înfășurate de bandaje de la încheietura mâinii până la cot. Pielea ei era aproape la fel de albă ca așternuturile, o consecință a șocului și a pierderii de sânge. O perfuzie picura în dosul unei mâini.

Jack s-a apropiat de pat și a rămas nemișcat timp de un minut, urmărindu-i urcarea și coborârea pieptului. Și-a dat drumul la o respirație tremurândă.

"Este sedată. Va dormi probabil câteva ore oricum. Știu că nu-i plac medicamentele, dar în acest caz, cred că sunt necesare." Quinn a luat o manșetă pentru tensiunea arterială de pe perete și a înfășurat-o în jurul brațului lui Jack. A pompat-o și s-a încruntat. "Ori te calmezi, ori îți aduc și ție un sedativ. O să mă întorc să vă verific pe amândoi mai târziu."

Fără să-și ia ochii de la Beth, Jack a dat din cap. Când s-a întors pentru ai pune o întrebare lui Quinn, vărul său dispăruse.

A alunecat în scaunul de vinil albastru de lângă pat și i-a luat mâna moale în a lui. Apoi evenimentele nopții i-au trecut rapid prin cap, într-o secvență agitată.

El și-a înclinat capul înainte pe pat, sprijinindu-și fruntea pe vârful coapsei ei. Lacrimile îi curgeau pe față, în timp ce stăpânirea lui se rupea în cele din urmă.

***

Beth și-a crăpat pleoapele. Capul i se simțea la fel de greu ca o minge de bowling, iar gura îi era uscată ca o minge de bumbac. Mișcările experimentale îi provocau dureri puternice în brațe.

S-a uitat prin camera de spital, apoi și-a fixat privirea pe Jack.

"Hei. E în regulă. Ești în spital. Vei fi bine." A întins mâna și i-a mângâiat fruntea.

Încălzită și liniștită de atingerea lui, ochii ei au străbătut rapid camera. A privit camera de spital, bandajele, perfuzia, chipul obosit al lui Jack. Durerea a început să o macine prin ceața provocată de droguri. Antebrațele îi păreau că au trecut printr-o mașină de tăiat carne.

"Nu încerca să te miști. Lasă-mă să chem asistenta." Jack s-a îndreptat rapid spre ușă, cu o mână frecându-și ceafa în timp ce ieșea pe ușă. Când s-a întors, o asistentă l-a urmat lângă Beth. După o evaluare rapidă, a plecat, promițând că îl va aduce pe Quinn și medicamentele în scurt timp.

"Te doare?" a întrebat el, frecându-i ușor dosul mâinii. Ea a dat din cap și a încercat să vorbească, dar gâtul îi era atât de uscat, încât a reușit să scoată doar un scâncet. Jack s-a întins după paharul cu apă de lângă pat și i-a dus paiul la buze. Apa rece i-a alunecat pe gât.

Ea și-a curățat gâtul. "Ce s-a întâmplat?"

Jack a scuturat din cap. "I-am promis lui Mike că nu vom vorbi despre asta până nu-ți ia declarația. Așteaptă afară. Crezi că ești în stare?"

Ea a dat din cap. "Spune-mi doar dacă copiii sunt bine."

"Copiii sunt bine. Sunt acasă cu doamna Harris. M-am gândit că nu ar trebui să te vadă până nu ești gata?"

"Mulțumesc." Și-a schimbat poziția, făcând o grimasă când durerea i-a urcat din nou pe brațe, aproape făcând-o să-și dorească să nu fie trează. Genul ăsta de durere ar putea-o face să se răzgândească în privința faptului că era prinsă într-o ceață drogată.

Medicamentele aveau cu siguranță locul lor. Ca aici și acum.

Ușa s-a deschis, iar șeful poliției și-a băgat capul roșu pe ușă.

"Doamnă. Jack." Șeful i-a dat un semn din cap. Zbârcit și cu ochii obosiți, Mike arăta de parcă nu dormise de o săptămână.

"Te simți în stare să faci o declarație?"

"O să încerc." Beth s-a întins după mâna lui Jack. El și-a trecut degetele prin ale ei și a strâns-o ușor.

Mike a scos un caiet și s-a așezat de cealaltă parte a lui Beth.

Beth crezuse că va fi chinuitor să revadă ceea ce se întâmplase în hambar, dar se simțea atât de epuizată, atât de complet secătuită, încât doar a relatat

faptele groaznice, încet și exhaustiv, fără nicio urmă de sentiment. Când a terminat, un mușchi de pe fața lui Jack se zvâcni. Strânsoarea lui pe mâna ei se înăspri.

"Ai găsit acul?" Fusese amețită de lovitura primită la maxilar și pierduse urma când Henry îl atacase pe Baker.

O'Connell a dat din cap. "Am găsit seringa în pământ. Este la laborator pentru testare. Presa a aflat și ea de asta. Zvonurile din presă spun că Baker ar putea fi ucigașul din Riverside."

"Dar Will Martin?" a întrebat Jack.

"Să fiu al naibii dacă știu." Șeful și-a închis carnețelul și s-a ridicat. "Sunt sigur că voi avea întrebări, dar deocamdată e suficient."

"Stai puțin." Beth a ridicat capul patului cu câteva grade. Pe măsură ce durerea se acutiza, la fel făcea și creierul ei. "Ce s-a întâmplat cu Richard? Este aici?" Și-a ținut respirația, așteptând răspunsul.

"Congresmanul Baker a fost stabilizat aici noaptea trecută și transportat pe calea aerului la Spitalul Universitar Hartman." Mike a suspinat. "Din câte am auzit, a fost la limită."

S-a uitat la Jack, apoi înapoi la Beth. "E de ajuns pentru astăzi. Mă voi întoarce când voi mai avea întrebări pentru tine. Dacă vă mai amintiți ceva, sunați-mă." Polițistul a dat din cap lui Jack și Beth, apoi a ieșit din cameră.

Imediat ce ușa s-a închis în urma lui, asistenta s-a grăbit să intre cu niște pastile. Niciunul dintre ei nu a vorbit până când ea nu a ieșit din cameră.

Beth a asimilat informația. Richard era încă în viață. Pentru moment. Dar încă mai putea muri - pentru că ea îl împușcase în piept. Creierul ei îi spunea că fusese foarte norocoasă, dar încă trebuia să trăiască cu amintirile acelei nopți și cu toate repercusiunile. Dacă el nu supraviețuia, cum s-ar fi simțit știind că ea luase o viață? Chiar dacă Richard nu-i lăsase de ales, posibilitatea că ea l-ar fi ucis îi apăsa conștiința. Totuși, mintea ei obosită nu putea înțelege cum ar fi putut Richard să fie ucigașul din Riverside. Asta părea imposibil. Timpul va spune, presupunea ea. Cu siguranță, el nu avusese nicio reținere în a o ucide.

A tresărit la imaginile care i-au trecut prin minte. "Dacă Henry nu ar fi apărut, Richard m-ar fi prins. Câinele tău a încercat să-l rupă în bucăți."

"Nu voi mai spune niciodată un lucru rău despre Henry." Jack a rânjit. "Nu va mânca decât friptură pentru tot restul vieții."

"Unde este Henry astăzi? Și ce s-a întâmplat cu Lucy? Am uitat complet de ea."

"Henry este cu copiii. Și veterinarul a venit câteva ore mai târziu și a cusut calul. L-am sunat deja pe Jeff. A spus că se va ocupa de rana lui Lucy până când te vei simți tu în stare." Vocea lui Jack se stinse odată cu durerea, pe măsură ce medicamentul își făcea loc prin venele ei. "Brațele se simt mai bine?"

"Da, mă simt amorțită." Vocea ei suna departe, iar pleoapele i se îngreunaseră.

"Amorțit este bine. Du-te la culcare."

Capitolul 31

Pantofii Crocs negri scârțâiau pe linoleumul cu pete, de calitate comercială. Îmbrăcat în halat bleumarin, cu un act de identitate furat de la spital prins în buzunarul din față al cămășii, a pășit prin ICU cu pas hotărât. Tehnicianul căruia îi luase insigna avea părul șaten și un aspect obișnuit. La fel era și el. Cu excepția cazului în care cineva se uita foarte atent...

A ridicat legitimația spre polițistul în uniformă care păzea ușa camerei private. Polițistul abia i-a aruncat o privire.

La urma urmei, pacientul era prizonierul și nu era ca și cum ar fi plecat nicăieri - cu excepția iadului, poate, dacă exista unul.

El a zâmbit. Având în vedere propriul său hobby, spera că nu.

Nimeni altcineva nu i-a acordat atenție în timp ce se furișa în camera lui Baker. Hartman era un mare spital universitar cu un centru de traume de ultimă generație. Ca atare, locul era plin de personal medical și studenți la orice oră.

S-a uitat la ceasul industrial de pe perete. Sincronizare perfectă. Schimbul

de tură de la ora șapte a asigurat că asistentele se aflau la examinarea pacienților, pregătindu-se să își predea pacienții echipei de noapte.

Era un lucru bun că congresmanul nu era încă în micul spital comunitar din Westbury. Ar fi fost mult mai greu să se furișeze în unitatea mai mică, unde toată lumea se cunoștea.

Fusese acolo când tatăl său murise într-un cub impersonal, exact ca acesta. Criminalii în serie ar fi trebuit să provină din familii disfuncționale și părinți abuzivi. El nu avea o astfel de scuză. Sigur, mama lui murise când el era mic, dar tatăl lui făcuse tot posibilul să umple golul. A existat o asigurare de viață. Nu fuseseră bogați, dar nici nu flămânziseră niciodată. Per total, în afară de faptul că a petrecut mult timp singur, copilăria lui a fost obișnuită. Din respect pentru tatăl său, nu se lăsase pradă hobby-ului său decât după moartea acestuia. Dar de îndată ce bătrânul a murit, nu a mai lăsat iarba să crească sub picioarele lui. Unii copii voiau să fie doctori sau pompieri. El a fost întotdeauna fascinat de Jack Spintecătorul.

Presupunea că faptul că a crescut fără un model feminin l-ar fi putut împiedica să dezvolte o afecțiune normală pentru femei, dar credea că era mai probabil să se fi născut pur și simplu cu un defect în conștiință, o gaură, așa cum un copil poate avea în inimă la naștere. Dar lăsa psihanaliza pe seama psihiatrilor. El avea o treabă de făcut.

A așezat lada de plastic plină cu materiale medicale pe pat și s-a uitat în jur. Toate aparatele sunau așa cum trebuiau să sune. Ventilatorul șuiera din suportul său din colț.

Privirea i se îndreptă spre chipul bărbatului din pat, bărbatul care îndrăznise să-l imite - și prost.

Lumina fluorescentă accentua paloarea congresmanului. Nenumărate tuburi, drenuri și linii șerpuiau peste corpul său. S-ar putea să nici nu fie necesar. Tipul arăta de parcă ar fi putut să moară în orice moment. Trebuia să se asigure, totuși. Congresmanul îi invadase teritoriul. Beth era prada lui. Numai pentru bucuria lui.

În plus, ticălosul ăla nu doar că îi împrumutase numele. L-a târât prin noroi cu acea tentativă de răpire de doi bani. De parcă *el ar fi* eșuat vreodată atât de

abisal. Nu era chiar atât de greu să răpești o femeie, așa cum dovedise el de nenumărate ori. Și o va face din nou, de îndată ce va avea ocazia.

În plus, acum că Beth era adânc înrădăcinată la moșia O'Malley, ea nu pleca nicăieri. Cu Baker ieșit din peisaj, în curând definitiv, și cu poliția convinsă că îl avea pe ucigașul din Riverside în custodie, ea ar fi devenit mai neglijentă. Plantarea acelei dovezi în portbagajul lui Will Martin fusese genială. Nu că ar fi fost măgulitor să se laude cu munca lui, dar un om trebuie să facă ceea ce trebuie să facă un om. Dar în acel caz, *el* alesese să-și sacrifice o parte din reputație pentru a-și putea face următoarea mișcare.

În plus, era doar temporar. Imaginea sa va fi readusă la gloria sa deplină după ce o va lua Beth.

Cheile succesului erau disciplina și planificarea, pe care congresmanul Baker le defectase. Merita să moară doar pentru îndrăzneala lui. Apoi ticălosul s-a dus și a rănit un cal. Un păcat de neiertat. Caii erau nobili și puri. Animalele nu mințeau, nu înșelau și nu comiteau alte păcate ca oamenii. Meritau un tratament mai bun decât oamenii.

Oameni precum congresmanul Baker.

Ridicând cearșaful, a scos seringa din buzunar și a înfipt rapid acul în mușchiul mare al coapsei lui Baker. Administrarea intramusculară a medicamentului i-ar fi asigurat timp pentru a ieși în grabă înainte ca organele congresmanului să o ia razna.

Avea poate zece minute.

Ceea ce ar fi fost mai mult decât suficient timp.

S-a plimbat pe hol și a ieșit pe ușile duble, împreună cu toți ceilalți angajați care plecau la sfârșitul turelor. Afară, briza caldă purta gaze de eșapament și miros de gunoi putred. Locuitorii din Philadelphia înjurau și claxonau cu abandon. Atât de mult pentru Orașul Dragostei Frățești. A parcurs pe jos cele două străzi până la locul unde își parcase mașina.

A lovit fără țintă o cutie goală de bere în timp ce își debloca mașina.

Dezamăgirea îl copleșea. Uciderea din seara asta îl lăsase foarte nesatisfăcut. Nu mai omorâse niciodată un bărbat. Nu era nici pe departe la fel de distractiv ca intimitatea cu o femeie goală. Nu fusese nici o luptă pentru

viață, niciun miros de panică, niciun ochi larg deschis de teroare, nici o recunoaștere a faptului că *el* era cel care deținea controlul. Iar plecarea înainte ca Baker să moară cu adevărat fusese de-a dreptul dezamăgitoare. De obicei, după un astfel de eveniment, se bucura de o strălucire puternică, ca și cum bateriile i-ar fi fost reîncărcate. De data asta nu avusese norocul ăsta. Dar treaba fusese făcută, și asta era tot ce conta.

S-a strecurat în mașină și a condus-o spre intrarea pe autostrada Schuylkill. Nouăzeci de minute până acasă. A verificat ceasul de bord.

Ar fi ajuns acasă cu suficient timp pentru a urmări știrile de la ora zece.

A zâmbit la mașina goală. Aștepta cu nerăbdare să vadă niște știri de ultimă oră în saga congresmanului Baker și a soției sale înstrăinate.

Capitolul 32

Jack a așezat două căni de cafea pe masa de pe terasă și s-a așezat pe scaunul de vizavi de Beth. În ciuda căldurii soarelui de la sfârșitul dimineții, ea era îngropată într-un hanorac uriaș de-al lui. O făcea să pară la fel de vulnerabilă ca un copil. Urmându-i privirea la orizont, el a scanat priveliștea. Deasupra munților, răsăritul picta cerul în roz și el spera sincer că toată zicala "cerul roșu dimineața, avertismentul marinarilor" se aplica doar vremii.

Pentru că le-ar prinde bine o pauză.

Întinzând mâna peste masa metalică cu volute, el și-a încolăcit degetele în jurul mâinii lui Beth. Chiar deasupra încheieturii mâinii, țesătura ascundea bandajele groase care acopereau zeci de copci. Cu trei zile în urmă, aproape că o pierduse. Amintirea i s-a adunat în gât. O înghițitură de cafea l-a ajutat să înghită nodul.

S-a întors spre el, expunându-și partea stângă a feței, vânătăile amintindu-i cât de aproape fusese de a fi ucisă.

"Te simți bine?"

Zâmbetul ei era un pic strâmb din cauza umflăturii. "Da. Doar neliniștită. Nu mă pricep să stau degeaba."

Jack s-a prefăcut surprins. "N-aș fi ghicit niciodată."

"Și mi-e dor să lucrez cu caii."

El a spus: "Nu-ți face griji. O să te întorci imediat la curățat rahat."

"Sper că da." Zâmbetul ei s-a lărgit.

I-a dus mâna la gură și i-a sărutat încheieturile. "Nu am apucat să termin ce voiam să-ți spun seara trecută, dar te iubesc."

"Știu." Ea a zâmbit. "Și eu te iubesc."

Un zâmbet i s-a întins pe față. "Nu am mai spus asta niciodată unei femei. Acum va trebui să te măriți cu mine."

Fața ei a înghețat. Zâmbetul se stinse. "Cred că ar fi mai bine să-mi rezolv mai întâi viața, nu crezi? S-ar putea să dureze o vreme." Ea și-a scos mâna de sub a lui pentru a-și lua cafeaua. Evitându-și privirea, a ridicat ceașca la buze.

A fost un da sau un nu? Poate că da?

Ei bine, rahat. Nu-i trecuse prin cap că ea nu va accepta. A crezut că era un dat. El era cel cu probleme de angajament. Nu-i așa?

"Vom trece peste asta. O să fie bine. Ai puțină încredere în Carlyle. Arată ca un domn bătrân și drăguț, dar, în realitate, e cât se poate de vicios." Jack a înfruntat-o și i-a recâștigat mâna, strângându-și ambele în jurul ei. Soarele era cald pe spatele lui, dar degetele ei erau reci, fața ei palidă și desenată. "Ne iubim unul pe celălalt. Asta e tot ce contează. Rămân alături de tine în toată povestea asta."

"Chiar dacă merg la închisoare?" Vocea i-a tremurat la ultimul cuvânt. Și-a ținut fața întoarsă spre munți.

El a clătinat din cap, frecându-i dosul mâinii cu degetul mare. "Nu vei merge la închisoare."

Tot nu s-a uitat la el. "Nu știm asta, Jack. Tatăl lui Richard are multă influență. Nu ai idee ce pot face oamenii ăștia."

Nu conta. N-ar fi lăsat să se întâmple. "Dar..."

Beth îl întrerupse. "Stafford îl va convinge pe procuror să depună plângere împotriva mea pentru tentativă de omor. Am acceptat asta. Este doar cuvântul

meu împotriva cuvântului lui Richard, și poți paria că, de îndată ce va putea vorbi, primul lucru care îi va ieși pe gură va fi o minciună bine pusă la punct. Richard poate învârti orice."

Fulgii de ovăz ai lui Jack s-au condensat într-o minge în stomacul lui. Nu se gândise că o putea pierde în fața unui sistem juridic înclinat spre un politician puternic. "Atunci vom vorbi cu Carlyle despre găsirea celui mai bun avocat al apărării."

Beth a dat din cap și, în cele din urmă, și-a întors ochii mari și verzi spre el. Privirea ei era plană și dreaptă. "De copii îmi fac griji. Ei nu au rude de sânge. Richard și familia lui ar obține custodia lor dacă aș merge la închisoare."

"Atunci vom vorbi cu Carlyle și despre asta." Lui Jack i se făcuse rău că Beth se gândea la închisoare la doar câteva zile după ce aproape își pierduse viața. Posibilitatea ca ea să fi avut dreptate cu privire la situație îi trezea în minte toate motivele pentru care se ascunsese de la bun început. Nu avusese de ales. Pe cont propriu, ar fi fost la mila lui Baker. Fără banii lui, fără avocatul pretențios al unchiului Danny și fără integritatea lui Mike O'Connell, probabil că ar fi fost deja arestată. Mike nu ar fi acceptat niciodată o mită și nu ar fi cedat presiunilor politice, dar un fost senator i-ar fi trecut peste cap mai repede decât un 747.

Chiar dacă congresmanul dispăruse fizic din peisaj, riscul pentru Beth era încă acolo. La naiba, va fi vreodată cu adevărat în siguranță? Se va termina vreodată?

Lângă el, Beth și-a ridicat fața spre razele soarelui și a închis ochii, ca și cum ar fi apreciat ceva ce s-ar putea să lipsească în curând.

Pierdut în gânduri, Jack a tresărit când ușa din spatele lui s-a deschis și a ieșit șeful poliției. Jack se aștepta la o vizită de control, dar după expresia îngrijorată de pe fața lui Mike, acesta nu părea un apel de rutină. Trebuie să se fi întâmplat ceva. Șeful poliției nu s-a așezat, al doilea indiciu al lui Jack că ceva nou se întâmplase.

Mike a mers până la marginea terasei și a privit spre lac.

Dincolo de copaci, suprafața sa era o foaie de sticlă în dimineața liniștită. "Ai văzut știrile de aseară?"

"Nu, îmi pare rău. Am ținut televizorul închis." Se părea că în fiecare oră, mass-media avea o "actualizare" a stării congresmanului Baker sau o nouă speculație privind înstrăinarea dintre Baker și Beth. Sau, mai rău, cineva comenta despre pericolele pe care le implică existența unor persoane periculoase, bolnave psihic, în libertate. "Reportajul a fost brutal."

Publicul l-a susținut pe congresmanul Baker sută la sută.

Mike a suspinat, s-a întors și a scos un scaun. Metalul a răzbit de piatra aspră. "Nu știu cum să-ți spun asta, așa că o voi spune pur și simplu. Congresmanul Baker este mort".

Liniștea care s-a așternut peste ei a fost spartă doar de o pereche de vrăbii care ciripeau.

Jack și-a mutat privirea de la fața lui Mike la cea a lui Beth. O lacrimă s-a scurs din ochiul ei și s-a rostogolit pe obrazul ei umflat. Pentru Baker? Sau pentru ceea ce însemna moartea lui pentru ea?

Scaunul scârțâi când Mike se lăsă pe spate și își rostogoli capul pe umerii asemănători lui Atlas. "Autopsia va fi în această după-amiază. Era în stare critică, dar suficient de stabilă încât medicii au fost surprinși când a cedat. O asistentă îi verificase semnele vitale cu douăzeci de minute înainte să intre în stop cardiac. Nimic nu indică faptul că ar fi plecat."

Mike și-a scos carnețelul negru. "Trebuie să vă întreb unde ați fost amândoi noaptea trecută."

Nodul din gâtul lui Jack s-a umflat, iar inima i-a sărit o bătaie. "Am fost aici toată noaptea." Interogase mulți oameni în cariera sa, dar nu fusese niciodată de partea greșită a unui interviu. Viața lui făcuse o întoarcere completă.

"Vreun martor?" a întrebat Mike.

"Doar copiii și doamna Harris." Jack se holbă la șeful poliției. "Doar nu crezi că Beth este în stare să fi condus până la Philadelphia noaptea trecută?"

"Este o posibilitate. Trebuie să acopăr toate bazele, Jack." Mike și-a frecat o mână pe față. "Dar recunosc, având în vedere condiția fizică a lui Beth, tu ai fi cel mai probabil candidat. Vânătăile alea ies în evidență. I-ar fi greu să se furișeze în camera lui." Mike a făcut o pauză. "Congresmanul a murit în jurul

orei șapte și jumătate. Doamna Harris a fost aici în acel moment?"

"Da." Jack a dat din cap. "Tocmai terminasem cina."

"Îi voi lua declarația la plecare." Mike a închis caietul și l-a băgat în buzunarul de la piept. "Eu ți-aș găsi cel mai bun avocat de apărare penală, Beth. Stafford Baker este pe o furie media împotriva ta."

Ultimul strop de culoare rămas pe fața palidă a lui Beth se stinse.

Șeful poliției a făcut o pauză în fața ușii. "Dacă autopsia este curată și cauza morții sale este stabilită oficial ca fiind rana prin împușcare, de data aceasta acuzația ar fi de crimă."

"Dacă autopsia lui Baker este curată, Beth ar putea fi implicată în moartea lui. Dar dacă autopsia scoate ceva la iveală, atunci eu sunt suspect de uciderea lui."

"Da." Mike a dat din cap. "Oricum ar fi, ești terminat."

***

O panglică albastră defila pe partea de jos a ecranului televizorului din camera de pluș a lui James de la Hotelul Bellevue din Philadelphia. Cuvintele *Congresmanul Richard Baker, mort la patruzeci și trei de ani,* i-a atras atenția. Și-a lăsat cafeaua jos și a dat volumul mai tare pentru a auzi mai bine știrile de ultimă oră.

O jurnalistă drăguță stătea în fața intrării camerei de urgență a unui spital. În fundal, o ambulanță se apropia de ușă, cu lumini stroboscopice roșii intermitente.

"Suntem în fața Spitalului Universitar Hartman, unde congresmanul Richard Baker a fost declarat mort aseară în urma unei răni prin împușcare în piept. Congresmanul a fost împușcat acum trei zile chiar de soția sa, Elizabeth Baker - aceeași soție pe care o căuta de la dispariția ei misterioasă din toamna anului trecut. Potrivit unor surse apropiate familiei Baker, Elizabeth a fost bolnavă psihiatrică chiar la acest spital, după ce a încercat să se sinucidă..."

Bla, bla, bla. James o ignoră. O relatare oficială din partea cuiva apropiat de familia Baker era un rahat total.

Ecranul a trecut la un interviu cu Stafford Baker. Fostul senator stătea pe un scaun pivotant în sala de presă. Un microfon era prins de jacheta sa de culoare marină. Pentru un om al cărui fiu tocmai murise, Stafford arăta imaculat într-un costum marin și o cămașă albă orbitoare, cu cravata roșie obligatorie. Deși lustruit și presat, stresul era evident în paloarea pielii sale, în strângerea repetată a unui pumn și în carnea umflată din jurul ochilor.

Intervievatorul s-a întors către invitatul său. "Domnule Baker, susțineți că congresmanul a fost atacat de soția sa înstrăinată. Ea spune că el a atacat-o".

Stafford Baker a scuturat din cap și s-a încruntat. "Fiul meu își găsise recent soția. Nu dorea nimic mai mult decât să o aducă acasă și să primească ajutor. A trăit cu teamă pentru copii timp de aproape un an. Nu am nici o îndoială că acele acuzații ridicole împotriva lui Richard vor fi retrase. El nu a făcut altceva decât să încerce să fie cel mai bun tată și soț posibil în aceste circumstanțe. Din păcate, nora mea are o lungă istorie de boli mintale. Este o problemă de familie. Tatăl ei s-a sinucis. Fără medicația adecvată, ea este o femeie periculoasă. Depresivă, paranoică și delirantă. Diagnosticul ei a fost unul dintre motivele pentru care fiul meu a militat atât de mult pentru asigurarea obligatorie de sănătate pentru tratamentul bolilor mintale. El și-a dat seama că, având în vedere costul internării soției sale, mulți americani neasigurați sau subasigurați nu ar putea obține ajutor profesional."

Reporterul s-a aplecat în față. "Atunci cum vă explicați rănile suferite de doamna Baker?"

"Elizabeth trebuie să se fi rănit. Nu ar fi prima dată." Ochii lui Stafford sau umplut. "Fiul meu a fost un om mare, destinat lucrurilor mari. El este victima aici." A tras aer în piept. "Nu-i port pica nurorii mele. Ea e bolnavă. Dar de dragul siguranței publice, trebuie să fie închisă unde nu mai poate face rău nimănui. Este timpul ca această țară să nu mai permită persoanelor potențial periculoase, bolnave mintal, să umble pe străzi."

"Dle Baker, înainte ca fiul dvs. să fie ucis, v-ați gândit să candidați din nou pentru Senat. Care sunt planurile dvs. acum?"

Baker își îndreptă umerii. "Nu pot lua nici o decizie acum. Familia mea are nevoie de timp pentru a jeli".

De necrezut. Ticălosul era încă în campanie. Doar că își mutase atenția de la fiul său la el însuși. Era un fiu de cățea deștept, își acoperise fundul în toate felurile de duminică. Beth nu putea câștiga. Dacă era de acord cu doctorii, era nebună. Refuzându-i fișele medicale oficiale o făcea să pară și mai nebună. La naiba, dacă James n-ar fi cunoscut-o, *l-ar fi* crezut pe Baker. Teoriile conspirației erau întotdeauna greu de înghițit.

Dar James o cunoștea pe Beth, iar acum îi cunoștea și pe Baker. Atât tatăl, cât și fiul decedat erau putrezi până în străfundurile sufletului lor. Beth avea nevoie de cineva care să joace dur pentru ea, cineva care să joace murdar.

O'Malley a fost prea mult timp o pălărie albă. Oameni ca Stafford Baker nu jucau după reguli.

James atingea cu degetul o unitate flash abia mai mare decât un baton de gumă de mestecat, rezultatele supravegherii sale extinse asupra lui Richard Baker. Deși imaginile și clipurile video pe care James le înregistrase cu micuța cameră pe care o ascunsese în gura de aerisire nu constituiau dovezi ale vreunei activități ilegale, era destul de sigur că Stafford nu ar fi vrut ca aceste filme să fie încărcate pe YouTube prea curând.

Cu excepția cazului în care ar fi vrut să schimbe numele Capital Hill în Brokeback Hill.

Acum singura întrebare era cum să-i transmită un mesaj lui Stafford. Dacă James îl putea convinge pe fostul senator să o lase în pace pe Beth, ar fi fost bine. James se uită fix la bărbatul cu aspect distins care absorbea atenția presei pe ecran. Câteva fotografii color cu Richard călare pe ajutorul său ca pe un ponei de spectacol l-ar fi ținut pe Stafford Baker departe de cazul lui Beth pentru totdeauna.

Ar fi în siguranță.

James a făcut o pauză. Visul nu venise de câteva zile. Poate că ea era deja în siguranță. Doar timpul putea spune. Bineînțeles, darul lui se concentra doar asupra violenței. Se îndoia că ar fi fost avertizat dacă ea urma să fie arestată.

James a introdus un disc în laptop și a apăsat pe backup. Până când va face

duș, discul va fi gata. Apoi ar fi fost gata să-l contacteze pe Stafford. Putea folosi unul dintre conturile sale anonime de webmail. Nu. Un e-mail putea fi interceptat de personal. Se uită la telefonul mobil de unică folosință pe care îl luase de la mall. Nedetectabil. Probabil cea mai bună cale de urmat.

S-a dezbrăcat de cămașă în drum spre baie și apoi și-a scos pantalonii scurți, aruncându-și conținutul buzunarelor pe dulap.

Pandantivul argintiu al lui Beth strălucea în lumină. Mâna lui s-a întins automat după el. În interesul siguranței ei, de când se despărțiseră, nu o mai contactase deloc. Darul lui era singura modalitate prin care putea să o verifice.

Viziunea l-a lovit în plin înainte ca el să atingă discul argintiu. Întunericul și frica i-au invadat instantaneu simțurile, blocându-i vederea. O cameră se deschidea în fața lui, slab luminată de un bec gol din tavan.

Un placaj acoperea câteva ferestre mici dreptunghiulare de la înălțimea pereților din blocuri de ciment brut.

În vis nu se putea mișca. Își răsucea corpul pe o suprafață plană, ridicată. Durerea îi străbătea brațele și îi trecea prin cap și față. Nu era paralizat, dar membrele îi erau imobilizate. Lumina sclipea pe oțel. Lama unui cuțit s-a arcuit încet spre el, crestându-i pielea de pe piept. Sângele s-a scurs.

Orbit, James s-a împiedicat de buza dușului. Picioarele i-au alunecat sub el, iar el a căzut în față, lovindu-se cu capul de podeaua de marmură.

Ultimul său gând înainte de a intra în beznă a fost că a dat greș.

Urma să moară înainte de a o putea salva pe Beth. Durerea și violența se îndreptau spre ea. Acum.

Capitolul 33

"Ești sigură că nu vrei să vii?"

Beth și-a așezat cana de ceai pe masa din curte. "Chiar nu sunt în stare. Îmi pare rău." Vizita de dimineață a șefului poliției îi secase toate puterile.

"Ești sigură?"

"Oh, da." Jack îi dăduse târcoale toată după-amiaza. Preocuparea lui era din dragoste, dar o jumătate de oră singură era ceea ce ea își dorea cu adevărat. Ea îi dădu un zâmbet liniștitor. "Nu am mai făcut duș de trei zile. Sunt irascibilă, murdară și obosită. Categoric nu sunt potrivită pentru compania oamenilor."

Jack s-a aplecat și și-a apăsat ușor buzele pe partea nemarcată a gurii ei. "Încă ai un gust bun."

"Din fericire, încă mă mai pot spăla pe dinți." Richard îi învinețise doar maxilarul și pometele. Umflătura rezultată și colajul variat de purpurii erau urâte, dar temporare. Peste vreo două săptămâni ar fi fost ca nouă. În afară de durerea localizată în brațe și față, plus alte vânătăi de la meciul de wrestling cu Richard, se simțea surprinzător de în formă. Durerea nu era ceva ce vreo două pastile de ibuprofen nu puteau rezolva. Dacă ar putea fi sigură că restul problemelor ei ar putea fi rezolvate la fel de ușor.

"Cusăturile vor fi scoase peste cinci zile. Apoi poți să faci duș cât vrei. O să te ajut eu." O scânteie i-a aprins ochii. Părea hotărât să-i mențină moralul ridicat și își petrecuse o bună parte a zilei la telefon cu Carlyle, care era încrezător că echipa sa de avocați se putea ocupa de vendetta lui Stafford Baker.

Beth avea îndoielile ei, dar le ținea pentru ea. "Pun pariu." Punându-și o mână pe partea laterală a feței lui, l-a sărutat și ea. "Abia aștept."

El s-a îndreptat și s-a încruntat. "Poate nu ar trebui să mergem."

"Jack, îi duci pe copii acasă la Quinn să petreacă noaptea. Mă îndoiesc că vei fi plecat o oră. Te rog, copiii sunt emoționați și chiar au nevoie de puțină normalitate. Ar fi minunat pentru ei să scape de toată nebunia asta pentru o vreme. În plus, nu-i vreau cu noi mâine la conferința de presă." Quinn promisese că televizorul din casa lui va fi scos din priză la ora nouă a doua zi dimineață, când era programată să fie difuzată conferința de presă.

Carlyle decisese că era timpul ca Beth să înceapă să se folosească de presă, în loc să-l lase pe Stafford Baker să se bucure de toată atenția presei. Și avocatul ei a insistat ca Beth să apară la televizor în timp ce fața ei era încă bătută și vânătă. Nu-i plăcea ideea de a lăsa lumea să intre în cea mai intimă

rușine a ei, dar Carlyle avea dreptate. Dacă nu vorbea, oamenii îl vor crede în mod natural pe Baker. Și Doamne, nu putea arăta mai vulnerabilă și mai patetică decât acum.

"L-aș putea pune pe Sean să vină să îi ia."

"Asta e o prostie."

"Cred că ai dreptate." Jack a suspinat. "Ai telefonul mobil la tine, nu?"

Beth a dat din cap și a atins buzunarul din față al hanoracului. "Da."

"Mai ai nevoie de ceva?"

"Nu. Sunt bine." Ea a scuturat din cap. "Mulțumesc. Copiii au fost închiși prea mult timp. Și abia așteaptă să îi vadă pe ceilalți copii. Mai ales Katie." Fetele lui Sean își petreceau și ele noaptea în casa lui Quinn. Verișorii lui Jack se purtau cu ea și cu copiii ei de parcă acum făceau parte din familia lor. Dacă viața ar putea fi atât de simplă.

"Bine. Doamna Harris este înăuntru. Mă întorc imediat."

Ben și Katie s-au strecurat pe ușă și s-au grăbit să traverseze terasa.

Katie s-a agățat de coapsa lui Jack. Fetița sărise pe pereți încă de la micul dejun, când Jack o întrebase dacă vrea să meargă la petrecerea în pijamale. Ben încercase să se poarte calm, dar își făcuse bagajul la cinci minute după ce Jack făcuse anunțul.

Ambii copii au sărutat-o de rămas bun și au fugit pe peluza din spate spre garaj. Lângă ea, Henry se văita.

"Haide." Jack i-a pălmuit coapsa. "Poți să mergi și tu."

Cu un "woof" entuziast, câinele a alergat spre copii.

"Așteptați." Cu bastonul în mână, Jack a șchiopătat după ei cât de repede a putut.

Lui Beth i s-a blocat respirația în gât. Scena era dureros de obișnuită.

Aproape ca și cum ar fi fost o familie adevărată. Jack ar fi un tată grozav pentru copiii ei și părea să își dorească slujba. Dacă măcar...

Câteva minute mai târziu, Jack a condus în jurul casei. Camionul a dispărut.

Beth s-a lăsat pe spate în scaun și a închis ochii în lumina înclinată a soarelui care apunea, care cobora un pic mai devreme acum că venise

septembrie. O briză caldă și uscată foșnea frunzele stejarului uriaș din centrul peluzei și trimitea mirosul de iarbă proaspăt tăiată peste terasă. Va trebui să abordeze problema școlii pentru copii. Se interesase deja de educația la domiciliu, dar spera să nu mai fie nevoie de ea în curând.

"Hei, Beth."

Și-a umbrit ochii și s-a încruntat. "Bună, Jeff. Care-i treaba?"

"Jack este acasă?" Vecinul ei s-a aplecat și și-a băgat mâinile în buzunarele din față ale blugilor. "Vreau să-l întreb ceva."

"Nu. I-a dus pe copii acasă la vărul lui."

"Ar trebui să se bucure de asta." Jeff a zâmbit.

"Ce voiai să-l întrebi? Nu ar trebui să întârzie prea mult."

"Aveam de gând să-l pun să sune la veterinar. Tocmai mă uitam la copcile lui Lucy. S-ar putea ca tăietura să se infecteze. Vrei să arunci o privire?" Jeff și-a îngustat ochii la ea și s-a încruntat. "Probabil că nu ești în stare să faci asta. Îl voi suna pe doctorul White. Pari obosită. N-ar fi trebuit să te deranjez." S-a întors.

"Nu. Așteaptă. O plimbare până la hambar este exact ceea ce am nevoie." Beth s-a ridicat și s-a întins. Văzând caii, s-ar putea să-și ia gândul de la problemele ei. "Înnebunesc un pic. O voi anunța pe doamna Harris." A pășit spre ușă și a deschis-o. Vârtejul unui aspirator i-a înecat încercarea de a o chema pe menajeră. "Oh, bine. N-o să stăm mult."

"Ești sigură?"

"Da. Nu e nimic în neregulă cu picioarele mele. Doar că nu pot atinge nimic." Și-a ridicat o mânecă pentru a descoperi marginea unui bandaj.

"Bine, atunci."

S-au plimbat pe peluza din spate și de-a lungul căii spre hambar. Mișcarea îi slăbea mușchii. În momentul în care au pășit pe culoarul hambarului, era obosită, dar moralul îi era ridicat.

Jeff a condus-o pe Lucy afară din boxă și i-a scos bandajul de pe piciorul din față. "Tu ce crezi?"

Hambarul era întunecat. Beth s-a aplecat să se uite mai bine. Tăietura părea doar un pic roșie pe margini. "Înțeleg ce vrei să spui."

Durerea i-a explodat în ceafă și totul a devenit negru.

***

Azi era ziua norocoasă a lui Jeff. Serios. Ar fi ieșit imediat și ar fi cumpărat un bilet de loterie - dacă nu ar fi avut deja planuri pentru seara asta.

De fapt, *se* dusese până acasă să-l întrebe pe Jack dacă vrea să sune la veterinar. Dar Jack nu fusese acasă. Speranța lui Jeff înflorise ca un trandafir însângerat. Când Beth nu se deranjase să intre în casă pentru a-i spune doamnei Harris unde se duce, soarta ei fusese pecetluită. Destinul decretase că seara asta era noaptea cea mare.

Fusese pregătit să aștepte săptămâni, sau chiar luni, pentru oportunitatea potrivită.

Jeff a așezat-o pe Beth pe bancheta din spate a jeep-ului său și s-a grăbit să ajungă la scaunul șoferului. Inima îi zvâcnea de emoție când a întors cheia și a trecut în prima treaptă. În ciuda nerăbdării sale, a păstrat viteza redusă a jeep-ului, ca să nu o bruscheze prea mult pe Beth. Ea era destul de afectată.

Nu putea face nimic în privința asta, totuși. Spiritul ei nu era frânt. Ăsta era lucrul important.

Cu gândul că Beth își împușcase soțul proaspăt în minte, el a oprit jeepul în curtea sa, s-a întins în spate și a pipăit-o. Era îmbrăcată în pantaloni de trening urâți și un hanorac gigantic. Ținuta nu era flatantă ca blugii ei obișnuiți, purtați și strâmți, dar trebuia să recunoască că o făcea ușor de căutat o armă.

Nu era înarmată. De ce ar fi fost? Soțul ei nu mai era o amenințare. Toată lumea credea că ucigașul Riverside era în închisoare. Mare LOL pe această lovitură majoră.

Toată lumea din oraș credea că șeful O'Connell mergea pe apă, dar Jeff dovedise că Mike era doar un mare prostănac.

A ridicat-o în brațe și a purtat-o spre casă. Nu avea s-o arunce pe această femeie peste umăr ca pe un sac de cereale. Nu, Beth va fi tratată cu respect.

Mutându-i greutatea, a descuiat ușa de la intrare și a mers direct în pivniță. Spațiul său de lucru era meticulos. Deși nu se așteptase să o aibă pe Beth atât de curând, fusese pregătit. E bine de știut că acei ani la Cercetașii nu au fost o pierdere totală.

A așezat-o pe masa din oțel inoxidabil și a luat o clipă să se uite la ea. Chiar și cu vânătăile și umflăturile de pe o parte a feței ei, era frumoasă. I-a întors partea afectată a feței spre masă pentru a-i putea vedea profilul perfect. Minunat.

Faptul că era inteligentă și puternică îi sporea entuziasmul. Beth poseda o forță rară care o deosebea de restul. Un spirit pe care abia aștepta să-l testeze. În sfârșit, o provocare demnă de toți anii lui de practică.

Mă simțeam ca de Crăciun în septembrie. Beth era un cadou mare care abia aștepta să fie desfăcut. Dar, la fel ca de Crăciun, trebuia să aștepte până la momentul potrivit. Nu avea niciun rost să înceapă până când ea nu era pe deplin conștientă.

Cu un oftat mulțumit, i-a fixat gleznele și încheieturile la cele patru colțuri ale mesei cu curelele de piele deja instalate.

Acum trebuia doar să aștepte până când ea se trezea. Nu ar trebui să dureze mult.

Nu fusese nevoit să folosească tranchilizantul pe ea, deoarece fusese o călătorie atât de scurtă.

A alergat pe scări până la bucătărie pentru o sticlă de apă și un baton energizant. Trebuia să se grăbească. Ea nu avea să fie inconștientă pentru mult timp.

***

James a deschis ochii și i-a închis repede împotriva luminii puternice din baie. Îl durea capul. Ridicând o mână, a localizat sursa durerii: un ou de gâscă de mărimea unui pumn pe frunte. James a tresărit. Atingerea s-a dovedit a fi o

idee proastă.

Și-a mișcat mâinile și picioarele. Câteva mișcări ușoare i-au spus că nimic nu era rupt, cu excepția mândriei și a capului său stupid. Cum naiba căzuse?

Și-a ridicat trunchiul și s-a sprijinit de perete. Camera de marmură se învârtea în jurul lui. Podeaua era ca gheața sub fundul lui gol.

Un vag sentiment de panică îi urca pe ceafă. Ceva nu era în regulă.

Pandantivul lui Beth strălucea de pe dulap. Viziunea i-a revenit ca o bufnitură. S-a ridicat în picioare și s-a clătinat. Greața i s-a ridicat în gât și a căzut din nou pe podea.

Ah. La dracu.

James s-a târât pe covor în mâini și în genunchi. Și-a luat telefonul mobil de pe noptieră și l-a pornit. Stând pe covor, cu spatele lipit de pat, a răsfoit paginile agendei sale uzate până la litera O. Degetul său a găsit numărul lui Danny O'Malley, etichetat doar ca DO.

A avut nevoie de mai multe încercări pentru a forma numărul, deoarece vederea i se împărțea în imagini duble și, pentru prima dată în patruzeci de ani, mâinile îi tremurau. Dar, în cele din urmă, linia suna.

"Reședința O'Malley."

***

Beth a deschis ochii și a clipit puternic. Vederea i s-a încețoșat pentru câteva secunde și apoi s-a limpezit. Mâna ei a încercat să se miște spre cap, dar a fost reținută de ceva. Și-a testat toate cele patru membre. Durerea i-a străbătut brațele când curelele din jurul încheieturilor i-au mușcat cusăturile.

Panica i-a străbătut măruntaiele. Era legată pe o masă din oțel inoxidabil. A încercat să-și îndoaie brațul drept, dar curelele groase de piele nu cedau. Restul legăturilor erau la fel de puternice.

Transpirația a izbucnit sub cămașa grea. Bătăile inimii au început să îi bubuie în urechi. Palpitațiile din cap îi făceau ecou.

Și-a ridicat capul. Închisoarea ei era un subsol prăfuit și umed. Singura sursă de lumină era un bec gol cu un întrerupător cu fir. Ferestrele mici și înalte fuseseră acoperite pentru a bloca lumina și, presupunea ea, ochii curioșilor. În dreapta ei era o scară de lemn. În stânga ei, pe un banc de lucru lipit de perete, lumina se reflecta pe lama lucioasă a unui cuțit. În cealaltă parte a încăperii, o altă scară scurtă ducea la niște uși etanșe. Privirea i-a căzut pe podeaua de beton. Pete mari, roșii, ruginii, decorau cimentul într-un model de camuflaj.

Respirația i s-a blocat în piept când adevărul a lovit-o. Fusese cu Jeff Stevens la hambar.

Ucigașul din Riverside locuia chiar alături.

Se auzeau pași din camera de deasupra ei. Podelele vechi scârțâiau și gemeau. Balamalele au scârțâit și ușa s-a deschis. O fâșie subțire de lumină cădea într-un dreptunghi galben înclinat pe scări, în timp ce o figură amenințătoare se profila în ușă, conturată de strălucirea din spatele lui. El a privit-o fără să se miște pentru o clipă lungă înainte de a începe să coboare scările. Pașii lui se opreau amenințător pe fiecare treaptă.

Respirația ei se accelera pe măsură ce el se apropia. Mirosul fricii se ridica de pe pielea ei, un amestec înțepător de transpirație și hormoni. Din cauza luminii din spatele lui, ea încă nu-i putea vedea fața, dar nu conta. Știa cine era.

A coborât de pe ultima treaptă și a pășit pe beton, luându-și timp să traverseze podeaua.

"Minunata mea Beth." Degetele lui i-au urmărit obrazul. Ea și-a încovoiat spatele și s-a îndepărtat cât a putut de mult când el s-a întins să o atingă din nou. Mișcarea a intensificat durerea. Focul i-a străbătut brațele când a tras de curele. "Ți-aș spune că e inutil să lupți, dar ar fi atât de dezamăgitor dacă doar ai sta acolo."

Beth a rămas nemișcată. Respirația îi venea mai repede. Era ametită; inima îi bătea în piept; sângele îi bătea în urechi.

Ochii lui Jeff, reci, negri și lipsiți de viață, se fixau în ochii ei. "Și n-ar avea niciun rost să te țin în viață." A fredonat în sinea lui în timp ce se îndrepta spre bancul de lucru și a luat cuțitul, oprindu-se pentru a porni un iPod player. Lumina sclipea pe lamă. "Am făcut un playlist special pentru tine."

Willie Nelson a început să cânte "Always on My Mind".

Și-a ținut privirea ațintită asupra ochilor ei în timp ce se întorcea la marginea mesei. "Acum, hai să te scoatem din hainele astea îngrozitoare."

El a ridicat tricoul cu o mână și, cu cuțitul în cealaltă, l-a tăiat dintr-o singură mișcare. În ciuda eforturilor ei de a rămâne tăcută, de a-i refuza fiorul de a o auzi strigând, un scâncet i-a scăpat de pe buze când vârful ascuțit i-a atins pielea sânului.

***

Jack a parcat în garaj și a coborât din camionetă. O noapte la casa plină de copii a lui Quinn ar fi terapeutică pentru Ben și Katie și i-ar ține departe de presă mâine. Nu aștepta cu nerăbdare furtuna de rahat mediatică care ar fi urmat cu siguranță după declarația lui Beth. Copiii ar fi trebuit să stea la Quinn pentru câteva zile.

Telefonul i-a sunat în timp ce urca dealul spre casă. Henry a alergat în fața lui, dând din coadă la ușă. Terasa era goală. Beth trebuie să fi intrat.

"Care-i treaba, Mike?" Jack a lăsat câinele înăuntru și apoi s-a așezat în scaunul lăsat liber de ea.

"Am niște vești pentru tine. Lichidul din seringa lui Baker era acepromazină."

"Nu este același drog pe care îl folosește ucigașul din Riverside?"

Suspinul exasperat al lui Mike se auzea peste linie. "Da."

Jack s-a scărpinat în cap. "Și acum ce facem?"

"Nu am nici cea mai vagă idee. Dar avea un cuțit și același tranchilizant folosit de criminal. Îți pot spune asta. Vom trece prin casa lui Baker cu un pieptene cu dinți fini de îndată ce ne va parveni mandatul."

"Cred că posibilitatea ca Martin să-l fi imitat pe criminal pentru a o prinde pe Mary Ann pare și mai probabilă", a spus Jack.

"Asta e teoria actuală. Vorbim când voi avea mai multe." Mike a închis.

Cu veștile lui Mike răscolindu-i prin cap, Jack a intrat în bucătărie. Goală.

"Beth?" L-a întâmpinat tăcerea. Nici o Beth. A început să meargă pe hol. Telefonul casei a sunat, iar Jack a auzit-o pe doamna Harris răspunzând în camera de zi.

"Nu. Îmi pare rău. Danny a murit acum două luni."

Jack a intrat în cameră și a așteptat ca ea să termine convorbirea. Ea a ridicat un deget. "O cauți pe Beth?"

Speriat, Jack i-a făcut semn să îi dea telefonul. "Cine este?"

"Sunt unchiul ei James." Vocea de la celălalt capăt al firului era masculină - și slabă. "Trebuie să vorbesc imediat cu Beth."

Jack a acoperit receptorul cu palma și i-a spus doamnei Harris: "Unde este Beth?"

Sprâncenele menajerei s-au împletit. "Am văzut-o mergând spre hambar cu Jeff acum o jumătate de oră. Nu s-a întors?" Doamna Harris s-a răsucit și a ieșit grăbită din cameră, strigând după Beth în timp ce se grăbea pe hol.

Frica a șerpuit pe șira spinării lui Jack. El a descoperit telefonul. "De ce vrei să vorbești cu ea?"

Bărbatul de la celălalt capăt al firului era fără suflare. "Cine este?"

"Sunt nepotul lui Danny, Jack."

Linia telefonică s-a liniștit pentru câteva secunde, în timp ce unchiul lui Beth se gândea la ceva.

"Beth este în mare pericol. Chiar acum. Nu vă pot explica." Unchiul James a tușit. "Sunt în Philadelphia. Pot fi acolo în nouăzeci de minute, dar s-ar putea să fie prea târziu."

"De unde știi că e în pericol?" James a făcut o pauză.

"Pur și simplu știu."

OK.

"O voi găsi eu." Jack a aruncat telefonul fără fir pe canapea și a încercat să-și păstreze calmul. Beth era bine. Tocmai se dusese să se plimbe până la grajd să vadă ce fac caii. Nu spusese că îi lipseau în dimineața asta? Și cum ar fi putut unchiul ei din Philadelphia să știe că ea era în pericol?

Doamna Harris și-a băgat capul în ușă. "Nu e în casă."

"Mă duc la hambar." Panica a cuprins burta lui Jack, care și-a luat bastonul și a ieșit din casă. Henry a alergat în spatele căruciorului de golf în timp ce Jack îl băga în viteză pe cărarea prin tufiș.

Grajdul era gol. Mațele lui Jack se strângeau în timp ce stătea în spatele hambarului și privea spre pajiște. Ferma lui Jeff era chiar peste deal, mai aproape în linie dreaptă decât pe șosea. Urmele de cauciucuri arătau traseul de la locul unde vecinul său își parca de obicei jeepul vechi când venea să hrănească caii.

Realizarea îl lovi pe Jack cu o singură lovitură. Jeff fusese de vină tot timpul. El îi înscenase totul lui Will. Jeff o ucisese pe Mary Ann și pe toate celelalte femei.

Jack a sărit în cartul lui. Henry a sărit lângă el. Conducând cu o mână, a tastat cu degetul mare numărul lui Mike în telefonul mobil. Când șeful a răspuns, i-a relatat situația.

Jack a parcat cartul în spatele unui grup mic de copaci și s-a dat jos de pe scaun. Henry a sărit jos și s-a uitat la Jack așteptând. Cu un semn din mână, ia făcut câinelui semn să îl urmeze. Henry a căzut în tăcere pe urmele lui Jack. Câinelui i s-a ridicat coama de pe spate, dar a rămas miraculos de liniștit.

Jeep-ul lui Jeff era parcat în fața scărilor de la intrare. Jack mai trecuse cu mașina pe lângă casa lui Jeff, dar nu o vizitase niciodată. Fără arma pe care nu o mai purta de obicei, Jack a înconjurat casa. Arăta ca o fermă normală, nimic extravagant, dar curată și bine întreținută. Ferestrele pivniței erau acoperite cu scânduri. Nu era un semn bun. Jack s-a uitat pe ferestrele de la parter. Nu era urmă de Jeff. Nici de Beth. Muzica se auzea încet, înăbușită de geamuri.

A încercat ușa din față. Era încuiată. Jack a luat o piatră și a pocnit-o prin fereastra laterală, sperând că muzica va înăbuși sunetul. Ajungând înăuntru, a întors încuietoarea.

Henry se furișa fără zgomot lângă el în timp ce se deplasau prin camere, mai încet decât și-ar fi dorit Jack. Dar mersul liniștit cu un baston nu era deloc ușor, iar Jack nu voia să-l avertizeze pe Jeff de prezența lui.

Au înconjurat parterul și au pășit în bucătărie. Două uși închise. Jack a înghețat și a ascultat. Muzica venea de la ușa din stânga lui.

Jack i-a făcut semn lui Henry să stea jos. Câinele s-a supus. Cu urechile înainte, a așteptat următoarea comandă a lui Jack. Jack a răsucit încet mânerul și a deschis ușa cu un centimetru, dezvăluind o scară de lemn. Volumul muzicii a crescut. Jack s-a aplecat pentru a vedea mai bine.

Jeff era cu spatele la el, blocându-i parțial vederea asupra lui Beth. Sfinte Hristoase. Era legată de o masă de oțel. Lui Jack i s-a întors stomacul pe dos când l-a văzut pe Jeff strecurând un cuțit prin țesătura hanoracului ei, expunându-i sânii goi.

Stevens urma să moară astăzi.

Jack se opri în pragul ușii, sfâșiat. Mike nu era încă aici, dar nu avea de gând să mai aștepte poliția încă zece minute. Totuși, până ajungea el acolo, Jeff o putea ucide cu ușurință pe Beth. Chiar și acum, lama plutea la câțiva centimetri deasupra pielii ei, în timp ce Jeff se apleca mai aproape de ea și îi șoptea ceva.

Henry i-a dat un ghiont în picior. Jack s-a uitat la câine, care stătea încă lângă el.

Ochii lui Henry erau fixați pe fața lui Jack, așteptând.

A deschis ușa și i-a făcut semn câinelui să intre.

Henry a coborât treptele în fugă. Jeff s-a întors, surpriza abia i se citea pe față înainte ca câinele să se agațe de mâna cu cuțitul, exact așa cum fusese antrenat. Arma s-a izbit de podea. Țipetele răsunau în aer în timp ce Jeff încerca să se elibereze de Henry. Câinele s-a agățat, corpul său legănându-se de brațul fluturând al lui Jeff. Carnea se sfâșia sub fălcile puternice ale lui Henry. Sângele se împrăștia pe ciment în timp ce Jack cobora în grabă treptele.

Jeff s-a ghemuit și a întins mâna stângă după cuțit, încercând să tragă câinele după el.

Jack și-a strâns bastonul cu două mâini și l-a învârtit ca pe o bâtă de baseball. Nu a avut nicio reținere, lovind puternic capul lui Jeff. Ceva a crăpat. Spera să fie craniul lui Jeff.

Ucigașul a căzut lat pe podea, câinele fiind încă atașat de brațul său. "Eliberează."

Henry s-a desprins și s-a așezat, cu privirea fixată pe forma prosternată a

lui Jeff. Jack a aruncat comanda "în gardă" peste umăr în timp ce se întorcea spre Beth. Furia i-a năvălit în piept când a văzut tăietura de pe pieptul ei și sângele care se scurgea prin brațele hanoracului, acolo unde curelele de piele îi rupseseră copcile.

Ar fi trebuit să-l lase pe Henry să-i smulgă un braț.

I-a dat drumul și a strâns-o în brațe. I-a înfășurat cămașa ruptă în jurul trunchiului și a lăsat-o să plângă pe pieptul lui, având încredere că Henry va avea grijă de Jeff până la sosirea poliției.

Nu că ar fi contat. Jack era destul de sigur că ucigașul din Riverside nu respira.

Sirenele se apropiau. Henry nu s-a mișcat.

Capitolul 34

Beth s-a întins pe canapea. Mâna ei a alunecat în jos și s-a așezat pe coama lui Henry. Coada lui bătea pe covor. Câinele refuzase să o părăsească, ignorând cu desăvârșire porunca lui Jack de a face acest lucru. Quinn făcuse o vizită la domiciliu pentru a repara copcile lui Beth, scutind-o de trauma unei vizite la camera de urgență. Henry urmărise fiecare mișcare a doctorului, iar Beth își reprimase orice dorință de a tresări, în caz că câinele înțelegea greșit și credea că Quinn îi făcea rău. Supărat de refuzul ei, din nou, de a se supune unei tomografii, vărul lui Jack se instalase pentru o noapte într-o cameră de oaspeți pentru a o supraveghea. Presa inundase deja micul spital comunitar, iar Beth nu voia ca poza ei să apară încă la știrile de seară.

Brațele o dureau în ciuda anesteziculului local administrat de medic. După plecarea tuturor, probabil că va ceda și va lua un analgezic. Apoi poate că va dormi o săptămână. Nu fusese niciodată atât de obosită în viața ei.

Se întunecase complet înainte ca șeful poliției să termine de a le lua declarațiile și să se ridice pentru a pleca. "Trebuie să rezolv problema cu Will

Martin. FBI-ul crede că Jeff a plantat probele din portbagajul lui Will. Oh, și Baker a fost ucis cu Ace. Federalii caută o legătură între el și Jeff."

"Ei bine, asta e ciudat, dar e o ușurare." Jack s-a ridicat și a strâns mâna polițistului. "Mulțumesc pentru ajutor, Mike."

"La fel și eu." Mike s-a întors și l-a bătut pe umăr. "Ai de gând să-l dai pe Henry înapoi la poliție acum că și-a dezvăluit secretul?" Polițistul a dat din cap spre câine, și Beth jura că s-a întors și s-a holbat înapoi la el.

"În niciun caz." Jack a râs. "Face parte din familie. Și lucrează doar pentru Beth."

Jack îl urma pe Mike afară din cameră când a sunat soneria.

Câteva secunde mai târziu, Beth a tresărit când James a intrat în grabă în cameră, chiar înaintea lui Jack. Ochii lui albaștri ca ai lui Paul Newman s-au fixat pe ea în timp ce o răsuflare uriașă îi ieșea audibil din plămâni. Fără un cuvânt, s-a îndreptat spre ea. Henry s-a ridicat, poziționându-și corpul între Beth și străinul care se apropia.

"E în regulă, Henry."

Câinele s-a așezat la loc, dar a rămas cu un ochi pe James, care s-a așezat pe canapea lângă ea. A tras-o mai aproape și a îmbrățișat-o pentru câteva secunde. Eliberând-o, s-a îndreptat. Ochii lui erau umezi. "Ești un dezastru."

"Tu ai spus-o." Beth a râs. O lacrimă i-a alunecat pe obraz și a șters-o. "Mia fost dor de tine. Ce faci aici?"

"Ai crede că este o coincidență?"

"Nu." Beth a ridicat o mână. "Nu o spune. Nu poți explica." I-a atins umflătura roșie de pe tâmplă de sub tunsoarea lui albă. "Ce s-a întâmplat cu tine?"

James a ridicat din umeri. "Devin neîndemânatic la bătrânețe."

"Nu tu." Beth a clătinat din cap. James se mișca ca o pisică.

"Am ceva pentru tine." S-a mișcat și a băgat mâna în buzunar, scoțând pandantivul ei pierdut, medalia Sfântului Florian, patronul pompierilor, pe care Brian îl purta întotdeauna. Ani de zile a fost talismanul ei.

Beth și-a închis mâna în jurul discului, dar nu l-a pus în jurul gâtului. "Cred că sunt pregătită să îi dau asta lui Ben."

Doamna Harris a intrat cu telefonul fără fir, cu mâna ferm pe receptor. "Aveți un apel. Dr. Miller. Vreți să-i spun că o sunați mâine?"

Stomacul lui Beth se zgudui. Oricare ar fi fost veștile pe care doctorul le avea pentru ea, trebuiau să fie importante, dacă suna atât de târziu. În cealaltă parte a camerei, gura lui Jack se strânse când se uită la ceas. "Nu. Răspund." Ea a încercat să se ridice, dar James i-a pus o mână pe umăr. "Rămâi pe loc. O să-ți oferim puțină intimitate."

Camera s-a golit în câteva secunde și Beth și-a pus receptorul la ureche. "Alo. Sunt Beth."

"Beth, rezultatele testelor tale au sosit astăzi." Doctorul a făcut o pauză. "Totul este în regulă, dar ești însărcinată."

Șocul i-a amorțit totul, inclusiv creierul și corzile vocale pentru o secundă. "Trebuie să fie o greșeală."

"Putem face o urmărire, dar toate analizele de sânge sunt consistente. Sunteți nemulțumită de acest lucru?" Vocea doctorului era blândă.

"Nu. Doar surprinsă." Șocată, uluită, de-a dreptul uluită. "Mi s-a spus că nu e posibil."

"Cred că s-au înșelat. Nu ar fi prima dată." Doctorul a râs. "Felicitări. Anunțați-mă dacă aveți nevoie de o recomandare pentru un obstetrician."

Beth a închis telefonul, întrebându-se cum naiba îi va da vestea *asta lui* Jack.

***

Jack l-a condus pe unchiul lui Beth în birou și le-a turnat fiecăruia câte un scotch. Pe al său l-a băut dintr-un singur shot. "Ești bine?" A dat din cap spre oul de pe tâmpla lui James.

"Sunt foarte bine." James a acceptat paharul și s-a plimbat prin cameră, uitându-se la tablourile de pe pereți. "O'Malley chiar s-a descurcat."

"Asta a făcut."

"Cum a murit?"

"A avut un atac de cord masiv cu câteva zile înainte ca Beth să ajungă aici. A fost rapid."

Bărbatul mai în vârstă a dat din cap. "Nu e un mod rău de a pleca."

Jack presupunea că atunci când va avea vârsta asta, ar putea avea aceeași atitudine.

James se opri în colțul unde unchiul Danny își agățase fotografiile din Vietnam. S-a uitat cu atenție la poza cu grupul de bărbați agitați adunați în jurul elicopterului. Ridicând un deget spre geam, a arătat spre una dintre figuri. "Îmi amintesc când a făcut poza aia. Așteptam ca totul să fie liber."

Jack a scotocit în birou după lupa cu mâner negru a unchiului său. S-a mutat lângă James și a examinat imaginea. Bărbatul sprijinit de partea laterală a elicopterului era un James tânăr.

"Cu câteva zile înainte de asta," James a atins fotografia, "eu și oamenii mei l-am salvat pe unchiul tău și unitatea lui dintr-un lagăr de prizonieri de război. După aceea, unchiul tău mi-a dat numele și adresa lui în State și mi-a spus că dacă am nevoie de ceva, îl pot suna. L-am văzut doar o dată sau de două ori de când s-a pensionat, și deloc în ultimii treizeci de ani, motiv pentru care am trimis-o pe Beth aici. Știam că nimeni nu va face legătura între O'Malley și mine. La naiba, nici măcar nu știam dacă își va aminti de mine. Dar și-a amintit." James și-a ridicat paharul. "Pentru Danny." A înghițit shot-ul dintr-o singură înghițitură.

Jack și-a ridicat paharul pentru a-i urma exemplul.

"Jack, pot să vorbesc cu tine un minut?" Beth stătea la ușa deschisă. Fața ei era încordată.

Jack și-a așezat băutura neatinsă pe birou, s-a repezit lângă ea și a luat-o de braț. "Stai jos."

"Sunt bine, Jack." Ea a protestat, dar s-a afundat oricum în scaun.

Expirând greu, ea s-a uitat la el, cu nesiguranță în ochi. "Am de gând să o spun. Sunt însărcinată."

Sfinte Sisoe. Jack și-a simțit maxilarul căzut. Creierul i s-a blocat, dar doar pentru câteva secunde. A căzut în genunchiul lui bun și i-a luat ambele mâini

în ale lui. "Acum vrei să te măriți cu mine?"

Beth s-a holbat. "M-am gândit că ai putea fi supărat."

"De ce naiba ai crede asta?"

"Pentru că ți-am spus - am crezut -"

"Bine, recunosc, e un fel de surpriză, dar una bună." Jack i-a prins mâinile mai strâns și i-a plantat un sărut blând lângă gura vânătă. "Ei bine, rahat. Un copil."

Se uită peste umăr la bătrânul sprijinit de birou, rânjind. "Vei rămâne, nu-i așa? Cineva trebuie să dea mireasa de soție." De fapt, văzându-l pe James o făcuse pe Beth atât de fericită, Jack avea să se gândească la un motiv pentru al păstra permanent în preajmă.

S-a întors spre Beth.

Zâmbetul i-a alunecat de pe față. "Dacă Stafford Baker ne-ar lăsa în pace."

Din cealaltă parte a camerei, James își drese glasul. "Nu trebuie să-ți mai faci griji pentru Baker."

Fruntea lui Beth se încruntă. "Ce vrei să spui?"

"Ai un avocat bun?" a întrebat James. La semnul din cap al lui Beth, i-a privit pe amândoi cu seriozitate . "Ei bine, am un cadou pentru el. Un filmuleț pe care Baker cu siguranță nu va dori să-l facă public. Stafford Baker nu vă va mai deranja".

Ochii lui Beth s-au luminat de înțelegere.

Jack a înghițit un râs. Bătrânul rămânea.

Beth s-a aplecat în față și l-a sărutat. "Atunci s-a terminat." Jack a sărutat-o și el. "Nu. E doar începutul."